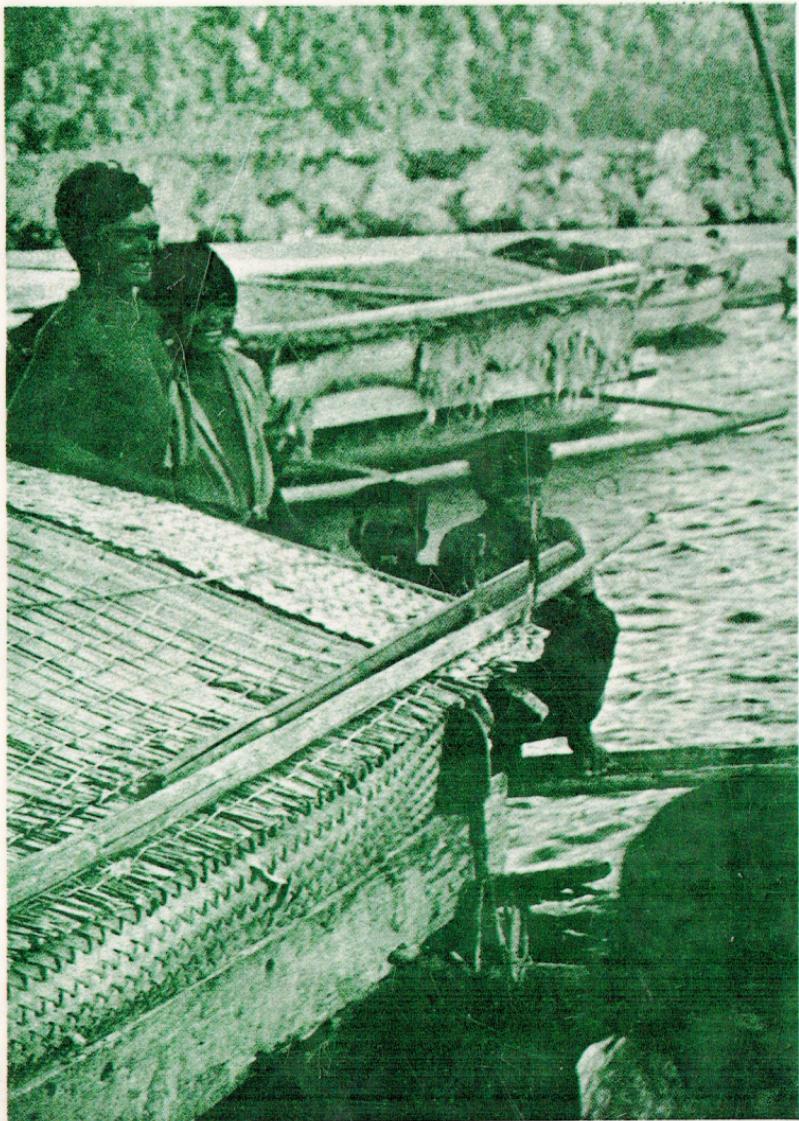

Duyên Anh

HẠ ƠI

Truyện dài

DUYÊN ANH
VŨ MỘNG-LONG

HẠ OI

truyện dài

1973

*Truyện này được Chương cõm buộc vào quả
bong bóng thả lên Thiên Đường cho Dzũng Phú
Nhuận đọc. Ở trên ấy chắc Dzũng Phú Nhuận
buồn lắm. Tôi nghiệp Dzũng Phú Nhuận.*

VÀO TRUYỆN

CHƯƠNG CÒM THÂN MÊN,

Tao viết thư này cho mà yết đúng vào ngày
bãi trường. Đỗ mà yết tao ngồi chỗ nào
đấy ? Ở cái bàn nhỏ kê sát cửa sổ thấp
nhìn ra sân trường Khuyến Học trong nhà
ông ngoại mà yết i mà. Hì hì, chỗ này, mười
mấy năm trước, bố mà thường ngồi nói
chuyện với mẹ mà hết chieu nọ qua chieu
kia. Má tao nói vậy. Bây giờ, tao thích ngồi
nhớ bọn thằng Dzũng Đakao, Hưng map,
Long cài lương, Phong lùn, Thảo xiêm, Bồn
lừa và tất cả nhô con cù xá Chu Mạnh
Trinh. Hôm nay, tao viết thư báo đê mà yết
hay là hai cây phượng trước cửa nhà ông

ngoại mày hoa đã nở đỏ rực rõ. Ve sầu kêu tối ngày buồn lầm cor. Cái hồ tắm đường Lê Lợi nhìn sang khu linh thủy, bây giờ, hách hơn hồ tắm đường Tự Do, Sàigon là cái chắc. Tao bơi lội suốt buổi mặt có mười đồng. Tao « bông nhông » ngửa được rồi. Cái « bông dzoa » gò hết tả. Công viên Nguyễn Du đẹp tuyệt vời, lối đi trải đá sỏi trắng muốt, trên ghế rợp hoa giấy đủ màu, gió sông thổi lên kêu xào xạc khoái lỗ ráy. Những thứ đó mày biết rồi, khỏi kê dài dòng. Mày chưa về Long Xuyên dịp hè nên mày chưa có khoái đi đập chuột. Mùa này có chuột rồi đấy. Béo ghê ghê là. Chiên với bơ ăn cứ gọi là sướng mê con ông cụ. Long Xuyên có đội bóng nhô con đá chì số dzách. Đội của tao thua dài dài. Chúng tao sắp tranh giải Guigoz, mày ạ ! Giả có mày giữ « gôn », Hưng mập thủ thành, Dzũng Đakao, Bồn lừa làm bàn, may ra tui tao ấm mỗi thằng một hộp sưa Guigoz. Mà tao sợ xuống đây, chúng mày sẽ phục tui nhãi Long Xuyên lác mắt, hết dám làm tang. Mày nhớ thằng Danh không ? Nó bắn ná vô địch mà đặt tên là Danh ná hồi Tết năm xưa mày theo ông ngoại mày vô Chắc

cà dao thăm ông cố Tư Beo ấy mà. Danh ná không thèm bắn chim nữa. Nó bắn cá. Bao nhiêu cá ở hồ Lê Lợi nó bắn chết hết rồi. Còn hai con thôi. Nó nghe tao kè tài bắn súng cao su của Dzũng Đakao, nó bảo đè dành đôi cá chờ bắn thi với Dzũng Đakao. Mùa hè ở Long Xuyên sẽ vui không thè tâ. Mày đừng ham đi Nha Trang, Đà Lạt nữa, Chương còm ạ ! Tao xí gạt anh Tư Theo là hè này mày về Long Xuyên, anh Tư theo hì hục sửa cái « o bo » của ông ngoại mày và sắm cả lô cần câu. Anh Tư theo nói sẽ chờ tui mày đi khắp sông lạch Long Xuyên, lên cả con kinh mang tên ông ngoại mày. Còn anh Mậu húra chờ xe lôi tui mày đi lung tung. Tao mong mày đó. Nhớ về Long Xuyên nhé, Chương còm nhé ! Và phải rủ bọn thằng Dzũng Đakao, Bồn lừa, Hưng mập... Ông Út mày đã luyện một chú gà trống tre đá ác không tả. Ông Út nói sẽ cho mày. Gà này mà đem tới chợ Cũ thì gọi là gà Chiến Thắng. Nó đã đá bại gà Cao Lãnh, sẽ chấp các giống gà tre ở Việt Nam. Thôi, tao dừng bút kèo nói nữa mày chịu hết nỗi.

THẢO VƯỜN

(Tác Thảo xa lộ)

CHƯƠNG MỘT

DANH NÁ NGỒI DỰA LƯNG DƯỚI
gốc cây soài ngay cổng nhà ông Tư Beo.
Buổi trưa vắng lặng. Chiếc mũ cỏ che
kín khuôn mặt Danh ná nên bắt cứ ai
thấy Danh ná cũng tưởng ông nhóc ngủ
ngon ơ. Thực ra, Danh ná đang thức.
Nó mở căng mắt nhìn những trái soài
vừa chín bằng hai cái lỗ thủng xuyên
qua mũ cỏ. Thỉnh thoảng, Danh ná quờ
tay đét thật mạnh vào đùi vò đập muỗi.
Đó là ám hiệu báo cho Thảo xa lộ chuẩn
bị đồ nghề. Thảo xa lộ ngồi núp dưới
bờ ao cách gốc cây soài không xa. Nó
giàu cá vọt cá trong bụng. Thảo xa lộ

cắt công đẹp xe đi tìm Danh ná để loan tin bọn Chương còm, Dzũng Đakao sắp về Long Xuyên. Nhưng Danh ná gạt đi. Nó bắt Thảo xa lộ cầm cái vợt cá tập một trò chơi mới ở sân nhà mình.

— Chúng nó sẽ lé mắt.

Thảo xa lộ hỏi :

— Những đứa nào ?

Danh ná vênh vang :

— Thì những thằng Dzũng Đakao, Chương còm mà mày ưa khoe tài giùm chúng nó chứ ai. Mày đánh bóng mạ kền, mày « xi » chúng nó quá xá. Rồi mày xem nhóc con Chắc cà đao là Danh ná này có ăn đứt nhóc con Sài Gòn không.

Thảo xa lộ cười :

— Chúng nó dễ thương lắm, mày ơi !

Danh ná lắc đầu nghi ngờ :

— Mày nói thì tao biết vậy. Tao nghe kể bọn nhóc Sài Gòn coi thường dân miệt vườn khờ khạo.

Thảo xa lộ vỗ vai Danh ná :

— Đâu có. Tùy từng đứa chứ mày,

Bây giờ mày bắt tao cầm vợt bắt bướm hay ruồi đây ?

Danh ná nheo mắt :

— Bắt soài !

Thảo xa lộ chưa kịp hiểu. Danh ná bèn giải thích :

— Mày biếu ông Tư Beo là ông cố thằng Chương còm. Vậy ông sẽ không la tại mình nếu tại mình hái soài làm quà ra mắt bọn Chương còm.

Thảo xa lộ giậm chân bình bịch :

— Ủa, tra, tao biết mày muôn gì rồi. Chúng nó sẽ lé mắt.

Danh ná trèo lên cây cau. Nó trèo nhanh như con mèo. Danh ná bẽ từng trái cau ném xuống. Thảo xa lộ đưa vợt hứng. Thảo xa lộ hứng mãi đèn khi mười trái lọt vợt cả mười Danh ná mới bằng lòng. Và hai đứa kéo nhau tới cổng nhà ông Tư Beo. Danh ná gõ cái mũ cỏ, nhóm người nhìn vào sân. Nắng đỏ đầy sân đất. Ông Tư Beo chắc đương ngày khờ khờ. Con chó mực nằm trên hè lè lưỡi thở rộc và đôi mắt nhắm tí. Thảo xa lộ đã nhoài lên đường, tay cầm vợt

ở tư thế... hứng. Danh ná lôi từ bụng ra cái giàn thung lắp sẵn đạn đất. Nó ngâm một trái soái chín, kéo căng hai sợi dây cao su, nhả đạn. Viên đạn tuyệt vời trúng ngay cuồng trái soái. Và trái soái rơi gọn vô cái vọt của Thảo xa lộ. Em ru.

Bỗng có tiếng ho của ông Tư Beo. Thảo xa lộ vội lui xuống bờ ao và Danh ná thì dựa lưng bất động dưới gốc soái, chiếc mũ cỏ chụp kín mặt y hệt một tay cao bồi nhàn rỗi. Buổi trưa vẫn vắng lặng. Tiếng cá quẩy dưới nước nghe buồn ghê. Từng chiếc lá úa rơi nhẹ trên mặt con ngõ làm cho buổi trưa ở Chắc cà đao càng buồn. Ông Tư Beo thủng thảng ho rồi im bặt. Danh ná lại vò đập muối và Thảo xa lộ lại nhoài lên. Ông Tư Beo dữ thây mõ. Ông mà bắt được đứa nào bắn soái, ông sẽ thộp cổ ném vào bể lươn. Bể lươn của ông Tư Beo lúc nhúc những lươn. Danh ná đâu ngán lươn. Nó chỉ ngán mười cái móng tay nhọn hoắt như móng beo của ông Tư Beo.

— Rượt hai trái nữa thôi.

— Lẹ lên.

— Bộ mày ngõ tao thích vuốt râu beo à ?

Danh ná trồ tài bắn ná. Thảo xa lộ trồ tài hứng vợt. Kết quả trăm phần trăm. Danh ná mang súng cao su vào cổ. Thảo xa lộ vác vợt trên vai. Ba trái soái trong vợt như ba con cá vàng mắc lưới. Hai đứa thong dong bước trên con đường đất buổi trưa.

— Đi đâu nữa đây ?

Thảo xa lộ sót ruột hồi. Danh ná đáp :

— Về nhà tao thường thức soái.

— Tao không thèm ăn.

— Vậy chứ mày thèm gì ?

— Tao thèm uống sữa Guigoz !

Danh ná cười hình hích :

— Muôn uồng sữa Guigoz mày đợi « cầu thủ » Sài Gòn. Còn tao, tao chè sữa Guigoz, chè các thứ sữa. Tao đã có vú sữa.

Thảo xa lộ đá nhẹ Danh ná :

— Mày mới nóng lòng đợi « cầu thủ » Sài Gòn.

Danh ná quay lại :

— Tao hả ?

— Chứ ai ! Mày nóng lòng gấp con nhà Dzũng Đakao.

Danh ná bùi mồi :

— Rõn hoài, mày. Tại sao tao nóng lòng gấp thằng Dzũng Đakao nhỉ ?

Thảo xa lộ khát bạn :

— Tại vì nó sẽ bắn rụng soái bằng súng cao su và thằng Chương còm tóm soái khỏi cẩn vợt.

Danh ná nhún vai ra cái điếu khen kiệu :

— Ờ, ờ, đè xem. Mày không thèm ăn soái thì thôi. Nhưng mày nên về nhà tao, kể tao nghe về bọn thằng Dzũng Đakao.

Hai đứa bước đều. Lát sau, chúng nó đã ngồi dưới gốc cây dừa lửa ở vỉa hè nhà Danh ná. Thảo xa lộ mở đầu câu chuyện :

— Tao bây giờ là Thảo vườn, mày à ! Mày năm trước, tao là Thảo xa lộ.

Thảo xa lộ chớp mắt. Vùng trời Phú Nhuận hiện ra đầy đủ những kỷ niệm của những tháng năm đẹp nhất đời người. Đạo ấy chưa có chia ly. Đạo ấy là xum

hop. Thảo ở xa lộ Biên Hòa lên Sài Gòn trọ học tại nhà Chương còm. Còn Thảo nữa, mỗi mùa hè, từ Thái Lan về Việt Nam nghỉ mát. Đề phân biệt hai Thảo, bọn nhãi Phú Nhuận gọi là Thảo xa lộ và Thảo Thái Lan hay Thảo Xiêm. Thảo Thái Lan hiền khờ, ít nói, lúc nào cũng cười. Nó bảo Thảo Thái Lan nghe hay hơn Thảo Xiêm. Vì Thảo Xiêm giồng Mèo Xiêm, Vịt Xiêm, Dừa Xiêm ! Bọn nhãi thích chọc Thảo Thái Lan, kêu nó là Thảo Xiêm. Thảo Xiêm không giận. Từ đó, Thảo về từ Thái Lan mang tên Thảo Xiêm và Thảo đèn từ xa lộ mang tên Thảo xa lộ. Cả hai Thảo đã tham dự những cuộc chơi với Hưng mập, Chương còm, Long cài lương, Nhân hôi, Dzũng Phú Nhuận, Phong lùn... Rồi một mùa hạ, Thảo Xiêm qua Thái Lan không về nghỉ hè như hàng năm nữa. Và Thảo xa lộ về Long Xuyên không lên Sài Gòn. Thảo xa lộ tưởng thè là chia ly. Nó đâu biết vùng trời Phú Nhuận đã nhiều thay đổi. Hưng mập dọn nhà về đầu cầu Kiệu. Phong lùn qua Đakao. Chương còm lên Công Lý. Và Dzũng Phú Nhuận đi thật

xa, xa gấp nghìn lần Thảo Xiêm: Dzũng Phú Nhuận lên mãi nước Thiên Đàng.

— Dzũng Đakao đi đâu?

— Nó vẫn ở Đakao. Sau khi thắng *Hưng Mập phiêu lưu** về nhà viết bút ký ba hoa xích thò, bọn chúng nó đóng cửa nằm nhà viết hồi ký những năm vui đùa.**

Thảo xa lộ đã phía chuyện. Mà nó phía đúng. Danh ná lảng tai nghe lây làm phục lầm. Nó hỏi :

— Bọn nó «dziết» văn hả?

Thảo xa lộ gật đầu :

— Ủa, chúng nó «giết» văn!

— Dẽ gì chúng nó xuồng Long Xuyên?

— Tao dù khị. Tao viết thư khích chúng nó. Tao biểu mày bắn ná sô dzách. Mày đã hạ đèn con cú cuối cùng rồi. Giờ mày bắn cá.

Danh ná tròn xoe mắt :

— Tao bắn cá hối nào?

(*) Đọc *Hưng mập phiêu lưu*

(**) Do đó, sau *Hưng mập phiêu lưu*, Duyên Anh không viết thêm được cuốn nào về loại truyện những đứa trẻ không muốn lớn.

Thảo xa lộ nhẹ răng cười khì:

— Ông dụ khị mờ.

Danh ná nhăn nhó :

— Làm sao tao bắn chét cá dưới nước đây?

Thảo xa lộ búng ngón tay cái tách :

— Mày dọa sẽ bắt chúng nó lác mắt thì mày phải bắn chét cá.

Danh ná đưa tay vò tóc :

— Mày hại tao quá sức, mày dẫn tao vô cửa tử!

Thảo xa lộ vuốt mặt :

— Đừng lo, tao đã có mẹo. Chúng nó ưa dùng mẹo, mình cũng sài mẹo.

— Mày kê mẹo coi nào?

— Bí mật.

— Chơi cùi à?

— Mẹo mà.

— Không, tao ghét chơi cùi. Tao sẽ nói tao chưa hề bắn chét cá dưới nước bằng ná. Tao sẽ nói mày dóc tồ, mày ba xạo, mày đĩa. Mày ở Sài Gòn về có khác, mày đĩa hèt sức.

— Tao sài mẹo.

— Tao không sài mèo.

— Mày biết mèo của tao chưa ? Hà hà, sức mày mà chơi cụi. Tao thủ trong túi mười con cá chetti, ném xuống nước, là nồi lèn phèn. Mày tia đủ mươi phát đạn cầu âu. Tia xong dắt chúng nó đi chỗ khác, bảo chờ các bạn cá nạp mạng. Thằng Chơn Chơn đạo nhân lãnh việc ném cá của tao ở những nơi mày tia. Hết hê, chúng nó sẽ toát mồ hôi, sẽ phục lăn kềnh, sẽ « a te »...

— Tao không sài mèo ày. Tao không chơi cụi. Dân Long Xuyên chơi đàng hoàng. Tao nói thật với chúng nó là tao chưa bắn cá.

— Vậy mày bắn gì ?

— Bắn chim.

— Bắn chim mày ăn sao nỗi thằng Dzũng Đakao.

Thảo xa lộ móc cuồn Gấu rừng đưa cho Danh ná :

— Tôi nay chong đèn đọc kỹ nhé ! Dzũng Đakao bắn trúng đuôi mũi tên của Y Pàm, đầy mũi tên xuyên qua trái bí. Đó, đọc kỹ, mày sẽ hiểu là cẩn sài mèo của tao.

Danh ná duỗi chân dài ra, vòng hai cánh tay làm gòi, đôi mắt thả lén bầu trời hạ :

— Dzũng Đakao *nặng* thề cưa à ?

— *Nặng* chứ bộ.

— Mày bàn hay thiệt. Mày hết là Thảo xa lộ, Thảo vườn rồi, tao tôn mày là Thảo Không Minh. Ờ, mình sài mèo. Nhưng bao giờ chúng nó xuống ?

— Vài bữa nữa.

— Mày còn chuyện chi không ?

— Hết.

— Gặp tao chỉ bàn cách sài mèo ?

— Ủa.

— Sao không bàn từ đầu, mặt công rượt bắn soài ?

— Tao thử tài mày chút xíu. Mình bắn soài trước, bắn cá sau chúng nó mới tin.

Danh ná nhèch mép cười. Thảo xa lộ đâu hiểu nụ cười của Danh ná. Hai đứa tán gẫu thêm một lát rồi Thảo xa lộ đạp xe rời Chắc cà dao, hẹn sẽ chờ Dzũng Đakao, Chương còm, Bón lừa, Hưng mập xuống kiêm Danh ná. Nhà thiện xạ Chắc

cà đao, Dưỡng Do Cơ Long Xuyên, không cần chờ đêm tối chong đèn đọc cuộc đời vui đùa và tài bắn súng của Dzũng Đakao. Nó đọc ngay *Gấu rừng* ở dưới gốc cây dừa lứa. Danh ná lầm bầm phê bình : « Con nhà Thảo Không Minh giồng hệt nhóc con Hải, chơi cùi một cây ». Danh ná yêu Y Pàm, thích cảnh hùng vĩ của núi rừng Ban Mê Thuột. Nó ước ao sẽ có ngày lên rừng giúp Y Pàm đuổi giặc khỉ. Danh ná đọc hết cuộn truyện thì trời tối. Ăn cơm xong, nó leo lên bộ ngựa kê ngoài hiên nằm vắt tay lên trán suy nghĩ. Ngày hôm sau, bọn nhái ở Chắc cà đao thày Danh ná ngồi bên bờ một con sông nhỏ với chồng đạn đất và gạch. Đệ tử của nó là thằng oắt Chơn (Thảo xa lộ tặng oắt Chơn cái hồn danh Chơn Chơn đạo nhơn vì đầu nó húi trọc, nhẵn trơn) lăng xăng gần đó để sư phụ sai vặt.

Danh ná nhìn giòng sông. Giòng sông bất động. Mùa này, nước chẳng muôn chảy, chỉ muôn đứng hoài. Nhưng loài cá không muôn đứng hoài. Làm thế nào

để loài cá đứng một chỗ ? Danh ná nghĩ mèo. Lại mèo rồi ! Nó vỗ trán, gọi đệ tử :

- Chơn Chơn đạo nhơn !
- Dạ.
- Mày đi kiềm cho tao bộ lòng gà ?
- Kiềm đâu ?
- Kiềm đâu tùy mày.
- Lòng gà sống hay lòng gà chín ?
- Sống.
- Phải mua anh à !
- Mày đi mua.
- Em không có tiền.
- Vậy mày chạy đi xin ít lòng cá.

Chơn Chơn đạo nhơn vội vàng bước. Nó băng qua lộ sang bên chợ. Rồi đem về một gói lòng cá rô, cá lóc... Danh ná khen đệ tử giỏi. Nó sai Chơn Chơn đạo nhơn buộc lòng cá vô sợi giây rồi máng vào khúc cây dài, lội xuống sông cắm giữa giòng. Lòng cá tanh tưởi dụ dỗ bọn cá húu ăn sáp tới rìa rồi, quay lộn, tranh nhau. Danh ná dặn đệ tử :

- Đừng hé miệng nói cho thằng Thảo hay vụ này nghe.

- Vụ nào ?
- Vụ này này, vụ tao tập bắn cá.
- Em thế...
- Mày ham thế quá xá. Mày hứa là đú.
- Dạ, em hứa.
- Vài bữa nữa, thằng Thảo sai mày ném cá chết, mày cứ việc ném, hiểu chưa ?
- Kỳ vậy.
- À, vụ này ngộ hèt sức. Tao với mày sẽ được cười bể bụng.
- Anh Thảo có được cười không ?
- Đồ... đạo nhơn ! Mày ngu thi mồ, cầm mày nói với thằng Thảo.
- Mà nói chi ?
- Nói vụ này.
- Vụ nào ?
- Vụ này, sắp xảy ra...

Bọn cá đã kéo nhau tới khá đông. Miền Nam nhiều sông lạch và sông lạch nào cũng đầy cá. Danh ná biết thừa điều đó. Tuy miệng nó nói những câu có vẻ không mày thân thiện với Dzũng Đakao, Chương còm, Bốn lửa, Hưng mập,

những ông nhãi nó chưa hề biết mặt nhưng đã thích thú. Danh ná định bụng, nếu bọn Dzũng Đakao xuồng Long Xuyên, chính nó sẽ đưa những người bạn mới này đi thăm khắp miền quê hương nó. Nó sẽ chèo xuồng, dẫn bọn Dzũng Đakao lướt trên mặt nước sông lạch. Sắp tới mùa trăng rồi, bơi xuồng dưới ánh trăng, len lỏi qua những lùm cây thì nhất. Danh ná sẽ đem cái bếp dầu hôi, cái xoong, keo mỡ, chút muối tiêu, trái chanh, chai tầu vị yêu Lá Bồ Đề (Lá Bồ Đề chử tầu vị yêu Con Chuột ghê nơi đi) xuồng xuồng. Chỉ cần đậm bơi chèo một nhát, nghiêng xuồng xiu xiу là hàng trăm con cá linh nhảy vô xuồng, dãy đành đạch. Cá trăng dãy dựa dưới ánh trăng vàng cứ như những miềng bạc dãy ày. Đẹp mắt vô cùng. Mặc các chú cá dãy, Danh ná quẹt lửa châm bếp, bắc xoong lên, đổ mỡ vào xoong. Chờ mỡ thật nóng, bắc cá ném vô. Tiếng mỡ kêu xèo xèo nghe vui tai. Rồi mùi thơm ngửi sướng mũi. Mỗi chú cá linh vừa một miềng ăn. Hà hà, vài chai xá xị Con Cọp «đưa cay» cũng gọi là lai rai ba sợi, chử bộ.

— Xảy ra chưa?

Chơn Chơn đạo nhơn sôt ruột hỏi sư phụ. Danh ná đang mơ mộng, bị «cúp mơ» ngang xương, nó cầu kinh:

— Sắp! Đưa ná đây! Tao tập bắn cá. Bắn chim thường quá rồi, xưa quá rồi. Tao bắn cá. Bắn cá bằng lựu đạn là hạng bét, bắn cá bằng ná mới dễ sợ.

Chơn Chơn đạo nhơn liêm mép lia lịa :

— Trời, trời!

Danh ná phuồn ngực:

— Bắn chim được thì bắn cá cũng được.

Nó nhái một câu ở bài tập đọc:

— Bắn cá khó, không khó vì cá ở dưới nước mà chỉ khó vì sợ bắn cá không được.

Danh ná cười:

— Không sợ bắn không được, sẽ bắn được.

Chơn Chơn đạo nhơn ngày người nghe sư phụ. Nó phục Danh ná sát đất. Chơn Chơn đạo nhơn «phò» Danh ná chỉ mong, ngày nào đó, sẽ bắn ná trú

danh như Danh ná. Nó ngày thơ quá chừng. Nó chưa hiểu rằng, ở đời, hoặc không bao giờ mình bằng người khác, hoặc mình hơn đứt người khác. Ta nên mong mỏi hơn đứt người khác và đừng dại dột ước mơ bằng người khác. Chơn Chơn đạo nhơn ngày người rồi tâm hồn nó chìm vào vùng sương mộng. Rồi tâm hồn nó đi chơi thơ thẩn dưới những lùm cây. Tâm hồn nó đeo cây súng cao su gác ôi. Tâm hồn nó nghe rõ tiếng nào là tiếng chim cu gáy, tiếng nào là tiếng chim chích chòe. Trong lúc tâm hồn Chơn Chơn đạo nhơn lang thang với giàn thung và bịch đạn đất thì Danh ná «bắn làm quen» xuống nước. Danh ná tia đạn đất, đạn gạch. Đạn kêu lõm bõm. Cá nhảy vọt. Cá tan đàn. Một lát, cá lại tụ họp, tần công vị trí mới. Cá chơi trò mọi da đỏ. Cứ mỗi viên đạn của Danh ná là một lần đàn cá tán loạn. Chưa đầy nửa phút, cá lầy can đảm, nhào vô... «tử thủy»! Danh ná bắn mỏi tay, hai sợi dây thung muôn chầy nhựa. Mà vẫn chẳng rõ đã trúng con nào. Nó toát mồ hôi. Nó hơi hơi thất vọng. Ta

không nên thất vọng. « Có công mài đá có ngày nên bi ». Và Danh ná tiếp tục bắn cá, bắn say mê, bắn tin tưởng. Bắn đèn khi đồng đạn chả còn viên nào. Và đàn cá thì lặn sâu, mất hút.

Danh ná buồn bã mang giàn thung quanh cổ. Nó nuốt nước miếng ừng ực. Nó giận Thảo xa lộ. Con nhà Thảo ba đia, con nhà Thảo ba xạo, con nhà Thảo dụ khị bọn Dzũng Đakao làm nó thành một Danh ná xạo ke. Trời ơi, bọn nhãi Sài Gòn sẽ đặt tên mới cho nó, sẽ nhạo báng nó, nghĩ rằng nhóc con Long Xuyên rặt bọn đia thì mắc cở chết được. Danh ná buồn bã. Nó nhảm mắt lạy trời Dzũng Đakao, Chương còm, Hưng mập, Bốn lửa dừng xuồng Long Xuyên. Vì nó chưa hạ nổi cá bằng những viên đạn đắt phόng đi từ giàn thung. Danh ná giận Thảo xa lộ, Danh ná lo sợ tài bắn ná của mình nhưng Danh ná vẫn ngủ một cách ngon lành.

Danh ná ngủ tối khi tâm hồn Chơn Chơn đạo nhơn mỏi căng, dừng bước lảng du, thở phào làm tan vùng sương mộng và thấy vô số cá nổi lèn bếnh

trên mặt nước, thắt kinh hé tột tiếng, thì vọt tĩnh, ngọt ngác :

— Chi vậy mà? Choi chi kỳ vậy, đạo nhơn?

Chơn Chơn đạo nhơn há hộc miệng:

— Anh đã bắn chết cả đàn cá!

Danh ná nhồm người, dụi mắt nhìn... Nó đứng lên, ngắn ngọt giây lát. Rồi « bông nhông » xuồng sông. Danh ná lượm từng chú cá, ngắm nghĩa. Nó nói lớn :

— Bắn cá khó không khó vì không bắn được cá mà chỉ khó vì sợ không bắn được cá.

Chơn Chơn đạo nhơn cười:

— Mới nói câu này hồi nãy, tuồng cũ diễn hoài!

Danh ná chả thèm chắp với đệ tử, nó ngược trông lá cây đang lay động và gửi gió chuyền đi một câu hỏi thân tình :

— Dzũng Đakao, hôm nào các bạn xuồng Long Xuyên?

CHƯƠNG HAI

BÊN XE ĐÒ MIỀN TÂY CHIỀM DÀI nửa con đường Pétrus Ký nên người ta quen gọi là bên xe Pétrus Ký*. Tôi nghiệp học giả Trương Vinh Ký, người soạn tự điển, người tự học tiếng La tinh bằng tiếng Pháp mà cũng giỏi thứ tiếng khó nhất thế giới này, người biết nói, biết viết mây chục sinh ngữ, từ ngữ, người hiền hách của Việt Nam, « đưa con làm rạng rõ đất nước ». Hiện người đang ôm sách đứng trong vườn sao, quay mặt ra đại lộ Thông Nhất. Bên phải người là

(*) Truyền về những đứa trẻ không muốn lên xà ra trước ngày có Xa Cảng Miền Tây. Bây giờ, hết còn gọi là bên xe Pétrus Ký.

đường Pasteur. Bên trái người là đường Duy Tân. Người đứng đó, mỗi năm học sinh trường Pétrus Ký làm lễ kỷ niệm người một lần và giảng trước pho tượng người một khẩu hiệu « Ngày Pétrus Ký ». Rồi thôi. Không ai nghĩ chuyện rước người về giữa sân trường Pétrus Ký. Cũng chẳng ai xót sa thày tên một danh nhân nằm trên con đường khó tìm thày đầu vét của văn hóa !

Bọn thằng Dzũng Đakao đã leo lên chiếc xe buýt Sài Gòn — Long Xuyên, chuyền 9 giờ. Quang cảnh bên xe Pétrus Ký không lạ gì với Chương còm, Hưng mập nhưng rất lạ với Dzũng Đakao, Bốn lừa. Lần đầu tiên, Dzũng Đakao, Bốn lừa về miền Tây, « theo theo lời yêu cầu » của Thảo xa lộ. Mỗi đứa nghĩ về bên xe đò một ý. Dzũng Đakao thắc mắc tại sao bên xe đò vừa hối thôi, vừa khai khú. Nó được giải đáp ngay tút xuyt. Kia, ông bán bánh cuộn đường hắt tung nước mắm ớt và bánh dư và rau giá bừa bãi gần chỗ ông ta bán hàng. Kia, một vị hành khách vén quần, đứng sát bánh xe kè cận, thản nhiên mở « rõ bi nê ». Còn

cười nữa mới khiếp chứ ! Nợ, một bà xi con « è » cạnh quầy bán vé. Nợ, một bộ lão nhồ quýt trâu và khạc đờm lia lịa. Rồi chị bán bánh canh đồ đồ thừa, cô bán xi rô đá nhện xồi nước... Cứ vậy, người ta đua nhau làm những công việc xâu xa giữa đám đông, ngày qua ngày. Bèn xe trở thành nơi tự do phóng uế. Dzũng Đakao nhớ những bài học yêu nước* « Bắt cứ kè nào khinh miệt tổ quốc con, nhục mạ dân tộc con, con hãy bắt kè đó trả giá xứng đáng. Nếu cần, con hãy lấy máu của con rửa sạch vết nhơ vầy trên linh hồn tổ quốc và dân tộc con như tổ tiên con đã làm. » Câu này, thầy giáo bắt chép bằng chữ hoa và bắt đóng khung, tô mẫu đỏ. Trước hôm nghỉ hè, thầy kê chuyện vua Duy Tân hồi thơ àu. Vua chơi nghịch cát bắn tay. Một vị cận thần khuyên vua đừng chơi cát. Vua giơ tay hỏi : « Tay bắn lầy gì rửa ? » Vị cận thần đáp : « Nước ». Vua lại hỏi : « Nước bắn lầy gì rửa ? » Vị cận thần đứng ngây người. Vua nói : « Nước bắn thì lầy máu mà rửa » ! Vì muôn lầy máu rửa nhục tổ quốc bị xâm

(*) Xin đọc Giặc Ô kê của Duyên Anh.

lăng, dân tộc bị đọa đầy, vua Duy Tân đã bị thực dân Pháp bắt đem đầy ải ở mãi tận Phi châu.

Bây giờ, giá du khách ngoại quốc đèn những đèn xe đò Việt Nam, thu những hình ảnh kè trên, rồi khi họ về nước họ, họ đăng báo cho dân họ coi, thuật chuyện cho dân họ nghe, dân họ sẽ khinh thường dân mình và Dzũng Đakao làm thè nào có dịp để ném tiền vào mặt những kè đã nói xâu nước Việt Nam như em bé thành Padoue đã ném tiền trả lại những kè đã nói xâu nước Ý đại lợi của em ?* Dzũng Đakao ngả lưng, dựa đầu lên thành ghề và nhắm mắt. Thầy giáo hiện ra trên bức gỗ. Tiềng thầy êm ái. « Các con ơi, người ngoại quốc sẽ kính trọng dân tộc con nèo, ở ngoài phò, họ thầy các con lễ phép, họ thầy các con giữ đúng luật đi đường, họ thầy các con giúp đỡ kè tàn tật, họ thầy các con không chạy xe ngược chiều, họ thầy các con đợi đèn xanh mới băng qua phò trong khoảng dành cho người đi bộ, họ thầy các con không tiều tiễn vào bờ tường ; ở rạp hát,

(*) Đọc Giặc Ô kê.

họ thầy các con không gác chân lên ghè, không chen lèn, không gây ồn ào ; ở công viên, họ thầy các con không giẫm phá cỏ, không xả rác, không bẻ cây, hái hoa, ném cá... Các con làm đúng lời thầy nói, không một người ngoại quốc nào dám chê bai và dân tộc các con. Ngược lại, họ có quyền phán xét dân tộc các con mà các con phải cúi mặt xâu hổ, vì chính các con đã làm xâu dân tộc các con »...

Những người phóng uế ở bên xe, ở công viên, những người không tôn trọng luật đi đường ; những người lạng xe gắn máy ; những người đái đường ; những người tắm giặt ở máy nước công cộng ; những người gác chân lên ghè người ngồi trước mình ở rạp hát ; những người nghe quốc ca không đứng nghiêm ; những người gấp đám ma không dờ nón chào... đều là những người bôi nhọ dân tộc. Tại sao chẳng ai dạy họ như thầy của Dzũng Đakao đã dạy Dzũng Đakao ? Tại sao chẳng ai bảo họ rằng đừng để người ngoại quốc chè giêu dân tộc mình cũng là yêu nước ? Tại sao cứ phải làm cách mạng vào tù ra khám mới là yêu nước ?

Tại sao cứ phải xuống đường chống đối mới là yêu nước ? Tại sao ? Tại sao ?...

Hưng mập vỗ vai Dzũng Đakao :

— È, Gấu Rừng, tại sao, tại sao gì ôm tôi thè ? Tại sao xe chưa chạy, hả ? Tại vì nó còn đón khách.

Dzũng Đakao mở mắt, trách Hưng mập :

— Phì lũ, mày âm ờ vừa vừa chứ.

Bốn lừa hít hà :

— Tại sao bèn xe « thơm » quá xá, Hưng mập ?

Hưng mập bịt mũi :

— Tại vì người ta đái bậy.

Bốn lừa đã nghĩ về bèn xe như Dzũng Đakao nghĩ. Nhưng nó nghĩ gần chữ không nghĩ xa. Được dịp Hưng mập khoái trả lời, lên mặt ta đây « sành điệu » bèn xe đò vì ta đã phiêu lưu chưa tới... Mỹ Thuận, Bốn lừa bèn mở cuộc đố vui để chọc quê thùng nước lèo.

— Giỏi lắm, mày lãnh mười điểm, thêm phần thưởng cá nhân xuất sắc một gói bột ngọt ! Câu thứ hai, nghe đây...

Đợi hỏi xong mới bầm chuông nhé! Hê hê... tại sao người ta đáy bậy ở bên xe?

Hưng mập nhèch mép cười :

— Dễ ợt. Tại vì ở bên xe này không có cầu tiêu công cộng.

Bồn lừa gật gù :

— Khá, cho mười hai điểm ba phần tư và tặng luôn chai thuốc bổ thận, một phiếu uốn tóc miễn phí! Sang câu hỏi thứ ba: Tại sao không có cầu tiêu công cộng?

Bồn lừa hóm hỉnh nhìn Hưng mập. Thùng nước lèo thonen mặt. Trong nó thật khôi hài. Bồn lừa đánh tích tắc tích tắc miệng. Hưng mập mím môi. Bồn lừa reng tiếng chuông hèt giờ.

— Rất tiếc là mày bí. Thôi, mời mày lính giải khuyên khích một miềng nai khô.

Bồn lừa móc túi lôi ra gói nai khô. Hưng mập xua tay :

— Khoan, bạn chó ăn gian. Còn năm giây lận.

Bồn lừa nói :

— Rồi, cho mày chẵn một phút nữa.

Hưng mập đáp liền :

— Không có cầu tiêu công cộng ở bên xe đò này lài tại vì tao chưa ứng cử nghị viên!

Bồn lừa tròn xoe mắt :

— Sao, mày nói sao?

Hưng mập lập lại :

— Tao nói tao chưa đèn tuổi ứng cử nghị viên. Nếu tao làm nghị viên, tao sẽ chỉ lo xây cầu tiêu, cầu tiêu công cộng và chiến đấu tận diệt giặc rác, giặc đáy bậy, giặc phóng uế ở công lộ. Tao cương quyết mặc quần xà lỏn, cầm chổi xuồng đường quét dọn Sài Gòn. Tao cương quyết bắt bỏ tù những kẻ dán giày dưới chân tượng anh hùng, danh nhân...

Dzũng Đakao thích chí, khen nhặng :

— Hưng mập là người ái quốc!

Nhà ái quốc Hưng mập, nghị viên Hội Đồng Đô Thành Sài Gòn năm 2000, chưa kịp được bạn bè hoan hô thì một ông nhóc trạc tuổi Dzũng Đakao xuất hiện ở cửa xe, chồ lên xuồng. Ông nhóc ngậm điếu thuốc lá đầu lọc, tóc dài cơ hồ một ca sĩ «nhạc trẻ». Ông nhóc cắp

nách một chồng truyện tranh cũ, phóng ra những lời rao hàng mà hai hàm răng vẫn cắn chặt cái đầu lọc :

— Quý vị đường xa cần phải giết thì giờ. Thưa quý vị, giết thì giờ bằng cách đọc những cuộn truyện ái tình, giang hồ, phiêu lưu, xã hội, mạo hiểm, trinh thám, quyền cước đầm đá là nhất. Đây, Lý Tiêu Long Đường Sơn đại huynh với bộ tam cước hạ đo ván Địch Long, Khương Đại Vệ và chiêm người đẹp Miêu Khả Tú ngon lành, đầy đủ hình ảnh, sự nghiệp của Vương Vũ, La Liệt, Trịnh Phòi Phòi trong cuộn *Tuồi Hai Mười Một*, một tuần báo của tuổi trẻ vĩ đại và được tín nhiệm nhất Việt Nam. Trần Tình đại ác đầu, Trần Tình mãnh hổ quá giang.

Ông nhóc giơ cao một cuộn báo in hình Lý Tiêu Long bồn mầu. Đoạn ông ta giơ cuộn khác :

— Và đây, *Chú Thoòng sợ vợ*, thuộc loại báo Bé Thơ ly kỳ, hắp dẫn.

Ông nhóc chào hàng tiếp :

— Muôn cười bê bụng thì đọc *Tề*

Thiên đại thánh bị đánh bỏ nhà. Còn như muôn thương cảm thì đọc tiểu thuyết *Võn vàng chòe kỷ niệm*.

Ông nhóc gạ Dzũng Đakao :

— Bạn mua cuộn *Em ơi anh đã về đây nè* coi chơi. Rẻ rẽ...

Bồn lừa nhanh miệng hỏi :

— Có *Bồn lừa* không ?

Ông nhóc lắc đầu :

— Cuộn đó ẹ thí mồ, đọc phí thì giờ.

Hưng mập đứa :

— Cho mua cuộn *Hưng mập phiêu lưu*.

Ông nhóc nhẹo mắt :

— Mua *Trư Bát Giới vô phòng trà đi, thẳng này cũng mập, lại giồng heo*.

Hưng mập nổi giận trả miệng :

— Vậy bán cuộn *Tiều yêu bến xe đò* ?

Ông nhóc thổi điếu thuốc lá, giọng điệu anh chị :

— Tao nực rồi đa !

Bồn lừa đứng dậy :

— Mày nực hay tao nực ? Bán báo *Tuồi Hoa, Tuồi Ngọc, Thiếu Nhi, Yết Kiêu* không bán, toàn bán loại sách báo vặt

vào sọt rác. Thà đem tiền cho ăn mà còn hơn mua sách báo trên tay mà.

Ông nhóc muôn ăn thua đủ với Bồn lừa. May cho nó là người tài xè đã leo lên xe và chú lơ xe đóng rầm cửa. Xe rõ máy điếc lỗ tai. Giây lát, nó rời bến. Bọn Dzũng Đakao nhìn xuồng, thấy ông nhóc đang trông theo chửi thẻ. Dzũng Đakao thở phào. Nó hét bị nhìn cảnh tượng xấu xa, hét bị nghe những lời tục tĩn của lơ xe giành khách, hét bị khó chịu những câu rao bán dầu cù là, sách báo nhảm nhí, thuốc sâu răng..., ở bến xe. Chương còm, từ lúc lên xe, ngồi im lặng. Nó tưởng tượng vùng trời quê ngoại và những cuộc vui mùa hè. Xe đò đã rẽ sang đường Trần Quốc Toản. Bồn lừa trở lại vụ ứng cử nghị viên của Hưng mập :

— Nhà ái quốc phì lũ, bạn tính làm gì thằng nhóc bán sách báo nhảm ?

— Tao bỏ tù bọn xuất bản sách báo nhảm và phát động những cuộc đốt sách báo bán ở bến xe đò.

Bồn thằng bạn tán gẫu hết chuyện nọ xọ qua chuyện kia. Xe ra khỏi Phú

Lâm, chạy như bay. Gió lùa vào cửa vù vù. Con đường phẳng phiu, không một chiếc ô già nhỏ. Chẳng mày ch襌, xe đã tới cầu Bên Lức. Hưng mập chỉ chỗ nó gặp Tư đòn.* Và cảm xúc dạt dào. Nó nhớ Tư đòn ghê. Chả biết Tư đòn đã nổi tiếng hơn Hùng Cường, Thành Được chưa ? Và bây giờ nó lưu diễn ở phương trời nào. Lạy trời mà đương hát ở Long Xuyên, Tư đòn nhé ! Chương còm đã ngủ. Nó ngủ thật dễ dàng. Nó ngủ hay nó mơ lướt xuống máy trên những giòng sông quê ngoại ? Xe lên cầu. Dzũng Đakao bảo Bồn lừa :

— Ông Nguyễn Trung Trực đốt tàu Espérance của Pháp ở đây.

— Chỗ nào ?

— Kia kia !

Dzũng Đakao trả tay. Bồn lừa xỏ bạn :

— Hôm đó mà đi ghe đám cưới với ông, hả ?

Dzũng Đakao tinh bợ :

— Ừa. Tao thầy mà bán bong bóng

* Đọc Hung mập phiêu lưu.

cho lính thủy Pháp. Rồi ông Nguyễn Trung Trực đốt cháy tàu chiến của chúng nó, mày sợ hãi, chạy có cờ.

Bồn lừa bìu môi :

— Rõn hoài ! Tao thả hèt bong bóng hoan hô quân Cân Vương và ông Nguyễn Trung Trực áp ghe vô bờ, gọi tao tới, xoa đầu tao. Ông dặn tao : « Lớn khôn, hễ có tàu giặc, con hãy đốt cháy hèt, nghe con ».

Dzũng Đakao cười, thúc khuỷu tay vô người Bồn lừa. Xe xuồng dốc xả tốc lực. Chẳng mày đổi, xe đã qua cầu Tân An. Rồi qua Tân Hiệp, qua ngã ba Trung Lương. Hưng mập ngồi thẳng, cõ tình làm cho cái cổ nó dài hơn. Xe sắp qua chiếc cầu đúc. Bên kia cầu là lối vào Ba Bèo. Khỏi lối vào Ba Bèo chừng hai cây sô là chiến khu ký niệm của Hưng mập. Thùng nước lèo, con dê cõm, tác giả thiên bút ký *Hưng mập phiêu lưu*, hy vọng gặp ông tướng chăn vịt Sáu móm và các chiến hữu của Sáu móm. Nhưng xe đã vút qua chòn ày. Gõc cây vẫn còn nguyên, còn nguyên cái vẻ cô đơn chiều nào. Hưng mập mở căng mắt đảo nhìn cảnh

đồng hai bên đường. Vắng hoe. Thùng nước lèo thở dài buồn bã. Nó nghĩ thầm : Người lớn thường than ôi niêm vui trôi mau, niêm vui đèn rồi niêm vui đi xa, đi mãi, đi không thèm trở lại. Đúng ghê. Hưng mập đâm ra tiếc chuyền giang hồ vặt của nó. Ta có thể có niêm vui mới song niêm vui mới không bao giờ giồng niêm vui cũ. Hưng mập chép miệng. Và nó dựa đầu lên thành ghè, ngủ gà ngủ vịt. Trong lối ngủ... đường trường, hắn Hưng mập nhớ rõ bữa cá lóc nướng trui với tướng chăn vịt Sáu móm.

Khi cả bọn tỉnh giấc là lúc xe tới phà Mỹ Thuận. Bồn lừa ngáp một cái dài từ Bến Hải vô tận Cà Mau ?

— Còn mày cái « bắc » lận, Chương còm ?

Chương còm đáp :

— Một cái nữa. Bọn mình xuồng đi phà ngắm sông nước Cửu Long chăng ?

Hưng mập cản :

— Thôi, cứ ngồi yên ổn trên xe mà ngắm.

Nó phịa :

— Xe qua chỗ tao gặp bọn Sáu móm, tụi mày ngủ kỹ, nèu tụi mày thức, đã rõ mặt ông tướng chǎn vịt. Tình cờ Sáu móm đứng bên đường, tao gọi nó, nó mừng quýnh.

Bồn lừa hỏi :

— Nó có thấy tặng bạn vàng phì lũ dám bầy cái hột vịt không ?

Hưng mập làm nghiêm :

— Tao không bầy đặt chuyện đâu nhé !

Bồn lừa liêm mô :

— Tao hỏi thật tình mà. Chắc Sáu móm có thấy vài cái lông vịt tặng mày ?

Hưng mập đánh trống lảng :

— Qua « bắc », mỗi đứa mua một miếng sườn nướng cạp nhé !

Không đứa nào đáp ứng lời đề nghị của Hưng mập. Có lẽ gần tới Long Xuyên rồi, Dzũng Đakao muốn tìm hiểu thân thế và sự nghiệp bắn cá của Dưỡng Do Cơ Chắc cà đao ; Chương còm muốn tìm hiểu nghệ thuật đập chuột đồng ; Bồn lừa muốn tìm hiểu giải Gigoz. Dzũng Đakao ghé miệng sát tai Chương còm :

— Danh ná bắn chết hết cá ở hồ thật à ?

Chương còm nói nhỏ :

— Tao chưa thày nó bắn cá. Sáng mai mày sẽ gặp nó, sẽ biết tài nghệ của nó. Nó dễ thương lắm. Đây, hình nó đây này...

Chương còm đưa Dzũng Đakao coi bức ảnh nó chụp chung với Danh ná hồi tết năm xưa. Dzũng Đakao chuyển cho Bồn lừa. Bồn lừa chuyển cho Hưng mập. Xe đò đã qua « bắc ». Không dừng lại để hành khách ăn cơm uống nước, nó chạy ngay. Khúc đường vào Sa Đéc nhỏ và gõ ghề, tuy vậy, còn khá hơn đoạn đường Sa Đéc — Vầm Cồng. Vì đường đầy ổ gà, xe đò phải bò chậm chạp nên bón ông nhóc mệt mỏi, hết nói chuyện, hết ngủ. Dzũng Đakao, Bồn lừa đã quên bên xe đò Sài Gòn. Tâm hồn chúng vọng về Long Xuyên, nơi ấy, chúng nó tin rằng chúng nó sẽ có nhiều bạn mới thật tốt, thật hiền và những trò chơi ghi nhớ mãi mãi. Dzũng Đakao chợt nhớ một điều. Nó nhởm người dậy :

— Nay, Chương còm, phải có món quà tặng Danh ná chứ ?

Chương còm vỗ tay vào cái « xác » :

— Yên chí. Nó sẽ nhai rụng răng. Mè xứng Huề chính công bánh bao ông Cả Cần !

Dzũng Đakao lầm bầm :

— Danh ná, tôi không thích bắn súng cao su thi với bạn. Tôi chỉ muốn khoác vai bạn dạo chơi trên những con đường ở quê hương bạn.

Dzũng Đakao mơ hồ nghe tiếng Danh ná bằng lòng, mơ hồ nhìn nụ cười Danh ná thân thiện. Long Xuyên đã rõ rệt thảy từ bên đây phà Vầm Cồng. Ở đó, hẳn là Thảo xa lộ, Danh ná đang đợi chờ. Và Danh ná dễ thương ghê đi...

CHƯƠNG BA

THẢO XA LỘ NÂNG CAO LY XA XI :

— Mừng chúng mày xuồng Long Xuyên.

Chủ quán bên đường là ông Tư Theo, người đãi chầu nước, cười méo xệch miệng, cái miệng vồn đã méo săn :

— Tui bay bấy đặt cung ly à ? Có « ngon » làm thêm xị đê ?

Dzũng Đakao, Bốn lừa, Hưng mập vừa gặp ông Tư Theo đã thương ông ta rồi. Ông Tư Theo mặc quần xà lỏn — quanh năm ông ta mặc quần xà lỏn, cởi trần — miệng ngậm điều Ruby Queen, vai

mảng chiếc khăn mỏng đầy ô vuông đen.
Ông Tư Theo nói :

— Ngoại tụi bây đi Rạch Giá, vài bữa mới về. Dượng nấu cơm cho tụi bay ăn.

Ông Tư Theo coi Dzũng Đakao, Bốn lửa, Hưng mập như Chương còm. Điều này khiên ba ông nhãi cảm động và quên béng luôn mình là dân Sài Gòn xa lạ. Danh ná cũng sẽ dễ thương. Dzũng Đakao đã thày Danh ná trong đôi mắt ông Tư Theo.

— Tao sửa cái «o bo» hoài mà không được. Máy hư hết trơn. Ông Út tụi bay có cái ghe máy đuôi tôm, qua bến mượn, nghe. À, tôi nay các con muôn ăn gì nào? Tôm nướng hay cá lóc nướng trui?

Thảo xa lộ hỏi :

— Nhà có thịt kho nước dừa không, dượng Tư?

Ông Tư Theo nhả khói thuốc :

— Món ruột mà, mày! Soài tượng tao còn ba trái.

Chương còm nói :

— Vậy dượng cho ăn cơm với soài tượng và thịt kho nước dừa.

Ông Tư Theo lắc đầu :

— Tao muôn tụi con ăn thiệt ngon miệng cơ. Đề tao biểu thím Tư nấu canh chua cá lóc.

Ông Tư Theo bỏ bọn Dzũng Đakao ngồi trên những chiếc ghè nhỏ kê ngay ở lề đường và ông vô quán. Năm ông nhóc thay phiên nhau kê lê tâm sự. Khi những ly xá xị đã cạn, Thảo xa lộ phải trả lời một cuộc phỏng vấn về mọi đổi thay của thị xã Long Xuyên.

— È, Thảo xa lộ, hồi xưa mày bảo Long Xuyên là con rồng có hai mắt mở thao láo, hai mắt ày ở chỗ nào.

— Trước mặt mày đó, Dzũng Đakao ạ!

Dzũng Đakao ngầm hoài. Chỉ có một cái hồ. Và bên kia bờ hồ, Bộ Chỉ Huy Hải Quân « đóng đồn » án ngữ cả tầm mắt nhìn cảnh tượng sông nước. Những miềng tôn dựng đứng, cao lêu nghêu che kín mọi sinh hoạt bên trong. Công viên Nguyễn Du sát cạnh « đồn » lính thủy.

Giữa hồ, một chiếc cầu gỗ không tay vịn bắc ngang, trông vừa ghê sợ vừa xấu xí. Một con đường chia « biên giới » hồ và một khu đất rộng bằng hồ, nhà cửa xây cất không lèo tèo làm mỹ thuật. Cạnh con đường, trước cổng « đơn » lính thủy, là hồ tắm. Dzũng Đakao mới thấy chừng đó. Nó hỏi Thảo xa lộ :

- Rồng một mắt hả, mày ?
- Hai mắt đàng hoàng.
- Mắt kia bị đau, phải bịt băng à ?
- Mù rồi.

Những năm trước, con đường là cái sông mũi, hai bên hai cái hồ nước dài bằng phò Lê Lợi. Vì Long Xuyên — chả hiểu Xuyên nghĩa gì — có chữ Long nên Chương còm thường khoe tính của quê ngoại nó là tỉnh Rồng cháu. Con rồng có hai mắt thật đẹp, thật mơ mộng. Bờ cỏ ven hồ là hàng lông mi. Con đường đá răm bên kia là lông mày và giòng sông là vầng trán của rồng. Nếu Cửu Long là chín con rồng thì một con rồng đã định cư ở quê ngoại Chương còm. Chẳng hiểu tại sao người ta đã dùng xáng hút bùn dưới sông để lắp kín một con mắt của

Long Xuyên và xây cát nhà cửa trên đó. Long Xuyên thiều gì đất. Mà lại nỡ lắp kín một vể thơ mộng thiên nhiên đã có tự ngàn đời ?

- Tiếc nhỉ !
- Tiếc chi ?
- Tiếc một con mắt. Böyle giờ, du khách đi vào Long Xuyên bằng một cái cửa sổ. Ai ra lệnh lắp hồ vậy, mày ?
- Chuyện người lớn mà.

Dzũng Đakao không hỏi chuyện cái hồ bị lắp nữa. Nó nghĩ rằng nếu nó là công dân của tỉnh Long Xuyên, mai này khôn lớn, ra ứng cử nghị viên hàng tỉnh, chương trình tranh cử của nó sẽ là đòi lại đất để đào lại cái hồ, để con rồng Long Xuyên đủ hai mắt, để người phượng xà đi vào tâm hồn Long Xuyên thoải mái hơn. Trí tưởng tượng của Dzũng Đakao thật phong phú. Đã một ai ở Long Xuyên nhìn thấy hai con mắt của thị xã này ? Hãy ngắm kỹ, ngắm bằng đôi mắt nghệ sĩ, sẽ thấy cái mũi con rồng, sẽ thấy vầng trán con rồng và sẽ thấy con rồng nay chỉ còn một mắt ! Thảo xa lộ nói chuyện lắp hồ là chuyện của người lớn. Đôi khi,

người lớn không đáng ca ngợi chút nào.
Dzũng Đakao đưa ly xá xị lên môi.
Nhảm nháp. Trong khi, Hưng mập hỏi
Chương còm :

— Mày đi Cái Dầu chưa ?

— Rồi. Đất của ông ngoại tao ở Châu
Đốc thiều gì. Tao đã qua đò Lăng Gù, vô
thánh địa Hòa Hảo.

— Hôm nào đi Cái Dầu chăng ?

— Đi thì đi. Tao cũng muốn xem cửa
tiệm bán thuốc của bồ mày.

— Bồ tao sẽ ngạc nhiên lắm.

Bồn lừa xia vô :

— Bồ mày sẽ tưởng mày phiêu lưu
và bồ mày thoa dầu cù là khắp chân mày
cho hết ngừa đôi chân giang hồ. Mình rủ
cá Danh ná. Mà Chắc cà đao gần đây
không, Chương còm ?

Chương còm đáp :

— Bằng từ Phú Nhuận vào Chợ Lớn.
Chúng mình đi xe lôi tới Chắc cà đao tìm
Danh ná.

Dzũng Đakao nóng lòng gấp Danh ná,
để nghị :

— Đi bây giờ được không ?

Thảo xa lộ nói :

— Bây giờ mà đi thì tối nơi tòi mịt.
Sáng mai chúng mình sẽ tóm cổ thằng
Danh ná, sẽ lôi nó ra dây, bắt nó bắn nốt
đôi cá dưới hồ.

Dzũng Đakao nocket một hơi xá xị cạn ly :

— Danh ná cự phách thè cơ à ?

Hưng mập tặc lưỡi :

— Nó bắn chết cá ! Mẹ ơi, chuyện
thật đời người hả, Thảo ?

Thảo xa lộ dệt huyền thoại chung
quanh cái giàn thùng của Dương Do Cơ
Chắc cà đao :

— Chuyện khó tin nhưng có thật đấy.

Nó xoay qua Chương còm :

— È, Chương, ông cồ Tư Beo cầm
thẳng Danh ná bắn chim, sợ nó tiêu diệt
hết chim ở Chắc cà đao, mày ạ ! Ông cồ
biểu làng xóm cần tiếng chim hót. Con
nhà Danh ná xin phép ông cồ được bắn
cú. Ông cồ biểu chim cú tra mang tai họa,
hã lệnh cho Danh ná tiêu diệt. Nó đã bắn
đến con cú cuối cùng. Hết cú, nó buồn
tình bắn sâu rộm. Hết sâu rộm, nó bắn
cá giải trí.

Bốn lừa há hốc miệng :

— Nó là thần đồng... bắn ná. Nó gõ ghề hơn Hà Thúc Nhơn.*

Hưng mập xuýt xoa :

— Danh ná nghẽ quá. Bao giờ nó bắn lăng quăng ?

Thảo xa lộ cười :

— Chừng nào hết cá, tôm, tép... Chúng mày sẽ biết tài của nó. Danh ná sẽ tia sáu phát đạn xuống hồ. Rồi nó cùng đi chơi với chúng mình một lát, đợi cá nổi lên. Đủ sáu con. Mỗi viên đạn là một quân thù cá.

Dzũng Đakao nói :

— Danh ná vô địch.

Thảo xa lộ hỏi :

— Mày dám bắn ná đua với nó không ?

Dzũng Đakao lắc đầu :

(*) Hà Thúc Nhơn, một y sĩ nổi loạn ở Nha Trang và bị bắn chết mấy năm trước. Theo truyền kệ trên vài nhật báo xuất bản hồi đó, ông Hà Thúc Nhơn là con nhà nghèo, thuở thơ ấu phải đi bắn chim bằng súng cao su bán lấy tiền giúp gia đình. Ông bắn súng cao su rất giỏi. Vì sợ bắn vào mình, chim nát bấy không ai mua nên ông nhảm mỏ chim mà hạ.

— Tao sẽ thua nó. Tao không đua tài. Ai tài hơn mình, mình phải khen người ta. Tao chỉ muốn kết bạn với Danh ná và nếu nó săn lòng, tao sẽ nhờ nó dạy tao cách bắn cá.

Thảo xa lộ xua tay :

— Nó sẽ thách mày bắn đua. Tao trộ nó rằng mày được các nhi đồng Ra Đê phong làm Gấu Rừng nhờ mày bắn trúng mắt khỉ. Tao biếu khỉ Ban Mê Thuột bị chộp hết trơn vì mày.

Dzũng Đakao nhăn nhó :

— Tại sao mày trộ nó ? Tại sao mày bịa chuyện ?

Thảo xa lộ cười khúc khích :

— Tại vì tao muôn nó phục mày..

Dzũng Đakao gắt :

— Tao không thích nó phục tao.

Thảo xa lộ vẫn cười :

— Vậy chứ mày muôn gì ?

Dzũng Đakao dịu giọng :

— Muôn nó thương tao.

Thảo xa lộ phân trần :

— Nhưng tao trót bịa chuyện rồi.

Bồn lừa góp ý kiền :

— Thảo xa lộ trót bịa chuyện thì Dzũng Đakao cứ nhận lời thách bắn thi, sợ gì. Danh ná bắn cá nồi lên, mày làm cho cá tan xác là ngang ngửa.

Hưng mập khích bạn :

— Nếu Dzũng Đakao không nhận lời thách đâu, thì tụi mình è mặt.

Chương còm nói :

— Thắng Thảo nhẫn tụi mình xuống Long Xuyên giúp nó tranh giải Guigoz. Nó đâu có nhẫn tụi mình xuống đây bắn súng cao su đua với Danh ná. Tranh giải Guigoz xong, tụi mình bơi xuống, đập chuột, tắm sông, câu cá rồi về.

Thảo xa lộ đóng kịch :

— Tao trót lõi, tụi mày nên thương tao. Bồn lừa nói hợp ý tao. Danh ná làm cá nồi, Dzũng Đakao làm cá tan xác. Phải có tí xíu... lẽ ra mắt, chứ bộ.

Dzũng Đakao chép miệng :

— Biết thè tao ở nhà cho yên thân.

Nó liêm mép :

— Nhỡ Danh ná bắt tao bắn cá sông, làm cá chết nồi lèn phèn?

Thảo xa lộ hờn hờ :

— Mày khôi lo ngại. Con nhà Danh ná cù lần lừa, quê ba cục ruồi. Tao là trọng tài cuộc đua. Tao tuyên bố huê là huê.

Hưng mập dở giọng hiều thắng :

— Nó muôn đua tiếp thì Dzũng Đakao bắn chim đang bay trên trời và tao thách nó đầm bụng.

Bồn lừa theo chân Hưng mập :

— Còn tao, trái bóng đè giữa sân cỏ trong chân tao, tao thách nó cướp được bóng.

Chương còm đứng lên :

— Đợi gặp Danh ná sẽ tính. Bây giờ chúng mình qua công viên Nguyễn Du hóng gió.

Thảo xa lộ mở đại nhạc hội trong bụng. Nó khen thảm nó đạo diễn cừ hết chồ chê. Nó dương đông kích tây. Nó bơm tự ái vào người Danh ná và Dzũng Đakao. Thảo xa lộ chỉ muôn mùa hè của bạn nó thật rộn rã ở Long Xuyên. Mùa hè nơi nào chẳng giống nơi nào. Núi rừng Đà Lạt hay biển bãi Nha

Trang sê tê nhạt nèu thiều những tiếng cười vang của những cuộc vui niên thiều. Thảo xa lộ đâm nhiệm vai trò hoạt náo viên. Nó viết thư mời Chương còm, Dzũng Đakao, Bôn lừa, Hưng mập xuồng Long Xuyên thì nó phải làm đủ mọi cách để bạn bè nó vui vẻ, hào hứng. Thảo xa lộ không có ý nghĩ xâu. Danh ná tưởng nó ba đia, xạo ke. Và Dzũng Đakao đã trách nhẹ nó. Thảo xa lộ im lặng. Nó sẽ sung sướng lăm nèu Danh ná và bọn Dzũng Đakao đều ngạc nhiên. Chắc chắn, bọn Dzũng Đakao sẽ ngạc nhiên. Ngạc nhiên rụng rời. Và cười bể bụng. Vì ngay cả Chương còm cũng chưa biết, ở quê ngoại nhà nó, lòng say mê bóng tròn cao tận trời xanh, ăn đứt cả nơi thủy tổ môn bóng tròn là nước Anh cát lợi. Bôn lừa sẽ lừa bóng với những đồi thủ ghê gớm. Chương còm sẽ bắt những trái bóng kinh hồn. Thảo xa lộ đưa tay vuốt tóc, cảm khái :

— Mùa hè này đáng ghi nhớ suốt đời.

Năm ông nhái đi qua cây cầu bắc ngang hồ sang công viên Nguyễn Du.

Cây cầu thật vô duyên. Nó xâu xí và cũ mèm. Nó mục rồi và muôn đồ. Hồ nước đẹp thè, lại có đường vòng chung quanh hồ, cần gì phải bắc cây cầu ngó ngắn. Qua cầu run thây mõ. Vô ý sẽ lăn tôm xuồng nước. Chẳng ai dám ngả nón qua chiếc cầu này mà đêm nhịp để đo nỗi sầu. Bởi nó không có nhịp. Nó giồng con mắt bị đau, cần nhỏ Sulfate de Zinc.* Con rồng còn mỗi một mắt. Lại bị bệnh đau mắt hột. Con rồng hắn là buồn bã muôn đời. Con rồng Long Xuyên sẽ chỉ hét buồn khi người ta tháo bỏ cây cầu và trả lại nó con mắt đã bị lắp kín. Và người ta vớt hét bèo Nhật Bản, phát sạch cỏ, đồn hét cây to sù sì, trồng quanh hồ những cây dương liễu. Những đêm trăng, gió hôn mặt hồ. Hồ mặc cổ. Gió thận thùng. Lời tình tự lùa lên hàng dương liễu. Rì rào. Mùa thu, mặt hồ lăn tăn gọn sóng, nước hồ xanh lơ, hàng dương liễu xõa tóc mời gọi thi sĩ tới dệt « áo mơ phai » bằng « lá vàng ». Nếu thi sĩ tới vào buổi sáng mặt trời ngủ chưa dậy, thi sĩ sẽ thây từng giọt

(*) Tên một thứ thuốc đau mắt.

sương thu đọng trên từng chiếc lá liễu.
Gió thu lướt nhẹ. Sương rơi xuống hồ.
Gió thu làm liễu khóc. Thơ mộng ghê
nơi. Khi đó, mỗi người tuổi trẻ Long
Xuyên sẽ là một thi sĩ. Con rồng được
coi như chỉ có trong thần thoại sẽ có ở
Long Xuyên. Có thật. Con rồng hiền lành
nằm yên với đôi mắt tuyệt vời, với sông
mũi thẳng tắp, với vầng trán mênh mông.
Và với hàng lông mày tình tứ. Và nều
Tản Đà sông lại, ghé thăm Long Xuyên,
Tản Đà sẽ chờ vào Khối tình con của ông
nhiều bài thơ ngợi ca đôi mắt con rồng
Long Xuyên chứ không phải vốn vẹn nửa
câu thơ tả miềng ngon vật lạ.* Và thi sĩ
Nguyễn Sa nữa, ông sẽ làm lại bài thơ
đã làm, đã in trong tập thơ *Những năm
sáu mươi*. Nguyễn Sa sẽ bảo tất cả đàn bà,
con gái Long Xuyên đều đẹp, ông sẽ hỏi
thấy họ có năng đèn ngồi chung quanh
đôi mắt con rồng để mãi mãi đẹp, mãi
mãi là nguồn cảm hứng của thi ca, chứ
không phải chỉ hỏi thăm đàn bà, con gái
bên kia « bắc » An Hòa.

(*) Trong một bài thơ kề các món sơn hào hải vị mà
minh đã được thưởng thức khắp nước, Tản Đà đã nói tới
mắm Long Xuyên : « Long Xuyên chén mắm, Nghệ An
đĩa cà... »

Qua cây cầu, qua cái hạt cát lớn làm
đò mắt con rồng, năm ông nhai bước vào
công viên. Thảo xa lộ hỏi Chương còm :

— Mày thày công viên đẹp hơn xưa
chứ ?

Chương còm lắc đầu :

— Xấu đi nhiều. Ngày xưa đẹp y hệt
bồ tao tả trong truyện.

Chương còm nhận xét đúng. Công
viên Nguyễn Du chẳng còn về quyền rũ
nào cả. Giàn hoa giàn mầu vàng đã chết.
Vì thè, ngồi trên ghè đá ngắm sông nước
và ngắm cái cù lao trước mặt không
được nghe tiếng rì rào của gió chuyện
trò với lá. Và không được vỗ tinh đưa
tay lên tóc lượm một cánh hoa. Nhưng
Dzũng Đakao, Hưng mật, Bôn lừa rất
khoái công viên này. Dzũng Đakao nhìn
quanh. Không một cọng rác. Không một
bã mía. Không một giàn gói kẹo. Vì không
có thợ chụp ảnh dạo ở đây nên cũng không
có luôn phim ảnh Polaroid vứt bừa bãi.
Công viên sạch sẽ. Ghè ngồi nhẵn bóng.
Ngồi trên ghè, gác chân lên hàng rào xi
măng ngăn cho khói té xuống sông mà
nhìn khói nhà ai lan tỏa ở cù lao trước

mặt thì thấy rõ bước chân của buổi chiều đi thong thả. Bốn lứa ngắm cảnh sông nước hoàng hôn. Nó nghĩ rằng sông nước Sài Gòn và xóm làng bên Thủ Thiêm thường quá. Đây mới nhất. Long Xuyên nhất. Mai phải chụp vài kiểu ảnh làm kỷ niệm, phải bảo Chương còm nhò ông Út nó chờ xuống máy sang cù lao xem cù lao trên sông nó có giồng cù lao ăn ở tiệm Trung Hoa. Hưng mập tầm tắc khen những thằng nhóc con chèo xuống khinh thường sóng lớn. Nó vỗ vai Thảo xa lộ :

— Đứng trên xuống mà « bông nhông » thì sô dzách hé, mày ?

Thảo xa lộ nói :

— Thằng Danh ná có xuống.

Hưng mập phản khởi :

— Tao sẽ năn nỉ nó dạy tao chèo xuống. Biết chèo xuống rồi, ông già Danh ná chèo xuống đua.

Nó bô bô :

— Mỗi thằng một chiếc xuống đi bắn cá mập chăng ?

Bốn lứa đứa bạn :

— Mày phi lũ, xuống sẽ chim ngimb. Cá mập nó nuốt mày.

Thảo xa lộ cõi gài Danh ná vào chuyện :

— Yên chí, Danh ná cứu Hưng mập.

Danh ná bắt Dzũng Đakao suy nghĩ. Dzũng Đakao không tin rằng Danh ná là thằng nhóc khoái ăn thua đủ, ham thằng cuộc. Thí dụ Danh ná ham thằng cuộc, Dzũng Đakao sẽ làm vừa lòng Danh ná. Một đứa trẻ tốt là đứa trẻ biết nhường nhịn. Dzũng Đakao là một hiệp sĩ. Hiệp sĩ không bao giờ là người cậy ta đây học võ, thích sinh sự với người khác. Hiệp sĩ là người bênh vực lẽ phải và giúp đỡ, che chở kẻ yếu đuối. Xong việc, hiệp sĩ lặng lẽ ra đi, chẳng thèm ở lại để người ta khen mình, cảm ơn mình. Đó là chàng cao bồi Lucky Luke với câu hát chứa chan cảm xúc : « Tôi là người cao bồi nghèo, đơn độc trên đường về » sau mỗi chuyến vào sinh ra từ cứu khôn phò nguy và bảo vệ công lý. Dzũng Đakao hơi hơi buồn, nêu Danh ná cứ đòi bắn thi súng cao su. Danh ná, mong bạn hủy bỏ sự thách đố. Chúng ta tìm nhau để

kết thân, để thương yêu nhau chứ không phải để tranh tài cao thấp.

Dzũng Đakao kéo Chương còng ra một chỗ xa, hỏi khẽ:

— Mày gặp mặt Danh ná rồi, mày thấy nó thế nào?

Chương còng đáp:

— Nó hiền khô. Nó thương tao lắm.

Dzũng Đakao gật gù:

— Thè thì nó sẽ thương tao.

Chương còng nói:

— Nó sẽ thương tất cả chúng mình.

Dzũng Đakao yên bụng. Nó khoác tay lên vai Chương còng. Hai ông nhóe bước trên lớp đá răm. Tiềng đá kêu lạo xạo. Dũng Đakao hỏi Chương còng Chắc cà đao ở phía nào. Chương còng chỉ tay. Dzũng Đakao hướng về phía Chắc cà đao, nhủ thầm:

— Sáng mai tôi tới thăm bạn, Danh ná nhé!

CHƯƠNG BỐN

NĂM ÔNG NHÃI NGỒI TRÊN MỘT chiếc xe lôi máy. Mười năm trước, thị xã Long Xuyên không có xe lôi máy. Chỉ có xe lôi đạp chạy trong thành phố. Xe lôi đạp ở thị xã Long Xuyên đẹp nhất miền Tây. Nó giống xe tay. Thập hơn một chút. Cách mạng này, cách mạng nó đào thải xe tay. Người ta đổi hai cái càng xe bằng cái xe đạp. Và người phu xe thay vì kéo xe chạy như con ngựa thì đạp xe như một cua rơ. Phu xe lôi ngồi trước mặt hành khách. Đó là sự tiền bối. Phu xe xích lô ngồi sau lưng hành khách. Vẫn lép vè. Xe lôi máy là xe

lôi được môtô kéo và chạy những đoạn đường dài ngoại thành. Bây giờ, những kiêu xe Yamaha, Honda, Suzuki, Bridgestone tràn ngập quê hương ta, trong các thành phố miền Tây, xe lôi máy đang toan tính đẩy xe lôi đạp vào bóng tối quên lãng. Đi xe lôi máy nhanh hơn nhưng bị nghe tiếng động cơ nổ. Đi xe lôi đạp chậm chạp nhưng êm ái. Kỹ thuật dần dần giết chết vẻ thơ mộng của tình nhỏ. Không ai mong điều đó. Người ta phải chấp nhận. Và rồi, ít lâu sau, người ta tiếc nhớ những gì đã mất, những gì đã trở thành kỷ niệm.

Xe chạy phẳng phẳng. Đường Long Xuyên — Châu Đốc tót gấp mười lần xa lộ Sài Gòn — Biên Hòa. Không đầy mười lăm phút, chiếc xe lôi máy đã đồ năm ông nhãi xuống Chắc cà đao. Thảo xa lộ dẫn đường. Tôi qua, lúc bọn Dzũng Dakao leo lên lâu năm nhà ông ngoại Chương còm ngắm cảnh Long Xuyên ban đêm thì đạo diễn Thảo xa lộ đạp xe tới nhà Danh ná báo tin và dàn cảnh. Nó khích Danh ná đủ điều. Danh ná hứa sẽ

làm đúng những gì Thảo xa lộ dặn. Do đó, khi « quý khách » Sài Gòn đèn thăm, Danh ná vắng nhà. Ba của Danh ná đi làm từ sớm. Má nó bán hàng ngoài chợ. Thảo xa lộ vờ vắn :

— Thằng quý tìm cách lỉnh đây mà !
Nó huých nhẹ Dzũng Dakao :

— Đã biếu nó quê ba cục rươi, nó cù lán lửa, mày tin tao chưa ? Nó sợ gấp bọn mày sẽ mắc cở.

Chương còm nói :

— Ồ, thằng Danh ná hay xâu hổ lăm.

Thảo xa lộ đặc ý về sự đồng ý tình cờ của Chương còm. Nó nghĩ thầm : « Tụi bay cứ tưởng bờ là Danh ná cù lán lửa, quê ba cục rươi đi, Dzũng Dakao, Bốn lửa, Hưng mập ạ ! Rồi tụi bay sẽ ngạc nhiên. Chỉ cần tụi bay ngạc nhiên là tụi bay khoái đất Long Xuyên của tao. » Bốn lửa, vua lửa bóng và lửa bạn bè để tạo ra những trận cười hồn nhiên, đang bị Thảo xa lộ lửa. Nó hăng giọng :

— Chắc Danh ná bận tắm sư học đạo... ná !

Hưng mập khuỳnh tay :

— Hà hà, chàng lên núi Sập luyện Giáng long thập bát chưởng đặng rờ bụng tao đó.

Danh ná ngồi trên một khúc cây cưa ngắn dùng thay chiếc ghè, ở vườn sau, nghe rõ mồn một. Nó mỉm cười, lẩm bẩm : « Bọn Dzũng Đakao vui quá ta » ! Trước mặt Danh ná là mười hai cái chai cũ. Miệng mỗi chai được đặt lên một trái cau. Giàn thung cầm sẵn, Danh ná chờ đợi diễn xuất một « xen » dưới quyền đạo diễn của « thầy tuồng » Thảo xa lộ. Nó cũng chờ nghe tiếng nói của Dzũng Đakao. Chương còm thì nó quên rồi. Người nhà mờ ly. Thảo xa lộ ba hoa :

— Tao nghi nó đang bắn cá ngoài sông.

Dzũng Đakao khen nhặng :

— Danh ná là vua bắn ná. Thế giới có hàng tỷ tỷ nhô con, một mình nhô con Danh ná biết cách bắn cá.

Dzũng Đakao thường nhỏ nhẹ. Ít khi nó lớn giọng. Thế mà nó đã lớn giọng khen Danh ná dù, có thể, nó sắp cùng

Danh ná tranh tài bắn súng cao su. Danh ná đã được nghe tiếng nói chờ đợi. Nó nói một mình như thế vừa khám phá chuyện lạ :

— Ở nhì, tụi nhãi Sài Gòn đâu có làm tàng, đâu có kiêu ngạo, tụi nó dễ thương thí mồ...

Danh ná muôn chạy lên nhà, bắt tay từng ông nhãi Sài Gòn, nói huych toẹt vở tuồng của đạo diễn Thảo xa lộ. Nhưng nó sợ Thảo xa lộ giận. Thảo xa lộ giận nó, ai sẽ chơi với nó khi bọn Dzũng Đakao về Sài Gòn ? Ta không nên vì những người bạn mới mà làm buồn lòng người bạn cũ. Danh ná đánh những hồi trống đình ở trái tim nó. Nó trách Thảo xa lộ kéo dài khúc tuồng thừa thãi, chẳng chịu vô hối kêt cuộc gay cấn, hối hộp.

— Tao dẫn tụi mày vô thăm « phòng triển lãm » của vô địch bắn ná Long Xuyên.

Dzũng Đakao nhẫn mạnh :

— Vô địch thế giới.

Năm ông nhãi vào nhà. Thảo xa lộ mở tung cửa sổ. Nhóc con Sài Gòn ngắn

ngơ. Trên bức tường gạch, hàng chục kiều ná máng vô những chiếc đinh cước trông vừa lạ lùng vừa mỹ thuật vừa chứng tỏ chủ nhân của « phòng triển lãm » là tay... vô địch. Đã có nhiều người sưu tầm tem, sưu tầm bát lửa, sưu tầm đồng hồ, sưu tầm bao thuốc lá, sưu tầm tiền. Chưa một ai chơi súng cao su công phu như Danh ná. Mỗi chiếc một kiều gạc. Gạc này bằng gỗ ổi. Gạc kia bằng gỗ găng. Cái thì sơ sài, đẽ nguyên vỏ. Cái thì vót cạo nhẵn bóng. Cái thì bào vuông. Cái thì tiện tròn. Có cái gạc bằng thép lớn uốn lại. Mỗi chiếc ná là một kỷ niệm. Cái gạc gỗ ổi đã hạ bao nhiêu cu gáy. Cái gạc gỗ găng dùng riêng bắn chích chòe. Chắc cái gạc thép chỉ để bắn cú. Cái nào bắn cá ? Dzũng Đakao nhắc một kiều súng, xem xét, kéo mạnh, buông ra. Và nói :

— Nó thửa súng tuyệt cú mèo !

Chương còng tầm tặc :

— Hôm nay tao mới biết Danh ná là một... nghệ sĩ.

Hưng mập hỏi :

— Nó không triển lãm bàn tay à ?

Thảo xa lộ đáp :

— Danh ná đã đầm rụng răng tám con chó đại !

Bồn lừa nhún vai :

— Nó cù đầy. Chỉ tiếc « phòng triển lãm » của nó thiếu những trái banh da. Vì thè, mà phải bốc chúng tao xuống kiềm sữa Guigoz tắm bồ.

Dzũng Đakao không bằng lòng Bồn lừa :

— Đừng tự phụ, Bồn lừa. Mỗi đứa giỏi một thứ. Danh ná có khoe nó đá bóng giỏi đâu ? Nó chưa khoe gì cả mà. Mới chỉ nghe Thảo xa lộ khoe giùm nó. Chúng ta sẽ gặp Danh ná. Nếu nó khoe khoang, phách lối, chúng ta cũng đừng nói nặng lời khiên nó xấu hổ. Đẽ khi đã trở thành bạn, chúng ta sẽ tìm cách khuyên bảo nó. Chúng ta đi tìm bạn ở Long Xuyên, ở khắp mọi nơi. Chúng ta đền với sự thành thật. Thầy ta hăng dạy ta rằng : « Lòng thành sẽ chiến thắng tất cả, sẽ chiến thắng cả sự hung ác và sự phách lối ». Chúng ta đền, đem sự vui vẻ

đèn. Chúng ta không đem đèn sự buồn bã và ghét bỏ.

Bốn lừa và Hưng mập nín thịnh. Trong đám bạn bè, Dzũng Đakao có «quyền uy» nhất. Thầy đã khen Dzũng Đakao là đứa trẻ độ lượng và hào hiệp. Cho nên, Dzũng Đakao nói chuyện gì thuộc về «luân lý», bạn bè đều nghe nó, tin nó. Dzũng Đakao không hề bịa chuyện, không hề đồ ky nhò mọn. Cái gì làm được nó bảo nó làm được. Cái gì không làm được nó bảo nó không làm được. Nó không nói xấu ai vắng mặt và sẵn sàng khen ngợi ai vắng mặt hay bắt đứa nào nói xấu kẻ vắng mặt phải im miệng và xin lỗi. Dzũng Đakao có sức khỏe và rất thông minh. Nó là một hiệp sĩ. Dzũng Đakao đã «chiêu hồi» Quyên Tân Định, đã đưa bọn Giặc Ôkê trở về con đường lương thiện, đã giúp anh em Ra đê dẹp tan giặc khi phá hoại nương ngô. Dzũng Đakao là đứa trẻ Việt Nam. Nó có thật. Nó đang sống. Nó đang chăm chỉ học hành. Nó đang vui đùa hồn nhiên. Nó thương em. Nó kính cha mẹ. Nó trọng thầy. Nó nhường bạn. Nó đã

làm những điều thay đổi. Nó là một công dân tốt. Nó hoàn toàn. Dzũng Đakao không đánh ai chảy máu hay thâm tim mặt mày. Nó chỉ dùng mưu mẹo để chiến thắng những đứa ngỗ nghịch thích khuất phục bằng sức mạnh. Trẻ con Việt Nam thiều chí những Dzũng Đakao. Ở đâu cũng có. Ở Ban Mê Thuột có Y Pàm. Ở Long Xuyên có Danh ná. Dzũng Đakao sẽ đi khắp Việt Nam tìm bạn. Nó không cần suy tôn Lucky Luke, Lữ Hân, Phi Lực, Tarzan, Bé Hùng. Vì đó là những hiệp sĩ truyện tranh của Mỹ, của Tây. Nó chỉ suy tôn Đinh Tiên Hoàng, Phù Đổng Thiên Vương, Trần Quốc Toản, Yết Kiêu, Dã Tượng...

Bốn lừa nheo mắt :

— Tao rõn tí ti ông lão mà mày đã vội giảng đức dục !

Dzũng Đakao nghiêm nghị :

— Đừng rõn. Nhỡ Danh ná nghe rõ, nó sẽ hiểu lầm và nó ghét chúng ta.

Danh ná áp tai gần cửa sổ, nghe rõ, chử bồ. Nó không ghét Bốn lừa. Nó thương cả bọn. Nó giận Thảo xa lộ thôi.

Con nhà Thảo xa lộ « cá » với ~~nó~~^{nhà} vở tuồng nó thủ vai chánh nhảm mục đích làm vui bọn Dzũng Đakao. Nên nó yên bụng. Ờ nhé, Thảo xa lộ, rồi tao sẽ tự ý làm vui bọn Dzũng Đakao.

— Thôi, ra vườn sau thăm bài tập bắn của Danh ná.

Danh ná lập tức, chạy về vị trí cũ. Nó ngồi trầm tư mặc tướng. Thực ra, trái tim nó đang rộn rã. Thảo xa lộ bắt đầu diễn xuất. Nó quay lại, đưa tay lên miệng, khẽ xuyt xuyt. Rồi nó thảm thi :

— Con ông cụ ngồi một đồng kia kia!

Bốn lừa khoái lăm. Nó ghé sát tai Hưng mập :

— Nó thiến, mày ạ !

Chương còm muôn phi cười. Nó không ngờ, mày năm xa cách, bây giờ, Danh ná tác điệu hèt chõ nói. Dzũng Đakao chú ý mười hai cái chai trước mặt Danh ná. Nó hiểu ngay là Danh ná sắp làm gì. Dzũng Đakao nhéo Thảo xa lộ, ngầm dặn Thảo xa lộ chờ nó rồi hãy lên tiếng. Nó lên về « phòng triển lãm » chọn chiếc súng cao su gạc ối và phóng ra

liển. Thảo xa lộ giả bộ « hụm » một cái. Danh ná lầm nhầm : « Nào, kép chánh vô vở ». Nó tháo súng khỏi cổ, chậm rãi lắp đạn và, nhanh như chớp, Danh ná tia một phát... ra mắt. Trái cau trên miệng chai cùng viên đạn bay đi. Và cái chai đứng bất động. Chương còm vỗ tay :

— Bắn trú danh lăm, Danh ná !

Danh ná lắp viên đạn thứ hai, kéo giây thung. Nó chưa kịp nhả đạn thì trái cau trên miệng chai nó định tia đã bị văng mắt. Cái chai cũng đứng bất động. Danh ná ngừng bắn. Nó ngoài cổ lại :

— Hắn là Dzũng Đakao ?

Dzũng Đakao mỉm cười thân thiện :

— Chính tôi đây, Danh ná ạ !

Bốn lừa nói :

— Hai nhà thiện xạ đã gặp nhau.

Thảo xa lộ giới thiệu từng ông nhãi Sài Gòn với ông nhãi Chắc cà đao. Vở tuồng của nó gấp trực trắc kỹ thuật. Nó cò vót vát :

— Mày rõ tài bắn của Dzũng Đakao chưa, Danh ná ?

Danh ná gật đầu :

— Gàu Rừng có khác.

Tháo xa lộ « gáy » :

— Hai nhà thiện xạ phor nát bia
đi chứ ?

Hưng mập bàn :

— Mỗi nhà nhai nốt năm trái cau...
làm quen. Trước lạ sau quen. Từ hải
giai huynh đệ, hì hì... Bắn cau xong ta
bắn cá. Bắn cá xong ta thử tay đầm
bung. Thủ tay đầm bụng xong ta lừa
banh. Lừa banh xong...

Hưng mập cựt hứng. Nó « thảng »
miệng rát « ăn ». Vì Dzũng Đakao đã lướm
nó. Sở Danh ná ngỡ bạn mình thách nó
bắn đua, Dzũng Đakao chia tay bắt tay
Danh ná :

— Hai đứa mình bắn chơi cho vui
nhé, Danh ná ?

Danh ná có vẻ thận thùng. Mãi nó
mới đáp :

— Bắn chơi cho vui, tôi khoái vậy.

Bốn lừa võ vai Danh ná :

— Mày tao mới thân mật, Danh ná.

Danh ná không nói song đôi mắt nó

chớp mau, đôi mắt nó nói lên sự băng
lòng. Danh ná không ngồi nữa. Nó đã
đứng cạnh Dzũng Đakao. Nó bảo Dzũng
Đakao bắn trước. Dzũng Đakao cúi
xuồng lượm viên đạn. Nó đứng một chân
giồng hệt con cò đứng một mình trên
bãi sông vắng chiều mưa. Dzũng Đakao
co chân kia lên và nghiêng mình kéo hai
sợi giây cao su. Và buông cái nắp đạn.
Viên đạn mài trái cau trên miệng chai
đi chõ khác chơi. Cái chai không nhúc
nhích. Cả bọn vỗ tay. Một xóm quê vang
động. Chơn Chơn đạo nhơn vừa đèn.
Nó nín thở theo rối một kiểu bắn lạ lùng
của Dzũng Đakao. Chả cứ gì Chơn Chơn
đạo nhơn nín thở. Ngay Bốn lừa, Hưng
mập, Chương còm, Tháo xa lộ cũng nín
thở luôn. Chơi với nhau lâu rồi, nay bốn
ông nhãi mới thấy Dzũng Đakao biểu
diễn tác xạ. Danh ná vỗ tay lớn nhất.
Nó nói :

— Hèn chi bọn giặc khi chẳng chào
thua Dzũng Đakao.

Danh ná tiếp :

— Tôi... Ấy quên... Tao bắt chước

Dzũng Đakao tập bắn kiều mới xem sao nghe.

Nó dạng chân, xoay lưng về phía mục tiêu. Nó lắp đạn, kéo giàn thung. Bắt thần, nó cúi nhanh. Chiếc súng cao su của nó lộn ngược. Nó bắn qua khoảng trống của hai chân dạng ra. Viên đạn không cần nhắm trước kỹ lưỡng, viên đạn thần sầu của quái kiệt Danh ná đã làm văng xi lô trái cau trên miệng chai. Cái chai đứng nghiêm chào cờ.

Tiềng võ tay ròn rã. Hưng mập đầm bụng bồm, bịch :

— Tuyệt, tuyệt ! Vô địch liên lục địa.

Bồn lừa nhảy cồn :

— Vô địch liên hành tinh.

Dzũng Đakao nhẹ nhàng hơn hai bạn :

— Thảo nào bọn cú khiếp via Danh ná.

Chơn Chơn đạo nhân tướng mình đang chiêm bao. Nó há hốc miệng, tròn xoe mắt. Dzũng Đakao lượm thêm viên đạn. Nó bước lùi cách xa mục tiêu. Rồi nó chạy. Y hệt xe ô tô « de » chậm rãi tông ga vọt « a văng ». Dzũng Đakao « ngã bàn đèn ». Lúc nó ngã nghiêng là lúc viên

đạn phóng đi. Và trái cau trên miệng chai không còn. Cái chai đứng im một phút mạc niêm. Tiềng võ tay hoan hô nghe sướng tai hơn pháo tết. Thảo xa lộ đâu dám nghĩ vở tuồng của nó lại có « xen » hay rụng rời đèn đường này !

Danh ná bảo Bồn lừa bịt mắt nó lại; Bồn lừa rút khăn « mùi soa » bịt mắt Danh ná. Dưỡng Do Cơ Chắc cà dao nói :

— Tao hạ trái cau ngoài bìa.

Nó kéo súng. Veo. Viên đạn của quái kiệt Danh ná đã đưa trái cau xuồng địa ngục. Cái chai đứng nhẹ răng cười. Dzũng Đakao nói :

— Tao noi gương Danh ná.

Nó cũng xoay lưng về phía mục tiêu. Dzũng Đakao đưa súng ra sau gáy. Nó kéo súng. Phạch. Viên đạn của nhà anh hùng chiên thắng giặc khỉ kèt liễu thêm một tên cau. Cái chai đứng tặc lưỡi. Danh ná bắt Thảo xa lộ để nó đứng lên vai. Hưng mập, Bồn lừa giúp sức Thảo xa lộ đứng dậy. Quái kiệt Chắc cà dao hiên ngang đứng trên vai Thảo xa lộ như kiện tướng Lý Thường Kiệt tuột kiêm đứng

trên lưng voi. Cái súng cao su trong tay Danh ná. Nó nhảy từ vai Thảo xa lộ xuống. Và bắn. Khi bọn nhái nghe tiếng bích «a te» của Danh ná thì trái cau đã về âm phủ. Cái chai đứng thẳng, giơ tay chào bái phục. Danh ná đã bắn trong không gian.

Dzũng Đakao khen bạn mới :

— Mày ăn đứt thắng Lucky Luke. Thắng Lucky Luke mới chỉ bắn nhanh hơn cái bóng của nó thôi. Chứ mày là cái bóng bắn nhanh hơn cái bóng.

Danh ná đỏ mặt. Dzũng Đakao vật súng cho Bốn lừa :

— Tung lên trời đi !

Bốn lừa đỡ súng và tung cao lên. Dzũng Đakao, tay trái chụp cái gạc, tay phải lắp đạn, xoay người ba vòng rồi tia. Viên đạn không phản phé. Nó trúng mục tiêu. Nó tiễn trái cau về âm phủ. Cái chai đứng ngắn ngo. Danh ná đặt giàn thung nạp đạn săn xuống mặt đất. Nó bước xa giàn thung hàng chục thước. Rồi Danh ná làm xiếc. Nó lộn cù mèo tới chõ giàn thung, chộp lấy và tia. Trái cau

thứ mười trên miệng cái chai thứ mười đi đời nhà ma. Cái chai đứng sợ hãi.

Dzũng Đakao trầm trồ :

— Mày phải lên vô tuyên truyền hình biếu diễn tài bắn súng cao su, Danh ná à ! Tao thua mày mày bức lận. Tao phục mày rồi.

Danh ná nói :

— Mày hay quá trời mà. Mày đâu có thua tao. Mày hơn tao. Thiệt tình mày hơn tao đó, Dzũng Đakao à !

Thảo xa lộ giục :

— Còn hai phát đạn nữa, tia nốt đi.

Danh ná nhìn Dzũng Đakao. Dzũng Đakao nhìn Danh ná. Rồi Danh ná nhìn Hưng mập, Bốn lừa. Thương mèn ngập ú những con mắt. Danh ná muôn nói ngay với Dzũng Đakao, Bốn lừa, Hưng mập rằng nó thích chèo xuống chờ các bạn Sài Gòn đi chơi dưới sông chứ không thích bắn ná. Thảo xa lộ muôn bắn ná. Thảo xa lộ muôn khác cơ. Nhưng vở tuồng của Thảo xa lộ đã hỏng. Và vì vở tuồng của Thảo xa lộ hỏng nên Danh ná mới biết Dzũng Đakao bắn súng cao su thật giỏi và Bốn lừa, Hưng mập mới

thảm thía những lời «đức dục» của Dzũng Đakao.

— Tia nốt đi!

Thảo xa lộ hồi thúc. Dzũng Đakao hỏi Danh ná:

— Mày tính sao?

Danh ná đáp:

— Tùy mày.

Nó tiếp:

— Hay là...

Dzũng Đakao vốn vã:

— Hay là gì?

Danh ná ngập ngừng:

— Hay là... Hay là... hai thằng mình cùng tia một lượt.

Dzũng Đakao cười:

— Tao có một kiểu bắn dở ẹc.

Danh ná hất đầu:

— Thế nào?

— Bắn bằng miệng.

— Tao cũng bắn được.

— Vậy cùng tia kiểu đó.

Khán giả vỗ tay cổ vũ. Riêng Chương còm, từ lúc hai quái kiệt súng cao su

thi tài, đứng riêng một chỗ, chụp ảnh lia lịa, quay phim tung bừng. Các tài tử cũng như khán giả đều không hay bị Chương còm thu vào ông kính nên diễn xuất rất hồn nhiên và tự nhiên. Dzũng Đakao và Danh ná đứng gần nhau. Miệng ngậm miềng da nạp đạn, tay trái cầm gạc và kéo súng. Hai nhà thiện xạ khác đạn ra. Hai trái cau cuối cũng lên miền cực lạc. Chương còm thu xong «xen» bắt hủ này, bây giờ mới lên tiếng:

— Phim sẽ gửi chiêu khắp thế giới. Còn ảnh gửi dự thi. Hai thằng sẽ nổi tiếng.

Danh ná «uba» rất dễ thương. Thảo xa lộ nháy Danh ná:

— Mày thày nhóc con Sài Gòn có dễ ghét không?

Danh ná cúi mặt:

— Tao khoái cả bọn.

— Vậy đãi chúng nó một chầu soài.

Cả bọn rời nhà Danh ná, theo Thảo xa lộ tới ngõ nhà ông Tư Beo. Chợn Chợn đào nhơn tháp tung cẩm hộ sư phụ Danh ná chiếc mũ cỏ thủng be bét. Và Thảo xa lộ đã không quên cầm cái vợt cá.

CHƯƠNG NĂM

ĐÃ ĐÈN CÂY SOÀI ĐẦU NGÕ NHÀ Ông Tư Beo. Danh ná chụp lầy chiếc mũ cỏ trên tay đệ tử Chơn Chơn đạo nhân, đội lên đầu mình. Thảo xa lộ thảy hai quái kiệt súng cao su phục tài lắn nhau, chỉ sợ Danh ná từ chối màn biếu diễn bắn cá. Nó nhắc khéo Danh ná:

— Ăn soài xong, chúng mình ra tinh. Còn mày thằng cá đang đợi mình ở hố Lê Lợi.

Danh ná muôn liệng súng cao su xuồng sông. Thực tình nó đã chán đua tài bắn ná. Còn khôi trò chơi khác, tại sao Thảo xa lộ cứ bắt nó bắn cá. À, mày

thích tao bắn cá hở, Thảo xa lộ tức Thảo vườn tức Thảo đĩa? Tao sẽ bắn cá. Và mày sẽ tến tò. Dzũng Đakao sẽ cười mày. Nó sẽ chê cái mèo... cui của mày. Ông Tư Beo vừa bước ra ngõ. Thảo xa lộ nhanh miệng :

— Ông cô, thằng Chương về thăm ông đây nè!

Chương còm chào Ông Tư Beo và giới thiệu bạn của nó. Nó móc túi đưa biếu Ông Tư Beo mây tằm hình mẩu chụp hối tết năm xưa. Ông Tư Beo coi ảnh, thích lắm. Ông nhìn lên cây soài:

— Mày leo lên hái ít trái nghe, Danh ná?

Danh ná được gãi đúng tài nghệ, hớn hở:

— Khỏi khỏi, ông Tư.

Nó tháo ná quàng cổ. Ông Tư Beo mắng yêu:

— Bắn nhầm soài xanh tao táng mày đà!

Danh ná cười tím tím. Chương còm nhờ Hưng mập giữ hộ máy quay phim và máy ảnh. Nó sắp trò tí tài mọn. Danh

ná nhắm kỹ trái soài chín vàng. Nó kéo súng. Viên đạn đất sét trúng cái cuồng trái soài và trái soài vội vàng hát câu biệt ly cây cành. Thảo xa lộ giờ vọt hứng. Danh ná đưa mũ. Chương còm nhảy cao, bắt trái soài như bắt một trái bóng nguy hiểm. Vọt của Thảo xa lộ thắt nghiệp. Mũ của Danh ná vô dụng. Danh ná tặc tắc :

— Bắt « gôn » dính quá hé, Chương còm !

Nó tia trái soài khác. Dzũng Đakao ngửa tay, tiếp đạn Danh ná. Hai xạ thủ bắn lia. Chương còm bắt tay trái, bắt tay phải. Thảo xa lộ cầm vọt cho Chương còm bỏ soài vô. Chơn chơn đạo nhơn lè lưỡi khiếp phục. Nó nghĩ bụng : « Đời đã có Danh ná còn thêm Dzũng Đakao ». Ông Tư Beo ngó bọn nhãi « hái soài » một cách lạ đời, ông tưởng mình mê ngủ. Cầm một trái soài ngắm nghĩa, ông lắc đầu nguầy nguậy :

— Trời trời, tụi bây có phép, hả ?

Chơn Chơn đạo nhơn khoe :

— Anh Danh ná bắn chết hết cá dưới sông đó, ông Tư.

Ông Tư Beo dọa :

— Nè, mày bắn lươn thì tao lột da đầu mày đó, Danh ná ạ !

Ông vuốt râu :

— Bọn nhỡ tài ghê ta.

Bắn đủ soài rồi, bọn nhãi mượn dao gọt ăn ngon lành. Ông Tư Beo bỏ đi, dặn trưa này Chương còm và bạn bè của nó tới nhà ông ăn cơm. Chương còm dạ dạ, vâng vâng. Sức mày chúng nó nhớ về ăn cơm. Cuộc vui đang mời đón chúng nó. Thưởng thức xong cháu soài « cây nhà lá vườn », bọn nhãi bao trọn chuyên xe lôi máy ra tĩnh. Cái mèo cụi của Thảo xa lộ được sài ở hồ nước trước cửa nhà ông ngoại Chương còm, cái hồ nước mà Dzũng Đakao ví như mắt con rồng buồn bã. Thảo xa lộ đã giấu gói cá chết dưới một gốc cây. Nó bàn với Chơn Chơn đạo nhơn kẽ hoạch của nó. Chơn Chơn đạo nhơn ngoan ngoãn tuân lệnh. Sư phụ Danh ná đã dặn dò nó rồi. Thảo xa lộ bi bô :

— Anh em yêu cầu bạn Danh ná giết giùm sáu tên cá mát dậy dưới hồ.

Bồn lừa ngạc nhiên :

— Cá mập dậy à ?

Thảo xa lộ giải thích :

— Tui nó cứ rìa mồi câu của tao, không chịu nuốt trọn mồi.

Hưng mập hỏi :

— Thư mà việt mà bảo hổ còn có một đôi cá, sao giờ còn những sáu con ?

Thảo xa lộ chòng chè :

— Tao đèm lộn.

Nó bật đèn xanh :

— A lê hắp, tiêu diệt cá đi. Kia, chúng nó bơi kia kia...

Danh ná kịch coọc :

— Rồi, tao thày rồi.

Nó rút súng tia liền sáu viên đạn xuồng sáu vị trí. Thảo xa lộ khôn ngoan rủ các người anh em Sài Gòn vô quán Ông Tư Theo. Trong lúc bồn ông nhóc Sài Gòn quay lưng ra hồ thì Chơn Chơn đạo nhơn liệng nhanh sáu chú cá ươn thời theo đúng lệnh của Thảo quân sư quạt mo. Lát sau, bọn nhóc trở ra, lác mắt nhìn xác cá nồi lệnh bến trên mặt nước. Dzũng Đakao lắc đầu :

— Chưa từng nghe ai bắn chết cá bằng súng cao su. Thế giới chỉ có mồi mày, Danh ná ạ !

Hưng mập khoáiAWN :

— Đúng là chuyện thật đời người.

Bồn lừa hỏi Chương còm :

— Mày quay « xen » này chưa ? Nhớ nói với bồ mày việt truyện Danh ná nhé ! Danh ná vô địch bắn súng cao su hoàn cầu. Danh ná phi thường. Danh ná mà biểu diễn bắn cá ở Âu châu, Mỹ châu, Úc châu, Phi châu sẽ là thần tượng của nhi đồng bốn bề năm châu.

Bồn lừa say sưa ca ngợi Danh ná. Chương còm tiếc hùi hụi là quên quay phim « xen » bắn cá bắt hủ. Danh ná đỏ mặt tía tai. Thằng bé Long Xuyên đâu có mắc cở vì được khen nồng nhiệt. Nó ngượng. Các bạn Sài Gòn của nó đã khen trật lật, đã khen cái meo cui, trò chơi thiếu ngay thằng của nó và Thảo xa lộ. Dzũng Đakao chậm chạp tia từng xác cá. Mỗi viên đạn là một xác cá tan rã. Đèn viền thứ năm, Danh ná ngăn cản :

— Khoan.

Dzũng Đakao khụng lại :

— Gi ?

— Thôi, để vớt nó lên xem tao bắn trúng mắt hay đuôi.

Thảo xa lộ ngắn ngo :

— Vớt lên mắt công.

Danh ná nói :

— Chơn Chơn đạo nhọn vớt lên, dễ ợt !

Dzũng Đakao xua tay :

— Không cần nhảy xuống nước đâu.

Tao và Danh ná bắn xác cá vô bờ.

Dzũng Đakao bắn viên đạn về phía ngoài xác cá. Viên đạn làm thành đợt sóng. Và đợt sóng đầy xác cá nhích vào phía trong. Danh ná bắn như Dzũng Đakao. Đạn tia tối tập đầy xác cá tấp vô bờ. Danh ná lượm xác cá lên, đưa cho Dzũng Đakao.

— Mày ngúi coi !

Dzũng Đakao nhăn mặt ;

— Vừa chêt đã ươn thôi rồi.

Danh ná buôn râu nói :

— Tao xin lỗi chúng mày nhé !

Nó nhìn Thảo xa lộ :

— Xin lỗi Thảo... Không Minh.

Bằng giọng nói chân tình, Danh ná trình bày vở tuồng của đạo diễn Thảo xa lộ, « vua sàn quay » ở Chắc cà dao. Bọn Dzũng Đakao nghe đèn dầu thương Danh ná đèn đó. Thảo xa lộ cười ruồi :

— Tao muôn vui vẻ cả làng mờ ly.

Dzũng Đakao nắm tay Danh ná thật chặt :

— Mày có lỗi gì đâu.

Danh ná chớp mắt :

— Tao vừa chơi cùi. Tao vừa gian dối. Tao chưa hề gian dối. Nói dối có tội. Nhưng tao biết bắn cá.

Danh ná bảo Chơn Chơn đạo nhọn buộc con cá chêt ươn vào cái sào dài và cắm xuống hồ. Nó ngó Hưng mập :

— Hỗn hàng triệu con cá lận, Thảo xa lộ nó dốc tồ, nó biếu có sáu con. Rồi mày coi.

Quả nhiên, đánh mùi tanh, hàng trăm con cá biếu tình tới bu quanh xác chêt của một con cá. Danh ná tia đạn lu bù. Nó buột miệng :

— Bắn cá khó, không khó vì cá ở dưới nước mà chỉ khó vì sợ bắn cá không được.

Nó cười :

— Bắn cá kiểu này, Dzũng Đakao dư sức.

Một lát sau, bầy cá trúng đạn nỗi lênh bếnh. Danh ná giải thích :

— Làm sao có thể bắn chết được cá mà ta chưa nhìn rõ và nó không đứng yên ? Họa là thánh.

Nhưng Bốn lừa vẫn xuýt xoa :

— Mày vô địch hoàn cầu. Bắn cá như mày là phi thường.

Bốn lừa nháy Chương còm. Bộ xương cách trí lôi từ cái « xác » đó nghề chụp ảnh, quay phim đeo trên vai ra một gói bọc giày hoa. Nó trao tay Danh ná :

— Quà của tụi tao tặng mày. Kẹo mè xứng đó. Mày có cái răng nào lung lay, đừng tới tiệm nhổ răng. Cứ nhai mè xứng là răng nó dính vô kẹo dứt rẽ liền tù tì.

Danh ná cảm động quá đỗi. Nó không ngờ mùa hạ năm nay mở đầu

bằng một buổi sáng tuyệt vời. Nó muôn cảm ơn Dzũng Đakao, cảm ơn Chương còm, cảm ơn Bốn lừa, cảm ơn Hưng mập. Cảm ơn cả Thảo xa lộ. Vở tuồng của Thảo xa lộ tường thắt bại nặng, ai dè thành công lớn. Danh ná mân mê cái sợi giây buộc hộp mè xứng. Bọn nhóc Sài Gòn điệu ghê nơi. Bầy trò tặng quà. Lần đầu tiên Danh ná nhận quà tặng. Lần đầu tiên Danh ná hiểu lòng tốt không chỉ giới hạn ở Chắc cà đao, ở Long Xuyên hay Châu Đốc mà nó cùng khắp quê hương Việt Nam. Hưng mập đã xổ nho : « Tứ hải giai huynh đệ ». Bốn bể đều là anh em thì tại sao anh em không thăm thiêt ở ngay quê hương mình ? Tại sao anh em lại ghét bỏ nhau, thù nghịch nhau, tranh giành nhau ? Với Danh ná và Dzũng Đakao, Bốn lừa, Hưng mập thì không thê. Thì chỉ có phục lẩn nhau, nhường nhịn lẩn nhau. Dzũng Đakao nói : « Chúng ta đèn, đem sự vui về đèn. Chúng ta không đem đèn sự buồn bã và ghét bỏ ». Dzũng Đakao nói đúng. Nó đã đem đèn cho Danh ná niềm vui, cho vùng trời Long Xuyên những nụ cười rộn rã.

— Danh ná !

Vô địch súng cao su hoàn vũ đưa tay
bá vai Dzũng Đakao :

— Chi đó, mày ?

Dzũng Đakao nói :

— Bắn cá khó lắm. Ngoài mày, không
đứa nào dám bắn cá. Nếu mày ở Sài Gòn,
tuần trước vô rạp chiếu bóng Rex coi
phim *Năm người vô trang*, thấy một tài tử
đóng vai tướng cướp hạ lính Mẽ tây cơ
bằng súng cao su, mày sẽ cười ngất. Tài
tử này bắn ẹ hết sức. Cách hai thước
bắn trúng đầu người, đâu giỏi giang gì.
Nếu mày đóng phim, cách xa mười
thước, mày sẽ bắn trúng cái dài tai lính
Mẽ, khỏi cần « tuých ».

Bốn lừa phụ họa :

— Và nếu lính Mẽ cởi trần đứng
trên xe lửa, mày bắn đạn đất sét mềm,
tao sợ đất sét sẽ bít kín lỗ rốn lính
Mẽ tây cơ.

Hưng mập thúc khuỷu tay vào mạng
mõ Danh ná :

— Mày sẽ được nhóc con thè giới
hoan hô. Chúng nó sẽ mơ ước bắn ná

giỏi bằng mày. Nhưng sức mày bằng
được. Chúng nó sẽ không kêu tên Danh
ná nữa mà gọi mày là « thắng » Việt Nam
phi thường.

Hưng mập hắt đầu :

— Đúng chứ, Chương còm ?

Chương còm nói :

— Đúng là cái chắc. Rồi nhóc con
thè giới mơ thành « thắng » Việt Nam phi
thường. Rồi chúng nó sẽ tìm nước Việt
Nam trên bản đồ thè giới, tô màu xanh
cho dễ nhớ. Rồi chúng nó sẽ đọc lịch sử
lập quốc và tranh đấu của dân tộc Việt
Nam. Rồi chúng nó sẽ phục dân tộc Việt
Nam sát đất. Chúng nó sẽ yêu nước
Việt Nam, sẽ kính trọng nước Việt Nam,
sẽ ao ước được làm người Việt Nam.
Chúng nó sẽ viết thư hỏi mày tại sao nước
Việt Nam có một nhô con cự phách vậy.
Mày sẽ trả lời nước Việt Nam có hàng
nghìn nhô con cự phách, mày là một
trong hàng nghìn nhô con đó. Chúng nó
sẽ khóc, sẽ than vãn sao nước chúng nó
có hỏa tiễn, có phi thuyền thám hiểm
mặt trăng, có con tàu vũ trụ, có đủ thứ

mà không có nỗi một Danh ná bắn chết cá dưới nước bằng súng cao su.

Chơn Chơn đạo nhơn nghe Dzũng Đakao, Bốn lừa, Hưng mập, Chương còm nói về sư phụ Danh ná của nó khiếp quá, vĩ đại quá, nó bỗng quên nó là nhóc con Chắc cà đao quê mùa, tầm thường. Nó kiêu hãnh vì Danh ná. Sư phụ của nó tin rằng bọn Dzũng Đakao không ba đia, « Chúng ta đi tìm bạn ở Long Xuyên, ở khắp mọi nơi. Chúng ta đền với sự thành thật ». Dzũng Đakao đã thành thật, Bốn lừa đã thành thật. Hưng mập đã thành thật. Danh ná uồng những lời khen thành thật của bạn Sài Gòn. Nó thầm cảm ơn Thảo xa lộ. Nếu Thảo xa lộ không đia, Danh ná đã không « truyền » cho môn đệ Chơn Chơn đạo nhơn câu « phỏng ngôn » bắt hủ : « Bắn cá khó, không khó vì cá ở dưới nước mà chỉ khó vì sợ bắn cá không được » và luyện xong tài bắn cá. Tài nghệ của người ta không phải tự nhiên sinh ra đời là đã có sẵn hay cứ ngồi nhắm mắt trước mơ, mở mắt ra là thầy tiên ông, tiên bà ban cho. Mà phải tập luyện, kiên nhẫn tập luyện. Tài nghệ có rồi, tập luyện

mãi mãi, tập luyện không ngừng thì sẽ phi thường. Như Danh ná. Tài nghệ đã phi thường, lúc nào cũng nhũn nhặn, tự cho mình còn thua kém, tài nghệ ấy mới xứng đáng để thiên hạ chiêm ngưỡng. Như Danh ná. Nó xoa vai Dzũng Đakao :

— Mày nhường tao hả, Dzũng Đakao ?

Dzũng Đakao lắc đầu :

— Không, tao thua tài mày. Mai mốt chỉ tao cách bắn cá nhé !

Danh ná cười :

— Dễ mà...

Chẳng dẽ đâu, Danh ná ơi ! Chú quên rằng Dzũng Đakao đã nói, ngoài chú, không đứa nào dám bắn cá ư ? Dzũng Đakao cần tập luyện và lúc tập luyện nó cần say mê như chú mới nắm được cái bí quyết bắn cá. Vở tuồng của Thảo xa lộ tới đây « châm dứt chương trình của ban Tùng Lâm ». Nó thú tội :

— Kê ra tao xạo thiệt ! Tao hù thằng Danh ná là Dzũng Đakao làm khỉ Ban Mê Thuột chột hết trơn. Tao lại hù thằng Dzũng Đakao là Danh ná bắn chết sạch cá ở hồ Lê Lợi.

Thảo xa lộ pha trò :

— Ông không xạo, sức mày chúng mày xuống Long Xuyên, sức mày thắng Danh ná tập bắn cá.

Cả bọn toét miệng cười. Thảo xa lộ ngồi phết xuống bờ cỏ ven hồ :

— Bây giờ bàn chuyện uống sữa Guigoz.

Bây ông mặt trời nhỏ, kê cả Chơn Chơn đạo nhơn, ngồi sát bên nhau, nghe Thảo xa lộ «thuyết trình» Giải Túc Cầu Guigoz :

— Đội banh của tao thua dài dài.

Chương còm hỏi :

— Đá với đội nào ?

Thảo xa lộ đáp :

— Đá với trường nào chúng tao cũng thắng. Chỉ thua dài có một trường.

Danh ná nói :

— Trường này đá banh ác lăm.

Thảo xa lộ tiếp lời Danh ná :

— Thua liền ba trận, tao ức quá khoe tên tụi mày. Chúng nó biếu tao kêu tụi mày xuống đá giùm. Chúng nó biếu tặng luôn cái cần xè chở hột vịt đem về

luộc ăn chơi. Ức chưa ? Nhân dịp ông bác sĩ Huỳnh Trung Nhì sắp «khai trương» cái hồ tắm, ông tổ chức Giải Túc Cầu Guigoz để các trường tranh tài. Đội nào thắng, được tắm suýt đời ở hồ tắm khỏi mua giày. Đội của tao vô chung kết, gấp «hung thần». Tao bèn cầu cứu tụi mày. Hên khỏi tả, tụi mày vừa nghỉ hè và xuống đúng lúc.

Dzũng Đakao tặc lưỡi :

— Chúng nó đá bóng cứ thè cơ à ?
Mà trường nào ?

Thảo xa lộ mím môi :

— Trường nữ mới ức học xì dầu chứ !

Chương còm ngạc nhiên :

— Trường nữ !

Danh ná bứt một đùm cỏ, liệng xuống hồ :

— Nữ kê tác quái, con gái đá banh.

Bồn lừa lè lưỡi :

— Má ơi, con gái đá banh hả ?

Hưng mập chào thua :

— Thôi, ông uống sữa đậu nành hay

sữa con chim vậy. Ông không dám uống sữa Guigoz đâu. Ông sợ con gái thèm mồ ! Gặp con gái ông xâu hổ đỏ mặt, đá bóng hú hét.

Bốn lứa gio hai tay lên trời :

— Eng xin hàng. Eng cúi đầu hàng « hung thần ». Các « hung thần » mặc quần dài, áo dài đá banh thì eng lùi trước.

Dzũng Đakao đùa :

— « Hung thần » búi tó hay xõa tóc ?

Chương còm nói :

— Chắc « hung thần » vừa đá bóng vừa ăn tăm ruột ! Tay trái cầm gói muối ớt, tay phải cầm gói tăm ruột. Lơ mơ « hung thần » ném muối ớt vô mắt thị mù, thì hết bắt « gôn ». Thôi, dẹp vụ đá bóng với con gái đi.

Thảo xa lộ cười... kiều quân sư. Nó cười ba tiếng rồi giả vờ khóc ba tiếng :

— Tao cười vì bọn trường nữ đã đọc truyện việt về tụi mày. Tao khóc vì bọn trường nữ sẽ bảo tụi mày « hữu danh vô thực ». Thảo này phải bốc tụi mày xuống Long Xuyên đá giùm một trận bóng, đâu thể coi là chuyện buồn

cười. Long Xuyên đã có Danh ná, Long Xuyên còn có một đội bóng tròn con gái. Tao hỏi tụi mày, trên thế giới đã nước nào đàn bà, con gái chơi túc cầu ?

Hưng mập trả lời :

— Có chứ. Ở Long Xuyên.

Thảo xa lộ tỉnh bơ :

— Đúng. Chỉ ở Long Xuyên mới có những hai đội bóng đàn bà và nay, một đội bóng con gái.

Thảo xa lộ kể lịch sử bóng tròn đàn bà Long Xuyên. Thuở đó, Thảo xa lộ còn bé tí teo, nằm cạnh bên mẹ Thảo bé như con mèo, chưa được thường ngoạn những đường banh tuyệt vời của đàn bà quê hương nó. Những ai là người lớn và là những người lớn thích đọc báo và coi chiêu bóng đều phải biết hai đội bóng tròn Long Xuyên tranh tài nghiêng ngửa tại sân vận động thị xã khoảng năm 1956, 1957 gì đó. Thời sự Việt Nam có thu đầy đủ hình ảnh trận đá này. Thảo xa lộ được ba nó thuật lại, gần đây. Hai mươi hai đằng đàn bà chống con đằng hoàng, áo thung, quần

xà lỏn ra sân cỏ một cách hiên ngang. Cũng lừa. Cũng chuyển banh. Cũng sút. Cũng bắt « gôn ». Cũng chơi rừng, thúc cùi chõ, đạp ông quyền. Banh ngắn. Banh dài. Banh bồng. Banh xẹt. Hai đội bóng đàn bà đá giấy chứ đâu thèm đá chân đất. Các đầu thủ đã làm khán giả trong các rạp chiêu bóng toàn quốc bò ra cười. Có người suýt chết vì cười quặt bụng. Tổng Cuộc Túc Cầu Việt Nam định đưa hai đội bóng đàn bà Long Xuyên lên biểu diễn ở sân Tao Đàn. Nhưng bà Ngô Đình Nhu, nhân danh Chủ tịch Hội Phụ Nữ Liên Đới, đã chẳng có chút thể thao tính nào trong tâm hồn, hạ lệnh cấm. Hai đội bóng đàn bà Long Xuyên lỡ một chuyền đi. Rồi tan rã. Bây giờ, tiếp nối truyền thống say mê bóng tròn của... bà nội, bà ngoại, Long Xuyên lại có đội bóng con gái. Và đội bóng con gái này đã cho đội bóng của Thảo xa lộ nhặt bóng dài dài, đã thách thức các danh tài túc cầu Bồn lừa, Hưng mập, Chương còm, Dzũng Đakao.

Thảo xa lộ kè xong, bỏ nhỏ:

— Tùy tụi mày đó. Có thể, chúng

mày sẽ đóng vai trò của Tô Định trước Hai Bà Trưng.

Chương còm vân nhẹ răng cười:

— Đέ chúng tao suy nghĩ. Mà bao giờ đá?

Thảo xa lộ đứng dậy:

— Chiều mốt.

Chương còm búng ngón tay:

— Còn lâu. Giờ tụi mình kéo nhau qua thăm ông Út tao. Hê hê, ông Út Vĩnh sẽ cho tụi mình một lời khuyên vì ông chuyên nuôi gà đá.

Bảy ông nhãi kêu hai chiếc xe lôi đạp chờ qua bên kia cầu đúc. Thảo xa lộ chắc mẩm bọn Dzũng Đakao sẽ nhận lời đá với đội bóng trường nữ. Danh ná muôn quên bóng tròn và sân cỏ. Chơn Chơn đạo nhơn chỉ muôn sự phụ của nó và Dzũng Đakao bắn súng cao su hoài hoài. Hưng mập rất ngại phải phá bóng trong chân con gái. Bồn lừa sợ « hung thần » mặc áo dài trắng. Dzũng Đakao cười tersed, nghĩ rằng « hung thần » sẽ bỏ tóc xõa. Và Chương còm chỉ lo đổi thủ ném muối ớt trúng mắt.

CHƯƠNG SÁU

SÂN VẬN ĐỘNG THỊ XÃ ĐÔNG ĐẦY
 học trò con trai, con gái. Mặc dù, trường
 đã bãi, khán giả mực tím vẫn rủ nhau
 tới coi chân cẳng của bồn «nhân vật»
 trong thế giới những đứa trẻ không muôn
 lớn. Thảo xa lộ mặt công rì tai. Cuộc rì
 tai lan rộng. Từ tỉnh vô tận thôn xóm.
 Một câu duy nhất: Bọn Dzũng Đakao đã
 xuống Long Xuyên tranh giải Guigoz.
 Thế là sân vận động kín người. Hai đội
 bóng, hai phe ủng hộ. Kíp tóc ủng hộ
 đội con gái. Hái cua ủng hộ đội con
 trai. Mỗi phe đứng một bên sân. Chưa
 đầu bóng mà hai phe ủng hộ đã chỉ trỏ

nhau, la lối nhau loạn xà bần. Những đội
 bóng con trai đã bị đội bóng con gái bắt
 phơi áo thì cay cú ra mặt. Tự ái hói cua
 mờ ly. Dân hói cua ở Long Xuyên, ở
 khắp nơi trên toàn quốc, đều đã đọc
 truyện Dzũng Đakao, Bốn lừa, Chương
 còm, Hưng mập và tin chắc rằng bồn
 danh tài này sẽ giúp họ rửa sạch nỗi hận
 «nữ kê tác quái gà mái đá gà cổ». Tuy
 chưa biết mặt mũi bồn danh tài Sài Gòn,
 dân hói cua đã hoan hô ầm ĩ. Kè ái mộ
 Dzũng Đakao thì làm cờ việt tên Dzũng
 Đakao. Kè ái mộ Bốn lừa thì làm cờ việt
 tên Bốn lừa. Cờ rợp một bên sân. Tên
 tuổi Dũng Đakao, Bốn lừa, Hưng mập,
 Chương còm bay phất phật. Chưa từng
 thấy cuộc ủng hộ nào say sưa hơn.

Dzũng Đakao và các bạn của nó lẩn
 trong đám dân hói cua. Nó buồn vì nhóc
 con Long Xuyên không hiểu nổi tài nghệ
 siêu quần của Danh ná. Danh ná mới
 xứng đáng là hoàng tử trên sân cỏ hôm
 nay. «Bụt chùa nhà không thiêng» chăng?
 Ô, đừng bao giờ nghĩ vậy mà suốt đời
 làm kè vọng tưởng và utron hèn. Bụt
 chùa nhà thiêng lắm. Những gì Việt Nam

có, thê giới không thể có. Hãy nói về hai tiếng đồng bào. Chỉ người Việt Nam mới được coi nhau là đồng bào, gọi nhau là đồng bào. Vì chúng ta có huyền thoại trăm trứng trong cùng một bọc. Chúng ta có năm mươi người xuống biển vùng vẫy, mạnh như rồng. Chúng ta có năm mươi người lên núi tu dưỡng, khoáng đạt như tiên. Chúng ta là con Rồng, cháu Tiên. Rồng Phù Đổng Thiên Vương vươn dậy, giặc nước tan rã. Dẹp xong giặc, Phù Đổng Thiên Vương về núi làm Tiên. Người Mỹ, người Nhật, người Pháp, người Tàu gọi nhau là đồng bào thì buồn cười ghê nỗi. Buồn cười quá ta. Bởi họ đâu có huyền thoại trăm trứng trong cùng một bọc. Họ thèm có huyền thoại óng ánh mầu sắc như huyền thoại, như những huyền thoại trong lịch sử lập quốc của chúng ta. Sức mày mà có. Nước Việt Nam thì thừa huyền thoại mà nước Mỹ chả có cái nào. Bài học thương yêu của Tiết Liêu đời vua Hùng Vương thứ sáu và sự chung thủy ở bánh chưng vuông, bánh dày tròn. Chỉ ta có. Người Việt Nam ăn ở vuông tròn nhất thê giới.

Trước cả Phật và Chúa, tổ tiên ta đã dạy chúng ta tình người và sự chung thủy. Anh hùng của nước Việt Nam nhất thê giới. Vua Quang Trung mới là anh hùng bách chiến bách thắng. Napoleon thua những mày trận tại bờ, lại bị bắt cầm tù dở ẹt. Ta phải nghĩ ta không thua thiên hạ. Ta phải ngẩng mặt nhìn lên, hanh diện làm người Việt Nam bất khuất. Dzũng Đakao nghĩ cách công kênh hoàng tử Long Xuyên Danh ná. Nó đúng là hoàng tử. Danh ná, bạn đừng khiêm tốn, bạn phải đánh đu trên sợi giây ngũ sắc để tuổi thơ Việt Nam ngưỡng mộ bạn.

Trong khi Dzũng Đakao kiêm sợi giây ngũ sắc thì ông chủ Giải Túc Cầu Guigoz đã xuất hiện trước máy vi âm trên khán đài. Khán giả kịp tóc, húi cua tạm ngưng cuộc «chiến tranh ủng hộ» để vỗ tay chào mừng ông chủ giải. Ông nói :

— Các em thân mèn,

Bữa nay là trận chung kết của giải Guigoz giữa hai đội Trường Nữ và đội Thảo Vườn. Tôi được biết thủ quân

Thảo vườn đã gửi thư lên Sài Gòn mời bôn hoàng tử của sân cỏ là Dzũng Đakao, Bồn lừa, Hưng mập, Chương còm xuống Long Xuyên đá giúp hội Thảo Vườn. Hắn các em đã rõ mục đích của giải Guigoz. Nhiều lần, tôi đã nói với các em rằng tuổi thơ của các em ví như cánh đồng hoa. Hoa đủ màu sắc, đủ hương thơm. Chính vì các em mà người lớn làm việc. Chính vì các em mà người lớn chiền đầu. Làm việc cho các em hồn nhiên. Chiền đầu để bảo vệ nụ cười trên môi các em. Mai này, giã từ tuổi thơ, các em sẽ làm công việc của người lớn. Cứ thè tièp tục, mãi mãi quê hương ta còn tiếng cười và sự hồn nhiên của tuổi thơ. Tuổi thơ không biết khóc. Tuổi thơ không biết thù hận. Tôi ngưỡng mộ tuổi thơ Việt Nam nên mới xây hồ tắm và đặt giải Guigoz. Tôi già rồi, muôn được vui cùng các em. Không có tuổi thơ con trai, tuổi thơ con gái. Chỉ có tuổi thơ. Cũng chẳng có biên giới của tuổi thơ. Đừng nói tuổi thơ Sài Gòn hay tuổi thơ Long Xuyên. Các em Dzũng Đakao, Chương còm, Bồn lừa, Hưng mập

đến với chúng ta, vui đùa với chúng ta, là bạn của chúng ta. Và là riêng quý khách của tôi. Tôi đã bão tràng hoàng một phòng vĩ đại ở khách sạn Mã nhặt tân của tôi để bôn em nghỉ ngơi, không có tính tiền. Bôn em xuống Long Xuyên, đương nhiên là cầu thủ của đội Thảo Vườn, khỏi cần hạch hỏi lôi thôi. Các em hai đội hãy tranh đấu tận tình, tranh đấu trong tinh thần thượng võ. Tranh đấu là niềm hân diện còn thắng hay bại nào nghĩa lý gì. Vậy trước giờ tu huýt thổi toe toe, chúng ta hãy vỗ tay hoan hô bôn hoàng tử Dzũng Đakao, Chương còm, Bồn lừa, Hưng mập...

Tiếng vỗ tay rào rào nồi lên từ hai phe khán giả. Cờ giây phất soàn soạt. Bồn lừa rỉ tai Hưng mập :

— Tao là hoàng tử, mày ơi!

Nó cười :

— Hoàng tử bán bong bóng.

Hưng mập nheo mắt :

— Còn tao, tao là hoàng tử phi lũ.

Bồn lừa và Hưng mập chưa hiểu rằng chúng nó còn trên cả ngôi vị hoàng

tử. Đem nụ cười đèn cho mọi người, không gây phiền muộn cho ai, tạo sự thương mến giữa người này người nọ, chúng nó chính là hoàng tử của cuộc đời. Hoàng tử không ngai. Có nhiều ngai quý giá gấp triệu triệu ngai vàng. Đó là chỗ ngồi trong những trái tim. Tiếng vỗ tay không muôn dứt. Ông chủ giải Guigoz nói :

— Cám ơn các em. Nay giờ, tôi mời bốn hoàng tử lên khán đài để khán giả... chiêm ngưỡng dung nhan.

Chương còng hoàng hốt :

— Chết rồi !

Bốn lừa mím môi :

— Đá banh thì nhào vô đá, còn bảy đặt lên đứng chào cờ ở khán đài.

Hưng mập xua tay :

— Em xin kiêu. Em phì lũ, sợ khán đài sập !

Dzũng Đakao thản nhiên. Nó đã kiềm ra sợi giây ngũ sắc. Hôm qua, Dzũng Đakao và Danh ná đi chơi riêng với nhau. Dzũng Đakao hỏi Danh ná biết đá bóng không, Danh ná gật đầu. Dzũng Đakao

bảo Danh ná hái một trái bưởi. Hai ông nhóc quần thảo banh bưởi một chập dưới ruộng. Dzũng Đakao thày tài nghệ của Danh ná ngang tài nghệ của Bốn lừa. Nó ngạc nhiên :

- Mày đã đầu với đội con gái lầu nào chưa ?
- Chưa.
- Mày ở đội Thảo xa lộ ?
- Không.
- Nghĩa là mày không ở đội bóng nào ?
- Tao ghét đá bóng.
- Vậy mà nghe mày nói bừa nọ, tao tưởng mày cũng đá bóng.
- Tao thường đá một mình.
- Thảo xa lộ không biết tài của mày à ?
- Tao không nói.
- Tại sao mày không nói ?
- Nói mình giỏi, kỳ thí mồ ! Tao chỉ đi coi bọn con gái đá bại bọn con trai. Tao khoái lắm. Thắng Thảo ham thắng con gái. Thắng con gái đâu có ngon. Nếu tao đá với bọn con gái, tao cầu thua.

— Ô, bữa nọ mày cay bọn con gái mà ?

— Tại trước mặt thằng Thảo.

Danh ná không muôn mắt lòng ai. Nó là nam nhi. Một trang nam nhi chẳng nỡ làm buồn nữ nhi, dù chỉ là cô thằng trên sân cỏ. Hoàng tử Danh ná, ngài rất mĩ thương hào hoa. Dzũng Đakao đã vỗ vai bạn :

— Tao học được ở mày nhiều điều, Danh ná ạ ! Nhưng chúng ta nên làm vui lòng Thảo xa lộ. Mày sẽ đá với tao. Và chúng mình thủ huế.

Danh ná ôm chặt Dzũng Đakao :

— Tao thương mày hết sức.

Ông chủ giải Guigoz giục dã :

— Mời các em Dzũng Đakao, Chương còm, Bồn lừa, Hưng mập lên khán đài.

Dzũng Đakao hất tay :

— Lên đi, chúng mày.

Nó kéo Danh ná :

— Mày « hộ tống » tao kéo tao run sợ.

Năm ông nhãi rẽ đám khán giả húi cua, chạy băng qua sân cỏ lên khán đài.

Nhô con Long Xuyên hò hét, cổ võ và... chửi yêu muôn võ cả bầu trời hạ. Ông chủ giải Guigoz xoa đầu từng hoàng tử và bắt mỗi hoàng tử tự giới thiệu với khán giả. Hoàng tử phi lũ bị đẩy ra máy vi âm đầu tiên. Thùng nước lèo, gã giang hồ một ngày một đêm với Tô Tô, bạn bụi đường của Tư đòn, Bờm lầu, tri kỷ của ngũ tướng chăn vịt Sáu móm, Tám lé, Năm rõ, Bảy đen, Đạt sún, loay hoay trước mi-cô mãi mới vặn nút kéo tháp xuống vừa miệng mình. Nó hăng giọng. Nuốt nước bọt. Nuốt ba lần rưỡi. Khán giả nhảy cốn vừa cười vừa khích lệ :

— Ca lên, ca lên cho vui !

Hưng mập toát mồ hôi trán. Nó hèt là Hưng mập rồi. Nó đang là thằng cù lẩn. Cù lẩn lửa. Cù lẩn nước. Cù lẩn đất. Cù lẩn cát. Nó cà lăm, trời ạ ! Đây nè, nó thò thê giọng oanh... cà lăm :

— Dà... dà... sê... ca...

Khán giả cười như điên, đùa bỡn :

— Ca vọng cổ nghe !

Hưng mập gật gù :

— Dà... Dà... Ca vọng cổ. Dà... Tôi là... Hưng mập !

Khán giả hò hét :

— Hoan hô Hưng mập ! Hoan hô phì lũ !

Hưng mập bị người chưa quen gọi là phì lũ thì đau lắm, thì hèt cù lẩn ngay. Nó bình tĩnh :

— Cám ơn các bạn ở Long Xuyên. Tôi là Hưng mập, không là phì lũ...

Sợ Hưng mập sinh sự, Dzũng Đاكao vội túm áo nó, lôi nó vào và đẩy Bồn lừa ra. Bồn lừa cười toe, giơ hai tay lên cao :

— Chào quý vị, nhà cháu là Bồn lừa đây ạ !

Khán giả khoái chí :

— Hoan hô Bồn lừa ! Rán lừa banh thật điệu nghe, Bồn ?

Bồn lừa lừa bóng tường tượng liền và rót :

— Lừa điệu thì sẽ lừa nhưng quý vị nhớ áp khăn vô nước giùm đi.

Khán giả hỏi :

— Đề làm gì ?

Bồn lừa đáp :

— Đề nhỡ bị tạt muối ớt trúng mắt có khăn ướt mà lau.

Khán giả húi cua lăn ra sân cổ cười nghiêng ngửa. Đèn lượt Chương còng giới thiệu thân thê mình :

— Tôi là Chương còng, đầu hiệu của hăng tăm tre Việt Nam, bộ xương cách trí trong tủ học cụ.

Khán giả giật chân, bứt cổ biểu lộ nỗi sung sướng. Chương còng tiếp :

— Má tôi là dân Long Xuyên. Má tôi trước cũng đá banh ở sân cổ này. Hôm nay tôi trở về đây, đá với đội bêng Trường Nữ, tôi lây làm cảm động vô vàn. Má tôi bảo đàn bà, con gái Long Xuyên sút banh ác liệt lắm. Tôi sợ sau trận tranh giải Guigoz, tôi sẽ phải đèn nhà ông Cự Thắt.

Khán giả nhao nhao :

— Tại sao phải đèn nhà ông Cự Thắt ?

Chương còng giải thích :

— Đèn nhờ ông bó xương tay !

Chương còm lùi vô cho Dzũng Đakao tiên ra :

- Tôi là Dzũng Đakao.
- Hoan hô Dzũng Đakao !
- Cám ơn các bạn. Tôi và các bạn tôi vừa được bác sĩ chủ giải Guigoz phong làm hoàng tử.
- Hoàng tử Dzũng Đakao muôn năm !
- Cám ơn các bạn. Bốn anh em tôi chưa xứng đáng làm hoàng tử. Chỉ có một người xứng đáng. Người ấy ở ngay đây, ở Long Xuyên, ở làng Chắc cà đào nhỏ bé...

Sân cỏ bỗng im bặt. Không một tiếng xì xào. Tất cả hướng mắt lên khán đài và nóng lòng biết vị hoàng tử Long Xuyên. Dzũng Đakao nói tiếp :

- Vị hoàng tử ấy, người bạn nhỏ chúng tôi mới quen, đức hạnh và tài nghệ của anh ta, chúng tôi còn phải học hỏi ở anh ta nhiều. Người ấy, bắn súng cao su vô địch thế giới, thần tượng của nhô con khắp bờn bờn năm châu. Chưa ai dám nghĩ bắn chết cá đang bơi nhởn

nhơ dưới nước, bạn tôi đã bắn chết cá dưới nước. Người ấy, đá banh hay hơn Bốn lùa và vì không muốn làm buồn lòng ai, nhất là làm buồn đội bóng Trường Nữ, nên đã không đá bóng. Do đó, bạn thân của anh ta cũng chẳng biết anh ta có tài đá bóng và mời chúng tôi xuống Long Xuyên. Vì hoàng tử ấy, ông mặt trời nhỏ của thế giới chúng ta, bạn tôi, sẽ chứng tỏ tài nghệ nêu các bạn muôn rõ tài nghệ của anh ta. Và người ấy đang đứng trước mặt các bạn, đang giận tôi vì tôi giới thiệu anh ta mà không cho anh ta biết trước, người ấy, nhà vô địch súng cao su, kẻ duy nhất trên hoàn cầu bắn cá dưới nước bằng ná là Danh ná.

Dzũng Đakao ôm tưới Danh ná bỗng lên. Hung mập, Chương còm, Bốn lùa tiếp sức công kênh Danh ná. Sân cỏ vang động tiếng hoan hô thần tượng mới. Danh ná khóc. Nước mắt tràn trề khuôn mặt dễ thương của đứa bé tinh ly. Các bạn đã hạ Danh ná xuống. Dzũng Đakao say sưa :

- Danh ná mới đích thực là hoàng tử.

Khán giả suy tôn Danh ná theo nhịp điệu :

— Hoàng tử Danh ná. Hoàng tử Danh ná...

Dzũng Đakao vung tay như nhà hùng biện :

— Tôi muôn ngày mai, tại sân cỏ này, các bạn tới xem tài Danh ná. Và các bạn sẽ tự hào vì Danh ná. Tôi xin nhắc lại : Danh ná là nhô con Long Xuyên.

Không tả nổi lâu đài âm thanh của sân cỏ chiều nay. Danh ná vẫn khóc sụt sùi khi khán giả hoan hô nó nhiệt liệt. Dzũng Đakao ghé tai Danh ná :

— Mày thương tao thật không ?

Danh ná đưa tay quệt nước mắt :

— Tao thương mày hèt sức.

Dzũng Đakao hỏi :

— Có đem ná theo đây chứ ?

Danh ná gật :

— Có.

— Đạn ?

— Nhiều. Đây túi.

— Bắn chơi nhé ?

— Với mày nữa thì tao mới bắn.

— Ủ, với tao.

Dzũng Đakao cầm lây cái chân máy vi âm :

— Thưa các bạn, trước khi tranh giải Guigoz, Danh ná và tôi sẽ giúp vui các bạn một màn bắn súng cao su.

Năm ông nhóc nhảy khỏi khán đài, chạy ra giữa sân. Dzũng Đakao nhặt được cuộn vở. Nó gấp nhỏ cuộn vở như bao thuốc lá, dùng giây buộc lại để khỏi tuột ra. Nó bảo Hưng mập, Chương còm, Bốn lừa nhặt đạn rơi tiếp tề cho Danh ná và nó. Hàng ngàn con mắt theo dõi năm ông nhóc giữa sân cỏ. Bốn lừa tung cuộn vở gấp nhỏ lên cao. Danh ná rút súng bắn. Bồ. Cuộn vở nhích cao hơn. Dzũng Đakao bắn theo. Bồ. Cuộn vở vừa rơi được một tí lại bị đẩy lên. Bồ. Bồ. Bồ. Bồ... Suốt năm phút, cuộn vở lơ lửng trong không gian. Khán giả mê say thường ngoạn. Dzũng Đakao không bắn nữa. Một mình Danh ná biểu diễn. Nó lượm đạn bỏ đầy túi Danh ná rồi ra hiệu cho các bạn lùi mắt. Danh ná, vị hoàng tử nổi bật giữa thảm cỏ xanh,

người đương làm mê hồn thần dân của người. Nhô con Long Xuyên tận mắt nhìn tài nghệ của Danh ná! Chả nghi ngờ gì nữa, đó là đứa trẻ ở Long Xuyên. Hôm nay, Danh ná không để cuộn vở rơi xuống đất. Ngày mai, Danh ná sẽ đầy quê hương ta, dân tộc ta lên cao, cao mãi, cao hơn hết, cao và ngạo nghẽ như mặt trời.

Danh ná vẫn móc đạn bắn đều. Nó tưởng Dzũng Đakao đứng gần nó. Danh ná bắn tới viên đạn cuối cùng. Nó móc túi. Nó nhìn quanh. Chỉ còn nó. Tiếng gầm thác đổ, tiếng reo biến động suy tôn nó. Nó ngắn ngo. Và Danh ná lại khóc. Khán giả ùa vào, kiệu nó lên, rước nó chạy vòng quanh sân. Dzũng Đakao và các bạn vỗ tay. Chơn Chơn đạo nhơn đuổi theo cái kiệu người, kêu gọi:

— Sư phụ, sư phụ!

Thảo xa lộ sững sờ hỏi Dzũng Đakao:

— Con nhà Danh ná biết đá bóng à?

Dzũng Đakao đáp:

— Lát nữa mày sẽ rõ. Nó đá hay hơn Bồn lừa. Nhưng đừng hòng nó đá bại tại Trường Nữ.

09/14/2014
sadec1

CHƯƠNG BÂY

HAI ĐỘI BÓNG ĐÃ RA SÂN THEO
 tiếng còi của ông chủ giải kiêm trọng tài. Đội Trường Nữ mặc quần xà lỏn phồng mầu xanh dương và áo sơ mi ngắn tay mầu trắng. Các cô nường đội mũ lưỡi trai. Trông ngộ và xinh xinh đáo để. Đội Thảo Vườn, một đội bóng không đại diện trường nào, do Thảo xa lộ lập ra, mặc áo thung mầu vàng, quần xà lỏn đen, trông hết sức... thơ sưa máy cầy. Thành phần hai đội xếp như sau:

TRƯỜNG NỮ

Liên			
Thơm	Út		
Bé	Lan	Huệ	
Hường	Nga	Duyên	Thủy
			Trang
Ba Danh ná Bồn lừa Dzũng Đakao Tám Tư Hưng mập Vinh Thảo xa lộ Quối Chương còm			

THẢO VƯỜN

Như bắt cứ một trận bóng tròn tranh giải nào, cho là giải quốc tế đi, hai đội Trường Nữ và Thảo Vườn phải chụp chung vài «bô» ảnh làm kỷ niệm. Mười một cầu thủ kịp tóc ngồi trước. Mười một cầu thủ húi cua đứng sau. Máy ảnh bấm tách tách. Hai phóng viên nhiếp ảnh Vĩnh Lộc và Thu Diêu cong người, khom lưng cõi lấy những kiểu hình thật đẹp cho tuần báo *Búp Bê*. Màn chụp ảnh xong, đèn màn tặng kỷ vật cho bốn cầu

thủ Sài Gòn. Bốn «em» Liên, Duyên, Thủy, Lan trao tay bốn «anh» Chương còm, Bồn lừa, Dzũng Đakao, Hưng mập mỗi anh một chiếc khăn trắng thêu con rồng xanh. Bốn «anh» xâu hô quá, đồ bừng mặt mũi. Chân các anh run. Tay các anh vừa dài ra vừa chẳng biết nên cắt chỗ nào. Các anh mặc quần xà lỏn mà quên beng mình mặc quần xà lỏn. Cứ thọc tay vô túi quần. Và cứ thảy tay mình chui ra. Khán giả cười rộ. Ba mươi hai vị cười đèn nỗi ngắt xỉu, bị khiêng tới nhà thương. Mười lăm vị cười sái quai hàm hét nhai nỗi mực nướng. Nắng tự nhiên dịu hẳn. Để người ta nhìn rõ mặt trời nhẹ răng cười thích thú. Bốn vị hoàng tử phuơng xa đứng cầm kỷ vật, thuận mặt một lúc mới hay mình gặp trường hợp bất ngờ, không có vật gì tặng lại. Đành lì nhí cảm ơn. Cũng may, bốn «em» quên nói vài câu... giao hữu bóng tròn. Chứ, bốn «em», cà kê dê ngỗng, chắc chắn, bốn «anh» sẽ chết đứng.

Sau đó, mỗi đội chạy về một bên sân. Bồn lừa, Chương còm, Hưng mập

đã được Dzũng Đakao rỉ tai dặn dò chiền thuật. Trận đấu sắp hứa hẹn nhiều chuyện lạ. Chương còm, từ « gôn » đá bóng trái bóng. Bốn lừa cõi tình nhảy lên đánh « cú tết » hụt rồi co chân biếu diễn « cú ta lông » chuyển cho Danh ná. Hoàng tử Long Xuyên chặn bóng bằng hai chân. Nó đi trên trái bóng như một người đi trên thùng rượu chát. Phải nói là trái bóng đưa Danh ná đi. Nhô con Long Xuyên tung nón, liệng cờ ca ngợi trò ảo thuật của Danh ná. Bắt chót, Danh ná xoay nhiều vòng. Trái bóng xoay theo. Nó nhảy xuồng, mặc bóng xoay tít một mình. Rồi Danh ná múa bóng cao, dùng đầu hứng và chạy nhanh. Trái bóng dính trên đầu Danh ná in hệt thỏi sắt dính vào cục nam châm. Danh ná chạy một mạch thẳng vô « gôn » của Chương còm.

- Hoan hô Danh ná !
- Hoan hô hoàng tử Chắc cà đao !

Danh ná chắp tay trước ngực, nghiêng mình cảm ơn khán giả. Tiếng vỗ tay ầm vang, rung chuyển.

- Hoan hô Danh ná !

- Hoan hô nhô con Việt Nam !
- Nhô con Việt Nam vô địch thế giới !

Trọng tài thổi tu huýt toe toe. Những pha biểu diễn của Danh ná, Bốn lừa chưa « đã », khán giả xuýt xoa tiếc rẻ. Các cầu thủ chạy về vị trí của mình. Một màn phá lệ thông thường xảy ra. Là mười một cầu thủ kịp tóc, mỗi cô một bông hồng tiên sang « đất địch » cài hoa lên... áo thung của mười một cầu thủ húi cua. Cô Liên cài hoa lên áo cậu Chương còm. Cô Lan cài hoa lên áo cậu Hưng mập. Cô Thủy cài hoa lên áo cậu Dzũng Đakao. Cô Duyên cài hoa lên áo cậu Bốn lừa. Cô Nga cài hoa lên áo cậu Danh ná... Các cô ghim cuồng hoa xuyên qua áo thung. Cậu Hưng mập bị gai hồng xoi nhẹ tí da. Nhưng cậu cầm giác êm ái. Không nhột cũng chả đau một ly ông lão. Hoan hô là nghề của khán giả. Nên khán giả cứ tiếp tục hoan hô khi khán giả khoái tòn. Các cô tiên sang rồi các cô rút lui. Nhịp nhàng và đều đặn. Như một vũ khúc. Vũ khúc trong truyện thần tiên. Vũ khúc mang tên *Bóng hồng cho*

nhau. Vũ khúc tuyệt vời này chỉ mới thay ở Long Xuyên.

Trọng tài yêu cầu hai thủ quân bắt thăm chọn sân. Dzũng Đakao thay mặt thủ quân Thảo xa lộ, lẽ phép :

— Thưa bác sĩ, chúng cháu nhường Trường Nữ. Chúng cháu chọn bên có mặt trời chiếu chói mắt.

Thủ quân Trường Nữ, cô Thúy, mỉm cười :

— Cám ơn anh Dzũng Đakao.

Bác sĩ trọng tài, Lão Ngoan Đồng của nhô con Long Xuyên, đặt trái bóng lên vệt vôi giữa sân. Trường Nữ giao bóng trước. Duyên hất bóng về cho Lan. Năm công chúa Hường, Nga, Duyên, Thúy, Trang tràn sang đắt Thảo Vườn. Lan đá một đường bóng qua góc trái. Trang được bêng đưa cho Duyên. Dzũng Đakao và Bốn lừa ngoái lại đắt mình nhìn các công chúa trổ tài. Bốn lừa ngắn ngo. A, các công chúa, không phải các hung thần. Các công chúa cầm hoa hồng, không tay cầm gói tăm ruột tay cầm gói muối ớt. Các công chúa chuyển bóng, lừa bóng, giữ bóng hay quá. Hèn chi

bà nội, bà ngoại của các công chúa ngày xưa chả tính lên Sài Gòn biểu diễn. Bóng đang ở chân cô Duyên. Cô này gặp thùng nước lèo Hưng mập đứng cản. Duyên đẩy nhẹ cho Nga. Hưng mập nói khẽ :

— Lần sau cứ lừa qua mặt tôi đi, tôi được lệnh... hụt !

Duyên dùa :

— Thật à, anh phì lũ ?

Hưng mập nháy mắt :

— Bốn sao. Cô chỉ cần lừa thắng Thảo xa lộ !

Cô Nga thọc bóng sâu xuống góc phải. Cô Hường đuổi theo. Thảo xa lộ truy cản tận tình. Cô Hường « ngả bàn đèn ». Trái bóng bay vào giữa vòng cùm địa. Cô Thúy nhảy lên đánh đầu. Trái bóng nằm gọn trong tay Chương còm. Thủ môn bộ xương cách trí nhún vai :

— Thành thật cáo lỗi. Chả lẽ chưa chi đã thua ?

Chương còm đá trolley lên, cúc cẩn nhầm bồ nhà giao bóng. Bốn lừa đỡ lại. Thay vì chuyền cho Dzũng Đakao nó lại móm bóng vào chân trung phong kịp tóc

Duyên. Nhà trung phong kịp tóc chớp
luôn bóng dẫn lên, dẫn lên. Thảo xa lộ
bứt tóc, nói với Chương còm.

— Con nhà Bồn lừa mê gái rồi hả,
mày ?

Chương còm cười toe :

- Nó hồi hộp đây.
- Hồi hộp cái nỗi gì ?
- Cái bóng hồng cài áo !

Cô Duyên dẫn bóng cách Hưng mập
một thước, nói bâng quơ :

— Nói lời phải giữ lây lời.

Hưng mập đáp :

— Tôi đâu có là bướm bướm.

Và thùng nước lèo vờ vẫn cản đường
để trung phong Duyên qua mặt cái vù.
Thảo xa lộ báo nguy :

— Coi chừng Chương còm !

Cô Duyên sút búa bô. Chương còm
bắt gọn. Nó nghiêng mình :

— Thành thật cáo lỗi.

Khán giả không ngờ nổi chiền thuật
đá cui... của bọn Dzũng Đakao. Quý vị
nhô con chỉ nghĩ rằng bọn Dzũng Đakao

chưa thèm trả tài. Thèm thôi. Hì hì, quái
kiệt Bồn lừa có vẻ coi thường địch thủ
quá. Nó đứng khơi khơi giữa sân, dứt
bóng hồng khỏi áo, cầm tay và đưa lên
mũi hít hà. Chương còm nhối bóng. Nhà
trung phong Duyên lại chặn không để thủ
môn Chương còm đá lên một cách dễ dàng.

Chương còm hỏi :

— Tên cái nhà cô giữ « gôn » là gì ?
Trung phong Trường Nữ bối mô :

- Xí... Hồi làm chi ?
- Hồi cho biết.
- Biết làm chi ?
- Biết làm quen.
- Làm quen con chó leng teng... Đá
bóng lên, ồm ờ hoài. Tên con nhỏ là Liên.

Thảo xa lộ nghiền răng :

— Mày cũng mê gái hả, Chương còm ?

Chương còm đá mạnh bóng lên :

— Đâu có, tao mê bóng hoa hồng
thôi.

Dzũng Đakao chặn bóng lại. Cô Thủy
nhào tới toan cướp. Dzũng Đakao lừa
đảo. Vừa lừa vừa gọi chuyện :

- Tên cô là gì ?
- Thủy.
- Cám ơn cô Thủy nhé !
- Cám ơn chi ?
- Cái khăn và bông hoa. Tôi nhường cô trái bóng này đây.

Thủy cướp bóng trong chân Dzũng Đakao. Phe Trường Nữ vỗ tay cô vỗ gà nhà. Bồn lừa đã nghe rõ những lời Dzũng Đakao «tán» Thủy. Nó lầm bầm : «Ông sẽ nói giông thằng Dzũng Đakao ». Cô Thủy bị tên quá khích của đội Thảo Vườn là Vinh phá bóng ra biển. Trang tung bóng. Bồn lừa lướt đèn vồ bóng. Nó dẫn bóng qua phía khán giả con gái. Các cô tung hoa trúng ngotrời Bồn lừa. Nó đứng lại nhặt hoa, kéo áo thung bỏ hết hoa vồ phồng cả ngực. Bồn lừa biểu diễn tài nghệ thật. Nó đưa trái bóng đi phiêu lưu khắp sân. Phe con trai hò hét, bắt nó làm bàn. Bồn lừa đã dẫn bóng vào vòng cầm địa của Trường Nữ. Nó lừa qua mặt cả tá vệ lẩn hứu vệ Trường Nữ. Nó thăng đôi chân trước cửa «gôn». Thủ môn Liên cuồng quýt. Bồn lừa đe

trái bóng nằm chơi. Nó chạy vào gôn, lịch sự như một hoàng tử :

- Xin phép được tặng cô một bông hồng.

Bồn lừa cài hoa lên áo thủ môn Liên :

- Chương cùm nhò tôi đó.

Trong khi nó cài hoa lên áo Liên thì nhà tả vệ Thom đã kịp chạy về khiêng trái bóng lên, cứu nguy cho Trường Nữ. Khán giả cười ấm. Quý vị húi cua không la ó. Và, dường như, quý vị ấy chẳng còn cay cú, chẳng còn tự ái húi cua nữa. Quý vị kịp tóc thì khỏi kẽ. Quý vị này ngưỡng mộ Bồn lừa quá xá. Thầy Bồn lừa uồng thuốc liều, Hưng mập bèn làm «buồm buồm đậu rồi lại bay» một lần. Nó không đê trung phong Duyên qua mặt. Nó chớp bóng, dẫn lên, tự ý làm trung phong. Nó lướt qua Lan, nghỉ sao, quay lui :

- Khăn cô thêu đẹp ghê nおり.

Cầu thủ Lan chớp mắt :

- Anh khen thiệt tình không, anh phì lũ ?

Hưng mập nói :

— Thiệt tình mà, cô bánh ú ! Tôi sẽ dùng khăn cô tặng để lau nước mắt khi tôi bị... má đánh đòn.

Hưng mập dang tay :

— Bóng đây, mời cô sút đi !

Và Hưng mập chạy về đất nhà. Hưng mập mà chạy, thánh trông thầy cũng cười rụng răng. Quả thật, trận tranh Giải Túc Cầu Guigoz này bất ngờ. Nó tảng sân cỏ niềm vui ghi nhớ. Nó tạo ra một sân cỏ trong chiến tranh cười với đủ tiếng cười, tràng cười. Cười súng liên thanh. Cười đại bác. Cười lựu đạn. Cười bom. Cười mìn. Nêu nhân loại đã biết cười và biết cách làm cho nhau cười, trò chơi giết nhau phải hết. Thương yêu và cười vui, đó là lý tưởng của con người sống trên trái đất. Người ta không thể sống bằng thù hận và sống trong buồn thảm. Rồi trẻ con sẽ lãnh sứ mạng của Thượng Đè làm lại thế giới khôn khổ này.

Lan sút mạnh trái bóng, đuổi theo Hưng mập :

— Hôm nào anh phì lũ về Saigon ?

Hưng mập đáp :

— Còn lâu, cô bánh ú ạ !

Trung phong kịp tóc Duyên lại có bóng. Cô chuyển cho Nga. Năm công chúa Trường Nữ giàn xếp những đường bóng đẹp mắt. Hưng mập đứng ý ngắm bóng hồng trên áo. Lần này cô Nga toan tạo bàn. Nhưng Chương còm tóm bóng dễ dàng. Nó đá bóng cho Danh ná. Hoàng tử Chắc cà đao trồ thêm ngón tài nghệ bắt hủ. Nó đầy khẽ trái bóng cách nó một thước rồi lộn cù mèo sáu vòng. Khi nó đứng dậy, trái bóng đã đi thẳng vào « gôn ». Thủ môn Liên bắt trái bóng vật vã. Cô đá bóng. Trận đấu không một chút sôi nổi. Vì, khán giả đã nhận rõ, các hoàng tử sân cỏ Danh ná, Dzũng Đakao, Bốn lửa, Hưng mập, Chương còm chẳng nỡ đá bại Trường Nữ. Không sôi nổi, hồi hộp song cả sân cười vui sung sướng. Ngay cổ úa lá khô cũng vui cười, nữa là. Hiệp đấu chấm dứt. Khán giả ùa vào sân làm quen với ngũ hoàng tử. Khi Danh ná ngoái ý muôn thua, khán giả húi cua đồng ý thua đội Trường Nữ.

Quý vị húi cua khoái thua đậm đà :

- Hai mươi — xia rõ đi !
- Một trăm — xia rõ đi !
- Không nên thăng con gái !
- Thăng con gái không phải là con trai !

Và thích chiến thăng :

- Cần thăng Nga xô !
- Hãy đá bại Hung gia lợi !
- Cho thủng lưới Ba Tây !
- Làm gãy cột gôn Nhật Bản !
- Vô địch thè giới !

Khán giả húi cua tranh nhau bóp chân, tay cho Danh ná, Chương còm, Dzũng Đakao, Bồn lừa, Hưng mập. Khán giả kip tóc đem khăn lạnh và nước cam vắt tới làm tinh ngũ hoàng tử. Những bông hồng đã là thuốc tinh, đã là giòng suối tinh muôn đời rồi. Dzũng Đakao vừa thầy mùa hè rực rõ, thật rực rõ trong đôi mắt cầu thủ kip tóc Thủy. Gi Thủy đây ? Thu Thủy hay Hồ Thủy ? Mùa hè ở Long Xuyên đáng đồng cơm bát gạo quá. Mùa hè ở Long Xuyên là mùa rung động, mùa trái tim con Gàu Rừng thu nhận một nỗi xao xuyến lạ lùng. Bồn

lừa nằm ngừa, bông hồng đặt lên mũi, nó thường thức một mùi hương. Bồn lừa bâng khuâng. Kỳ ghê, Bồn lừa « làm sao ày » khi nghĩ tới nhà trung phong kip tóc Duyên. Như Hưng mập đang « làm sao ày » và tự hỏi tại sao cô bánh ú, bánh bông Lan — không, bánh ú bông Lan đi — lại hỏi mình « Hôm nào anh phi lũ về Sài Gòn ». Người ta về Sài Gòn thây kệ người ta, can chi đèn... bánh ú ! Hay bánh ú muôn ngâm Tao Đàm : « Phi lũ về bánh ú chẳng cho về, Bánh ú nấm vặt áo bánh ú để bài thơ »... Còn Chương còm thì « nghe man mác một trời » thương yêu quê ngoại. Quê ngoại của Chương còm đã thiêt tha vì mẹ nó, sẽ thiêt tha vì thủ môn Liên tóc xõa ngang vai. Danh ná chẳng thèm « làm sao ày », cũng chẳng « nghe man mác » một mùi hương. Nó chỉ muôn khóc. Lần đầu tiên Danh ná biết thè nào là vinh quang, thè nào là tình quê hương, tình bạn hữu. Thương hại thay những kè tài ba lối lạc không được hưởng vinh quang ngay trên mảnh đất quê hương mình. Danh ná bỗng yêu quê hương Long Xuyên vô vàn. Quê hương

Long Xuyên đã ôm chặt Danh ná, bỗng Danh ná lên, gửi hy vọng ở Danh ná, hoan hô Danh ná. Cám ơn quê hương, tôi sẽ chỉ nghĩ làm đẹp quê hương Long Xuyên, quê hương Việt Nam yêu dấu. Cám ơn Dzũng Đakao, bạn đã đưa tôi ra khỏi con đường nhò bé của thôn xóm Chắc cà đao. Cám ơn Dzũng Đakao, Chương còm, Bồn lừa, Hưng mập đã phá vào hồn tôi một niềm kiêu hãnh. Là, nhô con Việt Nam vô địch thè giới về mọi phương diện. Trước đây, tôi yên phận sông với lũy tre, với giòng sông và tưởng rằng nước ta nhò bé, dân ta nghèo nàn, sức mày tôi có thể vô địch bắn ná hoàn cầu. Nhưng, bây giờ thì khác, bây giờ tôi tin các bạn nói đúng vì tôi vừa ôn lại những bài học lịch sử. Thông minh nhất thiên hạ, chúng ta có « nhô con » Lê Quý Đôn. Lỗi lạc nhất thiên hạ, chúng ta có « nhô con » Đinh Bộ Lĩnh. Quả cảm nhất thiên hạ, chúng ta có « nhô con » Trần Quốc Toản... Tô tiên ta đã từng vô địch thè giới, chúng ta sẽ vô địch thè giới. Cám ơn Thảo xa lộ...

- Mày làm bầm chi vậy, Danh ná ?
- Tao cám ơn mày.

— Mày phản phé, cám ơn cái khổ gì nữa ? Mày giàu nghề, mày chơi xâu, mày không giúp tao còn xúi giục bọn Dzũng Đakao đấu hàng con gái.

Hai « đứa » cầu thủ địa phương nói chuyện với nhau rất nhỏ. Thè mà Dzũng Đakao vẫn nghe lọt, dù chung quanh chúng nó, thác vui đang đồm ấm ấm.

- Nghe đây, Thảo !
- Nghe cái củ khoai mì ày mà ?
- Củ khoai mì, nghe đây !
- Nói đại đi.
- Mày bảo Dzũng Đakao, Bồn lừa, Hưng mập, Chương còm là hiệp sĩ phải không ?
- Cả mày luôn.
- Hiệp sĩ đâu thèm « ăn thua » mỉ con gái. Khán già bằng lòng để chúng mình thua Trường Nữ đậm rồi. Con trai không uống sữa Guigoz. Con trai uống...
- Uống gì ?
- Xá xị con cọp !

Dzũng Đakao phì cười. Thảo xa lộ
cũng phì cười. Vừa lúc tu huýt thôi toe
toe. Những phút giải lao đã dứt. Hai
đội bóng vô sân. Khán giả túa ra hai
bên. Kịp tóc, húi cua lẩn lộn. Hết cái
cánh hai phe ủng hộ gà nhà khay nhau,
đ nhau, lườm nguýt nhau, giơ nắm đâm
dọa nhau. Húi cua đoàn kết mí kịp tóc.
Húi cua tan tự ái rồi. Đá cục tự ái hóa
thành nước. Mát rượi. Kịp tóc thôi vênh
vang. Kịp tóc hiều húi cua nhường nhịn
mình. Sân cỏ hiều nhau, nhường nhau,
sân cỏ vui. Nếu cuộc đời hiều nhau,
nhường nhau như sân cỏ này, cuộc đời
đã chẳng có chiền trường.

Hai đội bóng không thay đổi cầu
thủ. Trước sao, sau vậy. Đội Thảo Vườn
giao bóng. Bồn lừa, trung phong sõ một
liên lục địa bảo trung phong kịp tóc Duyên:

— Xin nhường bóng công chúa
Long Xuyên.

Bồn lừa bóng bầy quá, bay bướm quá.
Khiến nhà trung phong nữ thận đỏ mặt.
Bác sĩ chủ giải Guigoz kiêm trọng tài thôi
còi lia lịa. Bồn lừa cứ ý ra. Khán giả reo
hò thích thú. Nhà trung phong nữ thỏ thẻ:

— Bên anh giao bóng mờ...

Bồn lừa đưa bóng hoa hồng lên mũi,
hít hà tít cả mắt, hỏi:

— Hoa hồng mua ở Đà Lạt, hả ?

Duyên đáp :

— Long Xuyên thiêu giồng. Hải ở
vườn nhà bác sĩ Lữ đó. Nếu anh thích,
mai tôi rủ đèn nhà phó tổng thống Tho,
mặc sức hái hoa hồng. Thời, giao bóng đi.

Bồn lừa nghiêng mình :

— Xin lỗi nhé !

Nó đưa bóng cho Danh ná. Danh ná
chuyển cho Dzũng Đakao. Ba hoàng tử
biểu diễn chuyển bóng bằng gót chân,
bằng đầu. Bồn lừa đội bóng, xoay
người thật mạnh. Trái bóng lên cao, quay
tít thò lò. Danh ná trổng cây chuỗi đón
bóng rồi đá móc. Dzũng Đakao đỡ cú
đá móc của Danh ná bằng mu bàn chân.
Chân nó giống lưỡi cuốc. Cẳng chân là
cán cuốc. Trái bóng ngoan ngoãn nằm im.
Danh ná búng tay. Bồn lừa lại gân
làm con cừu. Danh ná nhảy lên lưng Bồn
lừa. Dzũng Đakao hất bóng cho Danh
ná. Danh ná tung mình đá quả bóng. Rồi

nó đuổi theo bóng móc về cho Hưng mập. Thùng nước lèo húag bóng bằng bụng. Trái bóng nẩy ra. Bồn lừa sút mạnh. Hưng mập lại đưa bụng đỡ. Bình. Bình. Bình... Dzũng Đakao, Danh ná, Bồn lừa thay phiên thử bụng Hưng mập. Khán giả nhiệt liệt khen ngợi :

- Lý Tiêu Long vặt đi !
- Trần Tình không bén gót !
- Dịch Long, Khương Đại Vệ sẽ gãy tay nêu đầm bụng Hưng mập !
- Vương Vũ đồ bò !
- Hưng mập, sư tổ Tinh Võ Môn !
- Hưng mập cha chú Đường Sơn đại huynh !
- Hưng mập ông nội Mảnh long quá giang !
- Hưng mập thiết « bụng » đại hiệp !

Hưng mập nổi máu anh hùng (hơi bất lịch sự đây nhé) cởi phăng áo thung ra. Khán giả cười rộn. Nó quên béng rằng nó đang là hoàng tử trên sân cỏ và đang tranh giải Guigoz. Nó ngõ nó đang ở trước cửa trường Chu Mạnh Trinh, khu Phú Nhuận, gã học trò đầm bụng ăn

dê đá.* Nó vẩy tay như một tay Sơn Đông mài võ :

— Bạn nào muôn thử bụng tôi bằng sắt hay bằng gang, xin mời vô.

Bồn lừa thử trước. Trái bóng sút gần, trúng bụng Hưng mập bất ngờ, nghĩa là trúng khi nó chưa gồng, làm Hưng mập đau điêng. Nó không dám nhăn nhó. Còn già vò gãi bụng, pha trò :

— Ngứa quá xá !

Mười một cầu thủ Trường Nữ quên luôn chiên trận, đứng ngây người xem Hưng mập biểu diễn bụng. Một vài khán giả nhào vô, bị trọng tài đuổi ra. Màn biểu diễn bụng của Hưng mập không thể kéo dài. Nó hất bóng cho Danh ná. Danh ná dẫn bóng về vùng cầm địa... mình ! Nó sút. Chương còm « bóng nhông » chụp bóng. Bồn lừa, Dzũng Đakao đã chạy về. Chương còm ném bóng lên. Thè là xảy ra cuộc bắt « gôn ». Chương còm bắt bóng một tay. Bắt bóng bằng nách. Bay lên bắt bóng. Lăn lộn bắt bóng. Nó đặt trái bóng ở chỗ phạt đền :

(*) Đọc Chương còm của Duyên Anh.

— Trái này nhường nhà trung phong Trường Nữ.

Trung phong Duyên sút mạnh. Chương còm cô tình vồ hụt. Trái bóng lọt lưới. Khán giả vỗ tay hoan hô Trường Nữ. Trận đấu có vẻ gay cấn. Bồn lừa, Danh ná, Dzũng Đakao và tất cả cầu thủ Thảo Vườn hụt bóng, mắt bóng hoài. Hàng tiền đạo Trường Nữ tàn công dồn dập. Mỗi lần bóng xuống là Hưng mập ngã và Chương còm ngã trào, ngửi hoa. Và bóng lọt lưới. Trường Nữ thăng nhiều quá đẽn nỗi không thích thăng. Chỉ mong thua một trái... giao hữu. Rất tiếc, trung phong Bồn lừa đem bóng tới cửa « gôn » địch thì cứ khụng lại. Rồi hóa điên. Tay cầm bóng hoa, tay vung vẩy, chân nhảy, miệng hát :

Đây đó đây trong rừng

Cây với cành cùng đua sắc thảm

Kia cô em đang nhìn hoa tươi

Cô sâu nhớ chi trong lòng

Và bỏ bóng, chạy dài... Dzũng Đakao ngồi bóp chân. Danh ná nằm mơ mộng và tưởng tượng cơn giận của Thảo xa

lộ. Thủ quân Thảo xa lộ đã phì cười. Kể từ lúc nó phì cười, nó hết giận. Nó thay Danh ná có lý. Thua con gái là khôn, là... anh hùng. Thảo xa lộ cũng ngồi dưỡng sức. Hưng mập « mơ nê » bóng quanh sân một vòng. Nó quảng cáo cái bụng :

— Ai muôn đầm bụng tôi, mời đèn công trường Khuyên Học ngày mai...

Chương còm, thinh linh, bỏ « gôn » chạy lên cướp bóng của Hưng mập và lừa đảo qua hàng hậu vệ Trường Nữ, tới sát « gôn » Liên. Nó chặn bóng lại, nhìn Liên. Rồi bỏ mặc xác bóng, rút bóng hồng Liên cài lên áo nó ra, cài tặng Liên với câu nói sắc mùi cài lương :

— Bóng hồng này cho người con gái ở quê ngoại nhà tôi.

« Gôn » Liên thận thùng :

— Anh Bồn lừa đã tặng « em » rồi. Và biếu...

Chương còm gắt :

— Biểu sao ?

« Gôn » Liên giật mình :

— Biểu anh nhò tặng « em »...

Chương còm hô to, chòng chè :

— Thị tặng thêm...

Chương còm chưa kịp vô vọng có thì tu huýt của trọng tài đã trôi khúc biệt ly. Nó chạy về sân mình. Vừa được một quãng, Chương còm ngoài lại :

— Hẹn ngày tái ngộ nhé !

Trận đấu kêt thúc với tỷ số 17 — 0. Chương còm dở ẹt, đè bóng lọt lưới mười bảy lần. Bốn lùa dở ẹt, không sút lọt lưới trái nào. Trọng tài rât... con nít, chấp nhận cuộc tranh tài lạ lùng nhât thế giới bóng tròn. Khán giả hoan hô đội thua. Mười một cầu thủ húi cua được khán giả con trai công kênh và được khán giả con gái ném hoa tới tấp. Thảo xa lộ gọi lớn :

— Danh ná, Dzũng Đakao !

— Gì ?

— Tao khoái thua con gái !

Phản trao « cúp » Guigoz không có chi đặc biệt nên chẳng cần nói dài giòng. Ông chủ giải Guigoz mời cả hai đội bóng về khách sạn Mã nhật tân của ông. Ông dẫn lên sân thượng, mở tiệc thiệt

đãi và hứa mai sẽ chở vào núi Sập ngoạn cảnh. Các cầu thủ Trường Nữ hèt lời cảm ơn tinh thần mã thương của các cầu thủ Thảo Vườn. Liên quân quýt bên cạnh Chương còm. Duyên chuyện trò vui vẻ với Bốn lùa. Thủy hỏi thăm Dzũng Đakao về bọn khỉ Ban Mê Thuột. Lan cười khúc khích nghe Hưng mập nói chuyện ông tướng chăn vịt Sáu móm và vụ chạy ma. Ông chủ giải xoa đầu Danh ná :

— Cháu là thần tượng của trẻ con Long Xuyên.

Chương còm nói :

— Thưa bác sĩ, Danh ná là thần tượng của trẻ con Việt Nam.

Bốn lùa tiếp :

— Danh ná là thần tượng của trẻ con trên thế giới.

Danh ná ứa nước mắt sung sướng
Nó nắm tay Thảo xa lộ :

— Cám ơn Thảo.

Thảo xa lộ cảm động. Nó cũng ứa nước mắt. Ông chủ giải Guigoz bảo đám trẻ nâng ly... xá xị :

— Bác chúc các cháu học giỏi, ngoan ngoãn và làm rạng danh đất nước.

Cuộc ăn uống rất vui vẻ, đáng ghi vào nhật ký. Trước khi tạm biệt, ông chủ giải nói:

— Ở khu nhà ông ngoại Chương còm có bọn trẻ con hư đòn, chuyên phá phách mọi người. Bác có đọc truyện Giặc Okê và bác thích lắm. Nhân dịp Dzũng Đakao, Bồn lừa, Hưng mập xuồng Long Xuyên nghỉ hè, bác muôn nhờ các cháu đưa những đứa trẻ hư đòn này về con đường học hành ngoan ngoãn.

Dzũng Đakao lẽ phép :

— Thưa bác sĩ, thay chúng cháu luôn luôn dạy chúng cháu làm những điều tốt. Để chúng cháu hỏi chuyện Thảo xa lộ cho rõ rồi chúng cháu sẽ tìm cách giúp đỡ bọn trẻ mà bác nói. Thay chúng cháu dạy rằng : « Hãy chân thành và độ lượng nếu các con muôn cải hóa những đứa trẻ hư hỏng. Hãy thương yêu chúng, đừng hắt hủi chúng vì chúng là những đứa trẻ đáng thương. »

Ông chủ giải Guigoz mỉm cười âu yêm :

— Các cháu có bậc thầy khả kính. Về Sài Gòn, nhớ nhắn lời hỏi thăm của bác lên thầy các cháu nhé !

Bọn nhóc chia tay nhau, hẹn gặp lại nhau. Ông chủ giải Guigoz không giữ nổi Dzũng Đakao và bạn nó nghỉ ngơi ở khách sạn của ông. Chương còm bảo ông ngoại nó đã nhờ dương Tư Theo của nó lo nơi ăn chòn ở cho chúng nó rồi. Dzũng Đakao, Danh ná, Chương còm, Hưng mập, Thảo xa lộ, Bồn lừa, Danh ná về một lối. Khi ngang qua cầu đúc, Dzũng Đakao nhìn những vì sao lấp lánh dưới sông. Nó nghỉ tối một vài vì sao lấp lánh ở những vũng nước bẩn. Nó muôn lấp đầy những vũng nước đó. Đề những vì sao chỉ còn lấp lánh dưới sông. Dzũng Đakao hỏi Thảo xa lộ chuyện bọn trẻ con hư đòn. Đêm đó, sáu ông nhóc ngủ chung trong căn phòng rộng sáu giường trên lầu tư của ông ngoại Chương còm.

09/14/2014
sadec1

hạ ơi

151

CHƯƠNG TÁM

SAU BỮA ĐIỂM TÂM, THẢO XA LỘ
chờ Danh ná về Chắc cà dao bằng xe
đẹp. Danh ná nắng nặc đòi về sớm để
sửa soạn xuống tòi nay mời bọn Dzũng
Đakao tới nhà nó ăn cơm rồi đi chơi dưới
nước. Trăng đang tỏ, bơi xuống trên
những sông lạch ban đêm thật tuyệt.
Không hướng ngay, phải đợi mùa trăng
sau. Mà dẽ gì bọn Dzũng Đakao đã chịu
ở Long Xuyên hết ba tháng hè. Danh ná
yêu Dzũng Đakao, yêu Bốn lửa, yêu Hưng
mập, yêu Chương còm quá rồi. Nó chỉ
sợ bọn Dzũng Đakao buồn, bỏ về Sài Gòn.
Danh ná lo lắm. Hết thú bơi xuống dưới
trăng, còn thú gì khác ?

Danh ná hỏi Thảo xa lộ :

— Mày nghĩ giùm tao coi, tòi nay
bơi xuống, tòi mai làm gì cho tụi nó vui ?

Thảo xa lộ đáp :

— Thiếu gì trò chơi. Đi đậm chuột
chắc chúng nó khoái.

— Tòi mòt ?

— Mai chưa xong đã lo mòt.

— Thủ nói tao nghe ?

— Mòt sang Chợ Mới, vô Long
Kiên, qua Hòa Hảo.

— Mà làm gì ?

— Câu cá, bắt chim.

— Nhỡ chúng nó chán ?

— Tao biếu mòt hấy hay. Biết đâu
chúng nó chả khoái bơi xuống hoài hủy.
Tập cho chúng nó chèo xuống cũng hết
vài tháng.

— Ủa hé !

Danh ná bót lo rồi. Nó nghĩ tới cái
bếp dầu hôi, cái chảo, lon mỡ, hộp quẹt,
gói muối tiêu, trái chanh, ít chai xá xị và
những con cá linh giãy đành đạch dưới ánh
trăng. Nó nghĩ nhiều quá. Về nguồn vui

mùa hè của bạn Sài Gòn của nó. Trong khi đó, bạn nó đang ngồi trên ghè xi măng ở sân trường Khuyên Học. Nghi hè rồi. Trường lớp đóng cửa im im. Máy cây phượng nở hoa đỏ ối. Bao giờ người ta hát «Hoa phượng rơi đón mùa thu tới», bây giờ những ngày tháng hạ thu dọn kỷ niệm ra đi. Và trường lớp rộn rã. Cửa sổ, bảng đen, bàn ghế thơm phức mùi niên học mới. Nhưng đó là trường công. Còn trường tư thì vừa viết lưu niệm cho nhau tuần trước đã gặp nhau trên đường đi học tuần sau. Trường tư không có mùa hè. Ôi những trường tư ở quê hương tôi, thường là những căn phòng hai ba tầng không có cây to bóng mát, không có sân chơi; thường nằm ở khu thương mại, cạnh quán ăn hay rạp chiếu bóng. Và hè chưa tới người ta đã lo quẳng cáo lớp hè! Hưng mập cầm khái nhẹ một đôi lời. Nó muôn mùa hè phải là mùa xuân của học trò. Tất cả học trò phải được nghỉ trọn ba tháng hè. Tất cả trường công tư phải đóng cửa. Học trò về quê nhảy nhót, lên núi leo đồi, xuống biển nhào lặn. Học trò xa trường mới

nhớ trường, thương lớp. Bảng xa phần bảng mới tương tư phản. Có nhớ thương là có tình nghĩa. Học trò cần nhớ thương trường lớp, thầy cô, bạn bè, sách vở. Thè thì đừng mở lớp hè. Thè thì hãy cho học trò đủ «chín mươi ngày nhảy nhót ở đồng quê». Chín tháng còn lại của niên học sẽ tuyệt vời. Như ba tháng hè tuyệt vời.

Bồn vị hoàng tử cùng nhìn một ngôi trường vụ hè. Mỗi vị một ý nghĩ. Cuối cùng, bồn ý nghĩ xếp hàng từ đi trên đường một chiều. Là, thày ngôi trường Khuyên Học đứng buồn vì nhớ học trò, bồn vị hoàng tử mường tượng ngôi trường Đakao đang đứng buồn nhớ bồn vị và bao nhiêu bạn bè của bồn vị. Bắt giác, Hưng mập thở dài thườn thượt:

— Nhớ trường mình quá xá!

Bồn lừa ngắm những chùm hoa phượng :

— Phượng vĩ ở sân trường mình chắc đỏ ối cả khu Đakao.

Dzũng Đakao nói :

— Đỏ hơn mái ngói. Mái ngôi trường

mình tức lầm đây nhé ! Đợi tháng chín, mưa lớn, mái ngói mới đỏ gần bằng hoa phượng. Thị phượng đã tàn.

Chương còm nhìn xa vắng :

— Hôm nọ mong chóng đèn hè, hôm nay mong chóng hè hè.

Đưa từ nhà ông ngoại Chương còm ra một điệu hát hợp tình hợp cảnh :

Em xa trường

Trường em buồn lầm

Nghỉ hè vui

Sông dài em tắm

Đồng quê hiền

Trái cây không cấm

Mai em về nương bóng trường em...

Hưng mập hỏi :

— «Đứa nào» hát bài này đó ?

Nó giục :

— Chương còm vô vặt to máy đi !

Nghe «đã» quá, đõ nhớ trường quá.

Nó pha trò :

— Yên chí, hết hè túi em về, trường ạ !

— Chương còm toan chiểu Hưng mập. Thị bài hát đã dứt. Bồn lừa tờ vè sành điệu :

— Lời tì Thái Hiển hát đó. Con gái Phạm Duy đó. Tuần trước nó hát *Bài ca Tuổi Ngọc* ở ti vi. Tao mê giọng nó.

Bồn lừa trồ giọng :

*Cho em xin còn một xe đạp
Xe xinh xinh để em đi học...*

Hưng mập xua tay :

— Đề tao sửa lời của «cha» Phạm Duy.

Và nó rồng :

*Cho em xin còn một xe đạp
Xe mi-ni để em đi học*

Bồn ông nhãi cười vang. Bồn vị hoàng tử voi nỗi tương tư trường lớp trên bước đường săn bắn rong ruổi. Vừa khi ấy, có tiếng hát thật hè và thật nhạo báng người tàn tật trỗi lên :

Một tháng mù coi ti-vi

Một tháng câm đang tập hát

Một tháng què đua xe đạp...

Tiếng hát lớn dần và một bầy nhãi xuất hiện. Một thằng hát. Rồi song ca. Rồi

hop ca. Đây là ban lục ca vì bảy nhãi sáu đứa. Đã có tam ca Đồng Phương, tam ca Ba Trái Táo, tam ca ABC, tam ca Ba Con Mèo. Chưa có tứ ca, ngũ ca. Thi ở Long Xuyên nên có lục ca Xà Lỏn. Chương còm đặt tên ngay cho bộ lục ca này. Bởi cả sáu ca sĩ đều cởi trần, mặc xà lỏn. Chúng hát những lời nhảm, nhái lời nhạc của Trịnh Công Sơn.

Mình đã có đôi « Ji »

Không ngờ nó lại « Xi »

Mình đã có hai đôi

Không ngờ nó ba con...

Những lời hát nhảm này, bọn Giặc Ông, bọn cầu bơ cầu bắt trên vỉa hè Sài-gòn đã làm mọi người khó chịu. Trẻ con ngoan ngoãn là trẻ con không hát tắm bậy tắm bạ và chửi thề, văng tục. « Người ta sẽ phán xét cha mẹ, thấy cô của con nêu con hát bậy và nói năng thô lỗ ». Thầy Dzũng Đakao dạy thề. Hắn sáu tháng nhóc này là bọn trẻ con hư hỏng mà bác sĩ chủ giải Guigoz đã nói và Thảo xa lộ đã kề tôi qua. Tại sao chúng nó hát nhảm ? Tại sao chúng nó thuộc những lời ca của

vỉa hè Sài-gòn ? Chắc đứa nào lên Sài-gòn, nghe hát bậy, thích lắm, thuộc lòng và về Long Xuyên phổ biến. Sài-gòn chỉ đẹp và tốt ở các trường tiểu học. Không bao giờ tốt ở vỉa hè. Dzũng Đakao đưa mắt ra hiệu cho các bạn. Và bốn hiệp sĩ ngồi bất động. Bộ lục ca Xà Lỏn hát đi hát lại và tưởng rằng ai nghe được sẽ khoái lắm chắc. Chúng đã kéo nhau tới sân trường. Dzũng Đakao liếc nhìn. Thầy một thằng búng ngón tay cái tách. Lâu đài âm thanh... chói tai im bặt.

Thằng búng ngón tay hít hà như con chó đánh hơi. Giấy lát, nó xô giọng anh chị :

— Có mùi gì lạ hoắc, túi bây !

Thằng này hắn là trưởng ban Lục Ca Xà Lỏn. Tên đàn em thứ nhất cũng hít hà :

— Ờ đúng rồi, có mùi gì lạ hoắc.

Tên đàn em thứ hai nhăn nhó :

— Mùi lạ hoắc giống mùi dán. Hôi rinh à !

Tên đàn em thứ ba bịt mũi :

— Láo, giống mùi xinh chứ.

Tên đàn em thứ tư lắc đầu :

— Mùi cá ươn.

Tên đàn em thứ năm cười hênh hêch :

— Ủa, mùi cá ươn.

Bàn hoàng tử vẫn ngồi bất động.
Nhưng tai nghe đủ và mắt liếc rõ.
Chương còm đã đặt cho sáu ông nhãi
mỗi ông một hồn danh. Thinh linh, ông
nhãi trưởng ban Xà Lôn nhảy tới, vỗ
vai Chương còm :

— Mày có ngửi thấy mùi cá ươn
không ?

Chương còm đáp :

— Có.

— Mày có biết tại sao cá ươn không ?

— Có.

— Tại sao ?

— Vì hai lẽ.

— Nói coi !

— Thứ nhất, người ta thiều muối
trớp cá. Thứ hai, cá không chịu ăn muối.

— Vậy là nghĩa gì, mày nói « đại ca »
của mày cóc hiểu nổi.

— Bạn muôn tôi giải nghĩa rành mạch ?

— Ủa.

— Cá không ăn muối cá sẽ ươn.
Những đứa trẻ con không chịu nghe lời
khuyên dạy của ba má, thầy cô, không
chiều đền trường học thì sẽ lêu lổng, tội
ngày hát láo và lớn lên hư hỏng, tội
tha như cá ươn.

— Mày móc họng tao, hả ?

— Đâu dám.

— Mày biết tên tuổi tao chưa ?

— Bầm chưa.

— Giang hồ hắc bạch đều sợ tao
khiếp via. Tao là Lý Tiểu Long túc
Đường Sơn đại huynh. Năm thằng đàn
em của tao đều là những tay kiệt hiệt
trong giới võ lâm. Thằng đồng ý với tao
có mùi lạ hoặc là Vương Vũ nổi máu
anh hùng. Thằng biếu mùi lạ hoặc giồng
mùi dán hôi rình là Khương Đại Vệ thiêt
quyến ca sĩ. Thằng biếu mùi lạ hoặc như
mùi xinh là Địch Long vô địch quyến
vương. Thằng biếu mùi lạ hoặc giồng
mùi cá ươn là Trần Tinh ác đầu. Thằng
cuối cùng là Trần Quan Thái Mã Vinh
Trinh. Nói tên tụi bây nghe coi !

— Bầm xèp Lý Tiêu Long tức Đường Sơn đại huynh, nhà cháu là Chương còm. Ba người bạn của nhà cháu xin xèp theo rồi ngón tay chỏ của nhà cháu. Thằng kia là Dzũng Đakao. Thằng đó là Hưng mập...

Dzũng Đakao ngồi yên. Hưng mập đứng dậy, cúi rạp :

— Chào xèp.

Chương còm giới thiệu tiếp :

— Thằng cuối cùng là Bồn lừa.

Bồn lừa bắt chước Hưng mập, đứng dậy, vái Lý Tiêu Long ba vái :

— Lạy xèp ạ !

Lý Tiêu Long dương oai :

— Chúng mày có biết là tao đã đại diện Tinh Võ Môn uýnh chêt võ sĩ vô địch Nhật bản và Huê kỳ không ? Chúng mày có biết tao qua La mã uýnh chêt luôn tân vô địch Huê kỳ không ? Tao làm mãnh long quá giang. À, tao « quá giang » hoài hủy. Ông đi nhờ xe đò, xe lôi đạp, xe lôi máy !

Bồn lừa khoanh tay :

— Xèp không sang sông ?

— Sang sông làm chi ?

— Quá giang mà !

— Quá giang là đi nhờ xe, hiều chưa ?

— Dạ.

Lý Tiêu Long ra roi :

— Đất này tao mua đứt rồi, ai cho phép chúng mày ngồi đây ?

Chương còm thưa :

— Bầm xèp, nhà cháu tưởng đất này của ông ngoại nhà cháu. Xèp biết ông hội đồng Đề chứ ạ ?

Lý Tiêu Long mím môi :

— Mày là cháu « cha » hội đồng Đề ? Ngon ác. Từ Theo ông còn không ngán, ngán chi cháu ngoại của hội đồng Đề.

Chương còm ngó ngán :

— Rồi sao ?

Lý Tiêu Long nắm chặt nắm đàm :

— Rồi trái phật thủ này sẽ trả lời mày nèu mày không đưa tao tí tiền còm mua thuốc lá hút chơi. Cho tụi bay hay : Bạn học trò Khuyên Học nạp tiền đều đếu. Tụi bây ở đâu tới ?

— Sàigon.

- Có tiền không ?
- Không.
- Đồng hồ, bút máy ?
- Không.
- Có gì khác ?
- Chẳng có gì ngoài tâm lòng.
- Tâm lòng ở đâu ?
- Trong bụng.
- Tao muôn xem.
- Được.

Chương còm bèn cởi áo ra. Dzũng Đakao « chịu » Chương còm quá. Bộ xương cách trí ứng đồi hay ghê. Hưng mập cởi áo nhanh hơn Chương còm. Nó nói :

- Tâm lòng em dễ xem hơn, xin xép Lý Tiêu Long xem trước.

Hưng mập ném áo xuống sân cỏ. Nó đứng trung bình tần. Các bắp thịt nổi lên rắn rắn. Và cái bụng bát hủ của Hưng mập thì khỏi diễn tả. Hưng mập chỉ dẫn cách xem tâm lòng :

- Xép Lý Tiêu Long và các phó xép Vương Vũ, Khương Đại Vệ, Địch Long, Trần Tinh, Trần Quan Thái thay phiên

nhau đầm mạnh vô bụng em đi. Cánh cửa lòng em sẽ mở rộng và các xép tha hồ nhìn.

Đường Sơn đại huynh Lý Tiêu Long nghiền răng ken két. Nó rút từ lưng ra món vũ khí chè tạo tại Chợ lớn. Đó là hai khúc ni-lông tròn nồi vào nhau bằng một sợi xích ni-lông. Vũ khí của Lý Tiêu Long tài tử Hồng kông í mà. Lý Tiêu Long « lô canh » vầy vầy vũ khí. Nó vắt cho đàn em. Rồi tiến gần đèn chõ Hưng mập. Nó nắm chặt trái đầm, hà hơi vô trái đầm. Nó hét lớn một tiếng, thoi trái phật thủ vô bụng Hưng mập. Thùng nước lèo cười khì :

- Xép làm em nhột thí mồ !

Lý Tiêu Long cáu tiệt thoi trái thứ hai, thứ ba... Hưng mập vẫn cười khì :

- Xép đầm nhẹ quá, đá xem sao !

Lý Tiêu Long sai luôn bộ tam cước. Hưng mập hứng những cái đập đúng hơn là những cái đá. Nó trơ thân cụ, thản nhiên móc kẹo cao su bóc ra, bỏ vô miệng nhai và hỏi Lý Tiêu Long :

- Ăn cái kẹo « xuynh gum » nhé ?

Lý Tiêu Long gầm gừ. Mảnh Long nỗi giận rồi. Bồn lừa nói :

— Xèp Lý Tiêu Long mệt, nghỉ chút đi. Để các phó xèp mở cửa lòng Hưng mập giùm. Lẹ lên, sau đó mở cửa lòng tựi tôi.

Đúng lúc đó, nhiều khán giả ái mộ Dzũng Đakao, Chương còm, Bồn lừa, Hưng mập kéo tới tìm bồn thắn tượng để kêt thân. Trong số các vị khán giả có vài vị là học trò trường Khuyên Học và từng bị lục ca Xà Lôn bắt nạt, ức hiếp. Quý vị này ngó qua đã hiểu việc gì đang xảy ra. Và quý vị ày liền chạy đi khắp thị xã báo động một tin sôi nổi. Chỗc lát, sân trường Khuyên Học đông nghẹt. Màn « ác đầu » có khán giả thường ngoạn. Hưng mập cao hứng :

— Một cậu (nó hạ xèp xuống hàng cậu) đâm cánh cửa không chịu bung ra. Sáu cậu đâm một lượt họa may cánh cửa mới chịu mở. Cánh cửa lòng tôi hơi... dẽ tính đầy. Chỉ tội nó khoái đâm thật mạnh.

Lý Tiêu Long, Vương Vũ, Khương Đại Vệ, Địch Long, Trần Tinh, Trần

Quan Thái nỗi máu... tức giận, xép hàng đứng trước Hưng mập đầm lia. Khán giả vỗ tay hoan hô Hưng mập, hiệp sĩ nhô con Việt Nam không thèm đâm trả đũa, chỉ chịu đâm mà các võ sĩ Lý Tiêu Long, Vương Vũ, Khương Đại Vệ, Trần Tinh, Địch Long, Trần Quan Thái đâm toát mồ hôi vẫn chẳng nao núng. Sợ lục ca Xà Lôn chơi cùi, Dzũng Đakao đã rời ghê, đèn đứng cạnh Hưng mập. Quả nhiên, đâm bụng đau tay mà không hạ nỗi Hưng mập, Lý Tiêu Long phồng bậy một trái vào ngực thùng nước lèo. Dzũng Đakao vươn nhanh tay chộp lấy cổ tay Lý Tiêu Long :

— Đủ rồi.

Lý Tiêu Long cõi giật tay ra. Chẳng được. Dzũng Đakao xoắn cổ tay Lý Tiêu Long.

— Đủ chưa ?

Lý Tiêu Long kêu ời, vội gật đầu :

— Đủ rồi.

Dzũng Đakao buông tay Lý Tiêu Long :

— Đó là một tâm lòng. Nếu không

có tâm lòng tốt với bạn, tôi đã bẽ gãy tay bạn.

Hưng mập nhặt áo, phủ áo rồi mặc vào người. Nó giả vờ giận dữ :

— Chưa đủ. Theo luật võ lâm của chính phái và ma giáo, các bạn đàm tôi quá nhiều, bây giờ, tôi đòi quyền đàm lại các bạn.

Khán giả nhao nhao :

— Đầm đi Hưng mập ! Đầm võ bụng chúng nó đi !

Lục ca Xà Lòn thày nhóc con Long Xuyên biết tên Hưng mập thì sợ lầm. Tuy thè, Lý Tiểu Long vẫn làm ra vẻ hào hór :

— Chúng tao không tuân luật.

Dzũng Đakao nói :

— Thì chúng tôi bắt các bạn tuân luật.

Dzũng Đakao hắt đầu. Bồn lừa, Chương còm và cả nó nữa, nhanh như chớp, nhảy tới chụp dính tam quái Lý Tiểu Long, Vương Vũ, Trần Tình và dùng thè khóa của Vovinam khóa chặt tam quái. Khán giả vỗ tay. Bồn lừa dọa :

— Mây bạn nhào vô cứu bồ, chúng tôi sẽ bẽ gãy tay bồ của mây bạn.

Tam quái Khương Đại Vệ, Địch Long, Trần Quan Thái ngoan ngoãn nghe lời. Hưng mập đèn trước mặt Lý Tiểu Long, đo tẩm tay, nghiên răng nắm trái đàm. Lý Tiểu Long tái mét mặt mày. Khán giả thúc giục :

— Đàm võ bụng Lý Tiểu Long « lô canh » nghe, Hưng mập.

Hưng mập hỏi Lý Tiểu Long :

— Bạn nghe họ nói gì chứ ? Họ đòi tôi đàm võ bụng bạn. Bạn hiểu tại sao chứ ? Tại họ ghét các bạn. Tại các bạn thiêu lòng tốt. Các bạn bắt nạt họ, các bạn chọc phá mọi người. Mọi người đều có lòng tốt, nhường các bạn, các bạn tưởng bở, làm tối, tự nhận mình là Lý Tiểu Long, Vương Vũ... Các bạn nhận là những nhân vật hiệp sĩ mà không hành hiệp, không cứu khôn phò nguy, chỉ chuyên úc hiếp kẻ yêu đuối, ăn nói nhảm nhí, ca hát bậy bạ, nứt mắt đã hút thuốc lá. Chắc đi coi chiều bóng thích gác chân lên ghè người ngồi dưới, hả ?

Thùng nước lèo ngó Dzũng Đakao :

— Tao « luân lý giáo khoa thư » được không, Dzũng ?

Dzũng Đakao khen :

— Hay lắm.

Hưng mập tiếp :

— Bây giờ bạn Lý Tiêu Long « lô canh » chuẩn bị cái bụng bạn đi, tôi sắp đầm đó. Tôi đầm mạnh vô cùng.

Hưng mập vung tay. Lý Tiêu Long nhắm mắt. Mồ hôi nó toát ra. Khán giả hối hộp chờ đợi cú đầm trả đũa của Hưng mập. Nhưng thùng nước lèo đưa cú đầm lung chừng thì ngừng lại. Và xoè bàn tay, buông thõng. Rồi đưa lên vỗ vai Lý Tiêu Long :

— Bạn mở mắt ra xem tâm lòng tôi của tôi. Tôi không nỡ đầm bạn. Tôi không nỡ đầm các bạn.

Dzũng Đakao, Chương còm, Bồn lừa đã tháo khóa cho tam quái. Dzũng Đakao vui vẻ :

— Xin lỗi các bạn, chúng tôi chỉ muốn các bạn hiểu thề nào là lòng tốt.

Khán giả ô tức tôi. Khán giả giậm

chân. Khán giả Lục ca Xà Lòn bỗng thây bợn ^{ng} inh nhỏ bé, thân cô thê cô. Và khán giả đang vây quanh lục ca Xà Lòn càng làm cho bộ lục ca này bồi rối. Khán giả hét :

— Đừng tha chúng nó, Dzũng Đakao !

Khán giả trút phẫn nộ từ lâu :

— Bắt chúng nó quỳ lạy đi, Chương còm !

Khán giả đòi trừng phạt :

— Nhổ hết tóc chúng nó đi, Hưng mập !

Khán giả tuyên án :

— Thoạc léc cho chúng nó cười ngắt đi, Bồn lừa !

Dzũng Đakao, khuôn mặt hiền hậu hơn cả bao giờ, nhìn lục quái Xà Lòn đang sợ hãi bằng đôi mắt thân ái :

— Các bạn nghe rõ gì không ?

Lý Tiêu Long run rẩy đáp :

— Dạ dạ, nghe rõ.

Dzũng Đakao lại hỏi :

— Các bạn hiểu tại sao họ đòi chúng tôi xử tội các bạn chứ ?

Lý Tiêu Long lèo ngó Dzũng Đakao cái miệng :

- Họ ghét tụi tôi.
- Tại sao họ ghét các bạn ?
- Tại tụi tôi đã là cá không ăn muối !
- Bạn nói được câu đó thì bạn sẽ trở thành người tốt. Chúng tôi còn ở đây lâu. Các bạn về đi, chúng tôi ước mong sáng mai gặp các bạn thật vui vẻ.

Lý Tiêu Long búng ngón tay ra lệnh. Ngũ quái Xà Lòn theo đại huynh cắm mặt lùi thui bước. Nhưng khán giả vây kín. Khán giả không ngán lục quái Xà Lòn nữa. Lục quái Xà Lòn hết thời rồi. Một khán giả nhô con còi phẳng áo phóng tới cắn lòn rút lui của lục quái :

— Ái ái, lục quái, tụi bay thân bại danh liệt rồi. Tao cho tụi bây tầu hỏa nhập ma luôn. Oong công oong, a lê hắp, thẳng Lý Tiêu Long trước.

Noi gương vị hiệp sĩ này, nhiều vị hiệp sĩ khác đòi hóa giải hết võ công của lục quái Xà Lòn. Bọn Dzũng Đakao sợ lục quái bị no đòn, vội vàng can thiệp :

— Thưa các bạn, lục quái Xà Lòn đã hồi hận. Tôi cam đoan họ sẽ trở

thành những người bạn tốt của chúng ta. Các bạn hãy nhường lòn cho họ về, đừng hẹp lòng đồi với họ.

Né lời Dzũng Đakao, khán giả mở vòng vây để lục quái Xà Lòn thoát thân. Khán giả xúm lại khen bọn Dzũng Đakao có lòng tốt với cả những đứa ngỗ nghịch, hư hỏng. Dzũng Đakao lại đem lời thẩy dậy ra nói. Với những đứa trẻ hư hỏng ta nên thương nhiều, thật nhiều. Tình thương là liều thuốc tiên cứu vẫn được bệnh hư hỏng, là suối thần rửa sạch vết nhớ tâm hồn. Sau đó, Hưng mập cho từng ông nhô đầm thử bụng mình, Bồn lừa dạy cách lừa bóng, Chương còm dạy cách bắt bóng, Dzũng Đakao dạy cách bắn súng cao su. Sân trường Khuyên Học chưa bao giờ vui như thế. Và mùa hạ đang là mùa xuân, ở đây, ở thị xã Long Xuyên hiền hòa.

CHƯƠNG CHÍN

BUỒI TRƯA, BÔN VỊ HOÀNG TỬ
 nằm trên bồn cái ghè xích đu ngắm trời
 hạ. Trời cao xanh. Mây trắng nhẹ trôi.
 Gió táp vào những tầu lá dừa nghe lạo
 xạo. Không một tiếng động cơ nô. Không
 một tiếng còi xe kêu. Những chàng du
 ca Ve Sáu đang mở đại nhạc hội trên
 cành phượng vĩ. Thính giả là hoa đỏ, lá
 xanh. Là mây trên cao. Là cỏ dưới thấp.
 Là sân trường. Là cửa lớp. Là bàn ghế,
 bảng đen trong ngực tù mùa hạ. Đại
 nhạc hội du ca Ve Sáu buồn lắm. Vì
 chỉ có một điệu nì non, ai oán. Người
 ta không sòng bằng nỗi buồn. Trời đất

không sòng bằng nỗi buồn. Nên mây đã
 trôi, hoa đã rụng, lá đã cúp và cỏ đã
 héo. Nhạc khúc làm vui đất trời, cỏ cây,
 hoa lá luôn luôn là nhạc khúc của chim.
 Và vài chú chim khuyên từ đâu bay tới,
 đậu trên cây trứng cá, hát những bản
 tình tự tuyệt vời. Rồi vỗ cánh bay đi.
 Khiên bồn vị hoàng tử ngắn ngo. Nhưng
 con ngắn ngo đang nửa chừng thì nhà
 nghệ sĩ điêu luyện chích chòe từ một
 ngọn cây bên kia cù lao, hẵn vậy, bay
 sang, dừng cánh trên ngọn dừa cao, đơn
 ca bài hát hay nhất của chích chòe.

Bồn vị hoàng tử nhảm mắt, ngủ
 ngoan. Chích chòe ru hoàng tử ngủ. Như
 chuyện thần tiên. Khi bồn vị hoàng tử
 mở mắt, chích chòe đã tạm biệt từ lúc
 nào. Chỉ có lục quái Xà Lòn đứng dưới
 gốc cây dừa với một chùm dừa tươi
 chừng bầy tám trái và con dao phay.
 Dzũng Đakao rướn chân ngồi ngay ngắn.
 Nó không tin lục quái tới phục hận.
 Những kẻ đem lòng tốt đòi xử với mọi
 người chẳng bao giờ sợ bị người thù
 ghét. Dzũng Đakao đã tin đúng. Lý Tiều
 Long mỉm cười thân thiện :

— Bạn ngủ ngon quá, bạn Dzũng Đakao.

Dzũng Đakao đáp lẽ :

— Nhờ gió mát, bạn Lý Tiêu Long ạ !

Hưng mập, Bồn lửa, Chương còm đã thức cả. Lý Tiêu Long nói :

— Chúng tôi mời các bạn uống nước dừa. Thường, chúng tôi hái dừa trộm của ông ngoại bạn Chương còm. Nay chúng tôi không hái dừa trộm của bất cứ ai, không chọc thủng bánh xe đạp của học trò, không ném chó, không phá phách nữa. Chúng tôi mời các bạn uống nước dừa để cảm ơn các bạn. Nhờ các bạn mà chúng tôi khỏi bị ăn đòn sáng nay.

Lý Tiêu Long hạ lệnh :

— Chặt dừa đi, tụi bây !

Ngũ quái chặt dừa rất nghề. Chúng chặt đủ bảy trái đã hái lúc bọn Dzũng Đakao ngủ say. Chặt xong, chúng bưng tới mời anh em Dzũng Đakao.

— Mời các bạn thưởng thức dừa tươi Long Xuyên.

Dzũng Đakao nói :

— Các bạn thật tốt. Các bạn cũng

là những kẻ có lòng. Chúng ta cùng uống mừng ngày gặp gỡ. Tôi mạn phép các bạn hái thêm ba trái.

Dzũng Đakao rút súng cao su :

— Phải đạn đá và ba viên liền mới đứt nổi cái cuồng.

Dzũng Đakao móc túi đùi chín viên đạn đá. Nó giương súng bắn cuồng dừa. Veo. Veo. Chương còm đứng dậy. Veo. Chương còm phóng khói chỗ đứng, bắt trái dừa ngon o. Nó thấy cho Hưng mập. Hưng mập chặt ngay và đưa tận tay Lý Tiêu Long :

— Mời Đường Sơn đại huynh.

Dzũng Đakao hạ trái dừa thứ hai. Bồn lửa chặt và mời Khương Đại Vệ :

— Trái này của tiểu đệ mời Thiết quyển ca sĩ !

Dzũng Đakao hạ thêm trái nữa. Dzũng Đakao mời Dịch Long. Mười ông nhô bê cả trái dừa uống ừng ực. Lục quái Xà Lỏn lé mắt vì tài bắn súng cao su của Dzũng Đakao. Chúng tán tụng hết lời. Dzũng Đakao nhún nhường :

— Danh ná mới đáng được ca ngợi.
Tôi chưa thầm gì so với Danh ná.

Lý Tiêu Long ngạc nhiên :

— Thằng Danh ở Chắc cà đao ày à ?

Dzũng Đakao gật đầu :

— Đúng. Danh ná vô địch thế giới.

Lý Tiêu Long đưa tay bưng mặt :

— Trời ơi, tôi có mắt như mù. Hèn chi tôi nhận mình là Lý Tiêu Long.

Nó cầm khái :

— Không còn Lý Tiêu Long chọc chó nữa. Chỉ còn thằng Hai ngoan ngoãn.

Khương Đại Vệ ném vỏ trái dừa qua hàng rào :

— Tôi hèt là Thiết quyền ca sĩ hát nhảm từ nay, xin gọi tôi là Ba tu. Tôi hứa tu tĩnh.

Địch Long bẻ bão tay :

— Tôi chán tên Địch Long bán ve chai rồi, tôi là Tư chăm. Tôi sẽ chăm chỉ học hành, thế không coi tuồng chưởng.

Vương Vũ giậm chân :

— Tôi là Năm hiền, hèn ham Vương Vũ dẫu cháo quấy.

Trần Tinh nói :

— Tôi là Sáu tót, tôi chê cái tên Trần Tinh bánh bò.

Trần Quan Thái vò đầu :

— Hề hể, thưa các bạn, hãy quên tôi là Trần Quan Thái đầy xe mì, tôi chính thức Bảy lành.

Lục quái Xà Lôn chiều nay mặc áo ngắn tay, quần dài, lại hanh diện nhận những cái tên Việt Nam, do đó, bộ lục ca Xà Lôn tan rã. Bảy giờ, họ là Hai ngoan, Ba tu, Tư chăm, Năm hiền, Sáu tót, Bảy lành. Họ đã là những vì sao lấp lánh dưới mặt sông mỗi tội, không còn là những vì sao lấp lánh dưới vũng nước dơ. Dzũng Đakao sung sướng quá. Nó kéo bạn mới ra đường, kêu xe lôi chờ hết sang bên kia cầu, tìm gặp bác sĩ chủ giải Guigoz, nói hèt sự tình cho bác sĩ hay. Lão Ngoan Đồng của tuổi thơ Long Xuyên khen ngợi bọn Dzũng Đakao và hỏi bọn Hai ngoan :

— Tại sao các cháu nghe lời Dzũng Đakao ?

Hai ngoan lẽ phép đáp :

— Thưa bác sĩ, các anh ày có nhiều tâm lòng.

Bác sĩ gật gù :

— Bác đã nghĩ không sai, chỉ các cháu mới làm đẹp nỗi xã hội mai này.

Bác sĩ hứa với bọn Dzũng Đakao :

— Bác sẽ cấp học bông cho bầy đứa bạn mới của cháu.

Dzũng Đakao hỏi :

— Còn Danh ná, Thảo xa lộ ?

Bác sĩ vỗ vai Dzũng Đakao :

— Bác sẽ đây bạn cháu lên đại học.

Dzũng Đakao xoa tay sung sướng. Nó và bạn của nó đã làm được vài điều tốt ở Long Xuyên. Mùa hè tuyệt diệu quá. Mùa hè ý nghĩa quá. Dzũng Đakao có quyền nghĩ tới những cuộc vui và những bông hồng mà các «em» Trường Nữ đã rủ sẽ đi hái trộm ở vườn nhà phó tổng thống Nguyễn Ngọc Thơ, vườn nhà bác sĩ Lữ hay trong khuôn viên tòa tỉnh trưởng. Trước mặt bác sĩ chủ giải Guigoz, Hai ngoan xúc động đèn ứa nước mắt, nói :

— Anh Dzũng Đakao, anh Chươn

còn, anh Hưng mập, anh Bồn lừa ơi, chúng tôi bỏ học đi chơi lêu lổng ba tháng rồi, rất tiếc không thể vui đùa với các anh mùa hè này. Hẹn các anh mùa hè sau nhé ! Mai chúng tôi đi học hè để đủ sức theo học niên khóa tới. Các anh đừng phiền chúng tôi nghe.

Dzũng Đakao nắm tay Hai ngoan :

— Vâng, hẹn các bạn hè sang năm.

Bác sĩ chủ giải Guigoz giữ bọn Hai ngoan lại. Bọn Dzũng Đakao uồng xong cháu xá xị con cọp thì xin phép bác sĩ ra về, nai cớ đi thăm phò xá Long Xuyên. Từ đó, chung quanh khu trường Khuyên Học, rộng rãi hơn, phò xá bên này cầu đúc không còn một đứa trẻ nào hư hỏng nữa. Tất cả đều noi gương bọn Hai ngoan. Bọn Hai ngoan đã, không những chăm chỉ học hành, ngoan ngoãn mà còn làm được nhiều việc phi thường. Nhưng đó là chuyện sau này và sẽ ghi chép ở một cuốn truyện khác.* Bây giờ hãy nói

(*) Truyện này tên là Danh ná. Bạn đọc sẽ gặp lại một Danh ná và mối tình nên thơ của nó cùng sáu dũng sĩ Hai ngoan, Ba tu, Tư Chăm, Năm hiền, Sáu tốt, Bảy lành và Chơn Chơn đạo nhơn.

về bدن vị hoàng tử Dzũng Đakao, Chương còm, Bồn lừa, Hưng mập. Bدن vị thơ thới hân hoan trở về sân trường Khuyên Học, chờ chiểu xuống để đáp xe lôi tới Chắc cà đao. Nhưng chiểu ở tinh ly nó xuống lâu lăm cơ. Bden hoàng tử rủ nhau qua công viên Nguyễn Du. Tám con mắt mơ màng nhìn khói lam đùn lên từ những mái nhà phía cù lao trước mặt. Hưng mập huých nhẹ Chương còm:

— Mai bọn mình thăm cù lao được chưa ?

— Được chứ.

— Ông Út Vĩnh của mày hẳn đã từ Cao Lãnh về với con gà chiến thắng.

— Ủ.

Bồn lừa lo ngại :

— Nhỡ ông Út Vĩnh còn ham đá gà ?

Có tiếng trả lời Bồn lừa :

— Thì tựi này đưa các anh qua cù lao.

Bden hoàng tử nhặt loạt quay lại. Và bden cái cổ bông cứng đơ. Tám con mắt không sao chớp nổi. Bden công chúa Duyên, Liên, Thủ, Lan nhìn bden hoàng

tử Bồn lừa, Chương còm, Dzũng Đakao, Hưng mập mỉm cười. Mỗi công chúa mang theo tám vòng hoa nhài. Ôi, những bông hoa nhài kêt thành vòng băng những sợi chỉ trắng sao mà quê hương Việt Nam thè ! Sao mà ca dao thè ! Sao mà Long Xuyên thè ! Long Xuyên thu nhỏ ở công viên thơ mộng này. Và Long Xuyên thơm ngát hoa nhài, loài hoa lãng mạn như chuyện tình của Tiên Dung và Chứ Đồng Tử.

Cô Thủ nói :

— Nghe tin các anh vừa chiến thắng giặc Xà Lôn.

Bden hoàng tử bèn chớp mắt lia lịa và cổ hét cứng đơ. Hưng mập giành quyền nói trước :

— Đà dà... Chiến thắng vật vả lắm. Giặc Xà Lôn toàn những tay võ nghệ lừng danh.

Cô Lan hỏi :

— Anh phì lũ hạ nó ra sao ?

Hưng mập đáp :

— Tôi bảo thắng xèp của nó nói thật nhanh mười lần một câu mà không vấp thì tôi về Sài Gòn ngay, cô bánh ú à !

Dzũng Đakao, Chương còm, Bốn lừa
đè mặc Hưng mập ba hoa con chích
choè. Bởi ba cậu đang uống thuốc an
thần bằng cách nuốt nước miếng. Dzũng
Đakao đã chiến thắng giặc khỉ ở Ban Mê
Thuột, giặc Ông ở Sài Gòn; Chương còm
đã chiến thắng giặc Mông Cổ ở Phú
Nhuận; Bốn lừa đã chiến thắng giặc Nhật
Trinh ở bờ sông Sài Gòn. Ba kè chiến thắng
đều không hề bồi rói. Cơn bồi rói thường
đã tiêu tan ở sân cổ trong trận cầu « lịch
sử nhân loại » chiều qua, lại kèt tụ thành
tảng lớn. Thành phiện lớn. A, văn chương
hôm nay đã có phiền buồn, phiền sầu,
phiền mây, phiền trời, cần có thêm phiền
bồi rói. Bạn Hưng mập nhở mập quá nên
phiền bồi rói lần vào mõi. Hóa cho nên
bạn ta anh dũng ghê nổi.

— Anh phì lũ bảo nó nói câu gì đó?

— Một câu nằm trong nghệ thuật
hùng biện tức là nói nhanh mà không
hay lúi lưỡi, cô bánh ú à!

— Mà thè nào!

— Nói đồng nau ôc nói đất nau éch!
Đó, ngon xơi chưa? Tôi đã chắp nó nói

éch thành ét mà nó nói chẳng nổi. Thè
là nó chào thua. Böyle giờ tôi đồ cô bánh
ú nói được câu đó mười lần không vấp.

Cô Lan cười khúc khích. Cô tiến tới
choàng một lượt những tám vòng hoa
nhài qua cái đầu bự của Hưng mập. Nếu
Chương còm đã đem máy quay phim
theo, chỉ một màn này đem chiều dù ăn
tiền rồi. Vì vòng hoa nhỏ mà đầu Hưng
mập bự nên vòng hoa không rơi xuống
cô Hưng mập. Thùng nước lèo đành đeo
tám vòng hoa trên trán. Nhờ đó, ba phiền
bồi rói của ba hoàng tử tiêu tan.

Cô Duyên hỏi Bốn lừa:

— Còn anh, anh bắt giặc Xà Lôn
ra sao?

Bốn lừa gồng mình... phía :

— Tôi dùng mèo.

— Mèo gì?

— Mèo của tôi.

— Anh nói nghe nào...

— Tôi xin cải chính. Tôi chơi đồ
vui để học với nó. Tôi hỏi nó: Bàn tay
người ta có mày ngón? Bạn nói trúng,
tôi mua giày xe đò về Sài Gòn gấp. Bạn

nói sai, yêu cầu bạn bỏ nghề làm giặc Xà Lòn. Nó chịu. Và nó đáp: Bàn tay người ta có năm ngón. Nó giơ tay nó lên cao, xoè bàn tay ra. Hé hé, bàn tay nó có một ngón dư. Nó thua tôi. Nhân đó, tôi dặn nó rằng, hễ đi dự thi đỗ vui để học, gặp câu hỏi trên phải đáp: Thường thường, bàn tay người ta có năm ngón nhưng một số ít người được trời thương cho thêm ngón nữa. Vì trời muôn người này có mười một cái hoa tay. Bạn có mười một hoa tay, tập đàn sẽ đàn hay, học toán sẽ toán giỏi mà làm giặc Xà Lòn thì bị ghét bỏ. Nó mặc cờ, chạy có cờ. Tôi chắc nó về lây sách ra học, cô trung phong ạ!

Duyên khen:

— Anh bịa đặt tài quá.

Và khoác hoa lên cổ hoàng tử Bồn lừa. Đèn phiên Thúy thử tài ăn « ăn nói » của Dzũng Đakao:

— Anh Dzũng Đakao hạ giặc Xà Lòn khác hơn chứ?

Dzũng Đakao thú thật:

— Tôi không có tài bịa chuyện như

hai bạn tôi. Tôi chỉ nói về lòng tốt và người tốt. Họ tin là tôi nói thật và họ đã làm quay. Thê là họ bắt tay tôi. Chúng tôi trở thành bạn.

Thúy tặng hoa cho Dzũng Đakao với lời thăm thiêt:

— Anh giỏi hết sức vậy đó.

Cô Liên choàng hoa lên cổ cậu Chương còm mà không hỏi cách bắt giặc Xà Lòn. Tuy thê, Chương còm đã gắng uồng thuốc liều phía chuyện:

— Cám ơn các cô đã cho chúng tôi hoa hồng, lại cho thêm hoa nhài. Hôm nọ, các bạn tôi được nói là sẽ tranh giải Guigoz mí ly các cô, họ bảo các cô là hung thần, là nữ kê tắc quái, họ sợ các cô ném muỗi ớt vào mặt họ. Họ hăng say nói mà quên rằng má tôi dân Long Xuyên. Tôi bảo họ: Các bạn ơi, nữ tài tử đẹp nhất nước Việt Nam, đẹp ở Long Xuyên chưa đủ còn lên tận Bình Dương đóng phim *Người đẹp Bình Dương* là cô Thảm Thúy Hằng đó. Cô Hằng ở sau nhà ông ngoại tôi. Cô Thảm Thúy Hằng sang nước Tây đen bên Phi châu được

hoan hô. Cô đóng phim *Chiều « ký » niệm* hay lăm. Các cô rồi sẽ là Thầm Thúy Hằng hết trọn.

Bốn lừa cúp ngang câu chuyện cà kê dê ngỗng của « mầm non ký giả » Chương còm :

— Các cô định đưa chúng tôi qua cù lao thật à ?

Cô Duyên gật đầu :

— Thiệt. Mai tui này chờ xuống đưa các anh qua. Nhà con nhò bạn của tui này ở bên.

Các công chúa và các hoàng tử quen nhau, thân nhau rất nhanh. Như chuyện cổ tích. Như chuyện thần tiên. Họ đã chọn lựa nhau từ ở sân cỏ chiều qua. Và từng đôi, họ đứng riêng rẽ, nhìn sông nước, nhìn dáng chiều, nhìn khói lam, nhìn trời hạ. Họ đứng xa nhau, từng đôi. Mùi hoa nhài làm họ gần nhau. Thè thôi. Họ không nói những chuyện « làm sao ày ». Họ chẳng hề bơ vơ như đôi người trong vườn trăng của thơ Xuân Diệu. Họ là tám ngọn đèn thắp sáng một vùng trời niêm thiều mộng tưởng. Trời

cao. Mây trăng. Ánh nắng hiên. Gió ngoan. Và đâu đây, những con chim có giọng hát hay nhất được gửi về đồng ca khúc nhạc làm thêm những nụ cười, làm hồng thêm những làn môi, làm sáng thêm những con mắt. Đưa từ xa tới, những lời hát lâng lâng hồn niêm thiều :

*Quê nhà tôi chiều khi nắng êm đêm
Chạy dài trên khóm cây đàn chim ríu rít ca
Bao người ra ngồi hay đứng bên thềm
Chuyện trò vui với nhau đời sống thần tiên...*

Dường như, trên bầu trời hạ vắng vắng tiếng sáo diều. Tiếng sáo diều đầy những đứa trẻ lên cõi tiên.

CHƯƠNG MƯỜI

BỮA CƠM THẬT ĐƠN GIẢN. CÁ lóc kho tộ và soái chín. Chỉ có hai món mà bọn Dzũng Đakao ăn căng cả rồn. Chưa bao giờ bọn Dzũng Đakao ăn một bữa cơm nào ngon bằng bữa cơm tối nay ở giữa sân nhà Danh ná. Vừa ăn, Dzũng Đakao vừa kể chuyện chinh phục lục quái Xà Lỏn cho Danh ná và Thảo xa lộ nghe. Danh ná và Thảo xa lộ rất thích thú. Thực ra, với lục quái Xà Lỏn, Danh ná và Thảo xa lộ có coi ra gì. Nhưng dẹp chúng nó chỉ yên được một ngày, rồi đâu hoàn đây. Lục quái chẳng chịu trở về với gia đình, trường học.

Hết cách giúp đỡ chúng rồi. Mọi người ngó lơ, mặc chúng lêu lổng, đợi lớn lên chúng hồi hận. Dzũng Đakao xứng đáng với lòng tin cậy của bác sĩ chủ giải Guigoz. Nó và bạn của nó đã thành công trong « sứ mạng » dẫn dắt lục quái Xà Lỏn về vùng trời yêu mèn của hoa niên. Danh ná nói :

— Tao học được ở Dzũng Đakao nhiều điều.

Dzũng Đakao cười :

— Chúng ta học hỏi lẫn nhau.

Danh ná bê cả đĩa soài đã gọt vỏ và thái nhỏ tiếp vào bát của từng bạn Sài Gòn :

— Khi Dzũng Đakao, Chương còm, Hưng mập, Bốn lừa về Sài Gòn, Thảo xa lộ, Chơn Chơn đạo nhơn và tao sẽ bắt chước cách chinh phục những thằng ngỗ nghịch của chúng mày. Đúng quá, cứ đem lòng tốt mà cư xử với nhau thì chẳng còn ai oán ghét nhau.

Bốn lừa khoe :

— Thầy tao thương Dzũng Đakao nhất lớp. Nó làm đúng lời thầy tao dạy. Tui tao còn thích ăn thua đủ. Chứ, Dzũng Đakao nó nhặt tài lắm.

Dzũng Đakao lắng chuyện :

— Đêm nay trăng sáng quá.

Danh ná nhìn lên trời :

— Lát nữa trăng còn sáng hơn. Tao sửa soạn hai cái xuống lận. Chơn Chơn đạo nhơn chèo một cái. Tao chèo một cái. Hề hề, nửa đêm đói bụng, tụi mình có món ăn khoái miệng.

Hưng mập gạ Chơn Chơn đạo nhơn :

— Mày dạy tao chèo xuống nhé ?

Chơn Chơn đạo nhơn cười toe :

— Anh dạy em gồng bụng cơ !

Hưng mập nhéo Chơn Chơn đạo nhơn :

— Yên chí. Mày sẽ có cái bụng vô địch Long Xuyên.

Bồn lừa xía vồ :

— Anh sẽ dạy Chơn Chơn đạo nhơn lừa bóng.

Cơm nước xong xuôi, bọn nhóc xúm nhau dọn dẹp. Rồi trải chiếu giữa sân đất ngồi tán gẫu. Dzũng Đakao kể những kỷ niệm ở Ban Mê Thuột. Chương còm kể những kỷ niệm ở Nha Trang, ở Huế,

Hưng mập nói về người bạn giang hồ Tư đòn. Bồn lừa nói về bước đường phiêu lưu bán bong bóng dù con rít. Chơn Chơn đạo nhơn nghe tới đâu máu giang hồ bốc tới đó. Cả bọn ao ước có ngày được dẫn Danh ná rong chơi khắp Sài Gòn và đèn trường Đakao để chúng nó khoe với thấy chúng nó một người bạn mới. Chương còm còn một tài vật mà Danh ná chưa biết cũng như bọn Dzũng Đakao chưa biết món ăn khoái miệng vào nửa đêm mà Danh ná vừa hứa hẹn.

Chừng nửa giờ sau, cả bọn kéo nhau ra sông, nơi hai chiếc xuồng đã buộc sẵn. Hưng mập, Chơn Chơn đạo nhơn, Thảo xa lộ ngồi chung một xuồng. Chương còm, Bồn lừa, Danh ná, Dzũng Đakao một xuồng. Hai chiếc xuồng được tháo giây buộc. Chơn Chơn đạo nhơn đẩy cái bơi chèo. Xuồng lướt ra giữa sông. Danh ná cũng làm như thè. Hai chiếc xuồng nồi đuôi nhau từ từ trôi trên giòng sông nhỏ đầy ánh trăng. Thôn ò im vắng. Tiếng bơi chèo rẽ nước nghe rõ mồn một. Xuồng lướt trên giòng sông trăng. Chương còm nhớ mày câu thơ :

*Thuyền ai đậu bên sông trăng đó
Có chờ trăng về kịp tối nay*

Và thày xuồng của nó đang chờ đầy trăng. Xuồng đã ra tới một khúc sông lớn. Hàng cây bên bờ không phủ kín nổi sông nên Chương còm trông rõ cả mặt trăng dưới nước. Nó bảo Danh ná :

— È Danh, mày đậm cho trăng vỡ đi !
Danh ná ngân ngơ :

— Khùng à ?

Chương còm đã rút chiếc ác-mô-ni-ca từ túi quần ra. Nó nói :

— Sức mày mà khùng. Tao đọc cho mày nghe hai câu ca dao miền Nam nhé !

Trăng nằm dưới nước trong veo

Cầm chèo ta đậm mẩy chèo trăng tan
Danh ná bùi môi :

— Mày đậm đèn tết trăng cũng không tan.

Chơn Chơn đạo nhơn lái xuồng vào con lạch nhỏ. Danh ná theo môn đệ. Bóng cây ngả dài che kín con lạch. Và trăng chỉ còn nhìn thấy qua lá cành. Qua lá cành ánh trăng thêm dịu dàng... Xuồng từ từ trời dưới thứ ánh trăng kỳ ảo đó.

Ánh trăng xanh. Ánh trăng lọc mầu qua lá. Ở Sài Gòn làm gì có trăng. Điện át giòng trăng sao. Điện làm mất vẻ thơ mộng của trời đêm. Lần đầu tiên bđn ông nhóc Sài Gòn được đi chơi thuyền giữa mùa trăng nên ông nào, ông này đều xuýt xoa khen cảnh đồng quê.

— Như là chúng mình đang đóng phim thám hiểm sông nước ày nhỉ !

Hưng mập cảm khái nói. Bỗn lừa xỏ ngọt :

— Mày tính viết Hưng mập phiêu lưu ký tập hai chăng ?

Chương còm đưa ác-mô-ni-ca lên mồi, lướt nhanh. Danh ná khoái chí :

— Ha ha, xuồng mình giồng tàu ghê nơi. Có còi « xúp lê » !

Dzũng Đakao giục Chương còm :

— Thôi một bài cho vui.

Chương còm bèn thôi bài *Khúc ca* mùa hè của nhạc sĩ Canh Thân. Thằng này có tài thôi ác-mô-ni-ca. Nó chỉ thua ông Tòng Sơn mỗi màn vừa thôi kèn vừa ăn chuỗi. Một buổi tối, hồi ấy Chương còm mới tập chơi ác-mô-ni-ca,

nó đèn trước cửa Tòa Đô Sảnh nghe nhạc sĩ khâu cầm quốc tế là ông John Sébastien biểu diễn tài nghệ. Ông này đứng trên bục cao, nổi bật dưới ánh đèn sáng chói, thổi hàng tiếng đồng hồ những bản nhạc lừng danh thế giới. Ông ta có đèn cả chục thứ kèn. Nhỏ xíu bằng hai ngón tay. Dài ngoằng bằng cánh tay. Ông thổi kèn, mặt tươi như hoa. Ông đâu cần vừa thổi kèn vừa ăn chuối. Trông một người vừa thổi kèn vừa ăn chuối chả đẹp tí ti ông cụ nào. Dân Sài Gòn đèn nghe ông John Sébastien chơi khâu cầm đồng nghẹt. Người ta lắng tai đón từng giọt nhạc của ông. Người ta vỗ tay ngợi ca ông. Ông Sébastien cúi khom người cảm ơn. Chương còm đã ước mơ sẽ trở thành một tay nghệ sĩ khâu cầm. Nó luyện tập một mình. Nó mua đĩa hát chuyên chơi ác-mô-ni-ca và nghe và thổi theo. Và nó đã chơi tạm tạm, đủ giúp vui bạn bè trong những buổi họp mặt. Chương còm « đánh tông » hay ác. Dzũng Đakao rất khoái nghe Chương còm thổi ác-mô-ni-ca.

Điệu nhạc của Cảnh Thân thật vui,

thật tươi sáng. Tiếng kèn của Chương còm vang vang trên mặt nước sông lạch. Chơn Chơn đạo nhơn ngừng tay chèo xuống. Danh ná cũng ngừng tay. Chim muông bỗng thức giấc và lá cây rung động. Một vùng kỳ ảo của những đứa trẻ được bùa vây bởi âm nhạc. Bóng cây. Ánh trăng. Sông nước. Âm nhạc. Tình bạn. Nguồn vui. Còn gì tuyệt vời hơn? Bồn lừa cao hứng trỗi giọng hát theo tiếng kèn:

Về đây ta lắng nghe muôn cung đàn

Về đây tha thiết vương hương nồng nàn

*Về đây nghe bao khúc hát du dương
mơ màng*

Và về đây tắm ánh sáng trăng huy hoàng...

Chương còm thổi kèn say sưa hơn. Rồi Dzũng Đakao, Hưng mập hợp ca với Bồn lừa. Tự nhiên, giữa sông lạch ở Chắc cà đao có bộ tam ca trú danh. Bộ tam ca hát hay đèn nỗi cá dưới nước đua nhau nhảy lên thưởng thức. Và chó khắp xóm sủa loạn xà ngầu, phá tan vẻ tĩnh mịch cõi hữu của thôn ô. Bộ tam ca

gửi bao nhiêu tình ý vào lời nhạc của nhạc sĩ quá cố Canh Thân.

*Về đây ta lắng nghe muôn cung đàn
Về đây tha thiết vương hương nồng nàn
Về đây nghe bao khúc hát du dương
mơ màng
Và về đây tắm ánh sáng trăng huy hoàng
Khúc ca mùa hè
Lắng trong chiều về
Ta lắng tiếng nghe
Nhạc đón yêu thương về...*

Về đây, hối những người bạn thành phố của tôi. Về đây, về quê hương ta, về với hoa ngàn cỏ nội, về làm cho quê hương ta tươi vui. Về đây, về đây chúng ta bơi xuồng dưới ánh trăng, nghe tiếng nói yêu thương của thôn ô. Về đây ta tắm sông rộng, ta chạy đồng dài, ta biết quê hương ta hiền hòa và mơ mộng nhất thế giới.

Bộ tam ca đã chấm dứt bài hát. Danh ná buông bơi chèo, vỗ tay :

— Nghe « đã » quá xá ! Hát bài nữa đi !
Chương còm vầy kèn. Và làm vừa

lòng Danh ná ngay. Nó thổi bài *Làng tôi* của Chung Quân. Bỗn lừa lại hát :

*Làng tôi có cây đa cao ngắt từng xanh
Có sông sâu lờ lững vòng quanh
ém xuôi về Nam
Làng tôi bao mái tranh san sát kề nhau
Bóng tre đưa bên mấy hàng cau
đồng quê mơ màng...*

Danh ná thày cần phải cho xuồng ra sông. Nó nhẹ nhàng chèo. Bây giờ thì Chợn Chợn đạo nhơn chèo theo xuồng của sư phụ. Hai chiếc xuồng trôi mang theo tiếng kèn tiếng hát lênh đênh trên sông nước. Bao nhiêu bài hát diễn tả tình quê hương của Phạm Duy, Việt Lang, Hoàng Giác được các ông nhô đem ra hát bằng thích. Tường tượng giữa giòng sông êm đềm hai chiếc xuồng nhỏ trôi từ từ. Giòng sông ngập trăng như một giòng nước bạc. Tiếng hát vang vang. Tiếng hát ngọt ca quê hương vang vang. Tiếng hát vang vang không dứt. Tiếng hát dàn trải trên mặt nước. Tiếng hát vọng lên trời cao. Tiếng hát lan tỏa mênh mông. Tường tượng đi và sẽ muôn, sẽ

thèm về đồng quê, sẽ ôm chặt lấy quê hương, cắn một miếng đã đói và nói một lời tha thiết. Đồng quê ơi, ta yêu đồng quê quá.

Danh ná nói :

— Chúng mày hát nhiều rồi, cho tao hát một bài được không ?

Chơn Chơn đạo nhơn giơ tay :

— Em hát với.

Dzũng Đakao mời mọc :

— Hát đi chứ !

Danh ná hỏi :

— Chương còm biết bài « Kìa thôn quê dưới trăng vàng bát ngát » không ?

Chương còm đáp bằng cách dạo kèn câu mở đầu bài *Khúc ca ngày mùa* của Lam Phương. Danh ná và Chơn Chơn đạo nhơn song ca :

... Mừng trăng lên chúng ta cùng múa hát
Ước mong sao lúa hai mùa thơm ngát
đè đồng xanh vui khúc ca ngày mùa...

Các bạn Sài Gòn vỗ tay tán thưởng.

Danh ná sung sướng nói :

— Không ngờ hè này vui đèn thè !

Và nó tiết lộ bí mật :

— Hát mãi tiêu hệt cơm rồi, chúng ta sửa soạn nhậu.

Nó ra lệnh cho mòn đệ :

— Bắt cá đi là vừa, Chơn Chơn đạo nhơn !

Chơn Chơn đạo nhơn bèn chèo xuồng xa khỏi xuồng của Danh ná. Nó dặn Hưng mập :

— Khi em đậm bơi chèo xuồng mặt nước, anh nhớ xích sang bên phải cho xuồng nghiêng nhé !

Hưng mập hỏi :

— Làm gì ?

Chơn Chơn đạo nhơn cười toe :

— Để cá linh dễ nhào « dzô », anh à !

Chơn Chơn đạo nhơn vung bơi chèo đậm mạnh xuồng mặt nước. Hưng mập nhích sang một bên. Chiếc xuồng nghiêng. Hàng trăm con cá linh nhảy vọt lên và nhào hét vô xuồng. Hưng mập rất ngạc nhiên lối bắt cá của Chơn Chơn đạo nhơn. Phải ghi vào bút ký. Hưng mập nghĩ thầm. Chơn Chơn đạo nhơn đậm bơi chèo một cú nữa. Cá linh ngu đột lại

nhảy vô xuồng. Những chú cá trắng giãy đành đạch dưới ánh trăng trông đẹp mắt vô cùng. Chơn Chơn đạo nhơn giải thích :

— Sông nhiều cá linh lăm. Em đập mười lần thì xuồng đầy nhóc cá. Ăn hết ta bắt thêm.

Nó chèo xuồng về. Hai chiếc xuồng cập sát nhau. Trên xuồng của Danh ná, cái bếp dầu lửa đã đốt và chảo mỡ sắp réo xôi. Dzũng Đakao, Chương còm, Hưng mập, Bốn lửa lặng im xem Danh ná « làm ăn » ra sao. Danh ná nhờ các bạn khui giùm xá xị và đồ muỗi ra đĩa. Nó đã mang dao. Bốn lửa cắt chanh. Khi chảo mỡ hết tiếng kêu, Danh ná quờ tay sang xuồng của Chơn Chơn đạo nhơn bốc cá ném vô. Tiếng mỡ réo rất. Cá giãy chút chút rồi... chịu chết. Danh ná dùng đũa đảo cá. Một lát, nó giục các bạn :

— Nhậu thôi, cá đủ chín rồi đó. Ăn nóng hổi mới khoái khẩu. Tao mang theo cả tầu vị iếu.

Nhưng cá chiên chàm muỗi tiêu vắt chanh ngon hơn. Mỗi con vừa một miềng. Bọn Dzũng Đakao thường thức tận tình. Giữa giòng sông êm, dưới ánh trăng hạ,

bữa tiệc đêm của những đứa trẻ diễn ra vừa lạ đời vừa thơ mộng. Những đôi đũa chiều cồ túi tắp. Mở đồ thêm. Lửa vặt lớn. Cá bỏ vô hết mè này đèn mè khác. Có nên nói đây là bữa tiệc của các ông hoàng Việt Nam ? Bởi vì các ông ấy đúng là hoàng tử. Và chưa hề thày trong cổ tích, trong thần thoại, các vị hoàng tử dự một bữa tiệc trên sông nước lênh đênh.

Danh ná nói :

— Tiệc là chúng mày xuồng Long Xuyên không nhầm mùa đốt đồng.

Dzũng Đakao hỏi :

— Mùa đốt đồng vui lăm, hả ?

Danh ná đáp :

— Vui lăm. Tụi mình đi đập chuột và sẽ có bữa tiệc thịt chuột. Chuột đồng Long Xuyên ngon hơn thịt gà, ngon nhất miền Tây.

Bốn lửa nói :

— Thè này đã vui chán.

Hưng mập tu một hơi xá xị :

— Tao muốn ngủ ở đây, được không ? Tao chưa hề được ngủ giữa sông.

Thảo xa lộ nói :

— Được, nhưng sợ cá linh sẽ trả thù mày. Đêm mày mê ngủ, mày té nhào, ai vớt mày ?

Danh ná cười :

— Tui mày chưa quen, ngủ đêm ngoài trời sẽ bị cúm.

Hưng mập vỗ bụng :

— Tao mà sợ cúm à ! Có điều không nên đe cá linh trả thù vì mai tao còn cái hẹn... đi hái hoa hồng trộm. Danh ná ạ !

— Gì ?

— Con bé bánh ú nó bảo con bé Nga hỏi thăm mày đó.

— Bé Nga nào ?

— Cầu thủ đá bánh của Trường Nữ Í mà...

Danh ná xua tay :

— Xí. Tao không ưa bọn con gái. Tui nó xạo thí mồ. Quen tui nó rồi làm mọi cho tui nó. Tui nó nhờ mình làm đủ thứ.

Nó lảng chuyện :

— Còn nhiêu mỡ lầm, nhậu nữa nhé ?

Dzũng Đakao buông đũa :

— No ứ rồi. Ngon tuyệt. Mai nhậu tiếp.

Danh ná tắt bếp :

— Có mày ở đây tội gì phải nhậu hoài món cá linh. Mai tui mình nhậu chim sẻ chiên.

Bồn lừa hỏi :

— Mai nhậu chim sẻ, mót nhậu gì ?

Danh ná bồi ròi. Nó chưa biết mót sế nhậu món gì. Nghĩa là mót sế có trò chơi gì làm vui lòng những thằng bạn Sài Gòn thân mến của nó. Danh ná đã bàn với Thảo xa lộ hỏi sáng sớm. Cen nhà Thảo xa lộ bảo nó yên chí, mai chưa lo đã tính mót. Bây giờ Bồn lừa hỏi ngang xương, Danh ná chả hiểu phải trả lời thè nào. Hưng mập ngứa miệng :

— Mót nhậu tắm ruột chàm muối ớt.

Bồn lừa khoái chí :

— Ủa nhỉ ! Xuýt tao quên. Một « người ta » chở xuống cho tui mình « quá giang » sang cù lao.

Danh ná mừng húm. Vậy là nó hèt kẹt. Nó đưa đầy :

— Rồi tựi mình vô núi Sập ngoạn cảnh. Rồi tao chở xuống tựi mày vô Long Kiền chụp hình nơi thờ Phật Thầy Tây An. Rồi tựi mình qua Hòa Hảo. Tiện đường, mình đi Tân Châu. Nêu chúng mày dám qua Nam Vang tao chở đi luôn.

Chương còng nói :

— Mùa hè đâu có dài mà phiêu lưu kỹ thè.

Dzũng Đakao đưa tay múc nước ắp lên mặt :

— Hãy về ngủ đã, mai sẽ tính.

Hai chiếc xuồng tách ra. Giòng sông vẫn ngập ánh trăng và có vẻ thâm lạnh. Tiếng nói của bọn nhóc thưa dần. Xuồng nọ nồi đuôi xuồng kia bỏ sông lớn rẽ vào lạch vào đầm. Y hệt con tẩu chui vô đường hầm mù tối. Chỗ lát, xuồng lại thoát ra sông nhỏ đầy trăng. Bơi chèo rẽ nước. Xuồng lướt êm. Cây cỏ ngủ im thin thít. Sương đã xuồng nhiều. Đêm khuya. Thôn xóm đang ngon giấc. Chương

còn cảm khái muôn dạo một bản nhạc. Nhưng sợ chó sủa ran. Lại thôi. Xuồng đã về tới chỗ cũ. Danh ná bảo các bạn lên bờ trước. Nó và Chơn Chơn đạo nhơn buộc xuồng cần thận rồi lên sau. «Đó nghè nhậu nhẹt» để nguyên dưới xuồng. Những ông nhóc bước những bước chân không mang giày trên lối đất mòn nhẵn. Danh ná, Thảo xa lộ, Chơn Chơn đạo nhơn chả cảm thay gì. Chỉ các bạn Sài Gòn của Danh ná là cảm giác một nỗi niềm khó nói. Con đường quê dưới ánh trăng khuya là đây. Ta thường đọc trong những bài tập đọc. Hôm nay ta bước chân lên con đường thơ mộng của quê hương ta. Con đường chuyển bao nhiêu tình ý từ bàn chân ta tới trái tim ta. Yêu con đường mòn thôn quê quá xá.

Đêm ấy, bọn Dzũng Đakao ngủ ở nhà Danh ná. Ngủ ngoan bằng tiếng ru của sương rơi trên những tóu lá. Và sáng mai sẽ thức dậy bằng nhạc chim.

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

BUỒI SÁNG Ở CHẮC CÀ ĐAO CŨNG
 êm á như buổi chiều. Các sắc chim dậy thật sớm đón ca, hợp ca mừng ngày mới. Bởi vì ngày mới là hy vọng mới. Có hy vọng nào không đáng đón chào? Mừng ngày mới ta làm việc chăm chỉ hơn, ta yêu thương tha thiết hơn. Làm việc và yêu thương như khuông nhạc và nốt nhạc. Èoèi sông chỉ vui tươi và tràn ngập hy vọng khi ta làm việc và yêu thương. Loài chim ngọt ca buổi sáng, ngọt ca một ngày sẽ làm việc say mê hơn một ngày đã qua. Và một ngày đã làm việc đích thực, đã thích thú công việc

của mình, đã thấy rằng không làm việc hay lười biếng thì buồn nản vô cùng, thì ủ rũ, thì thở dài, buỗi chiều loài chim hót trước khi ngủ chính là để ngọt ca sự làm việc trong ngày và hứa hẹn hôm sau còn làm việc. Yêu thương chỉ đèn với những ai làm việc. Yêu thương chỉ đèn với những cậu học trò chăm chỉ. Học trò là chim. Buổi sáng tối trường : hát. Buổi chiều tan học : hát. Không thể thiếu tiếng hát trong thế giới tuổi ngọc như không thể thiếu hơi thở trong đời sống.

Dzũng Đakao cưa mình và hé mắt. Ánh sáng làm chói mắt nó, làm nó ngỡ ngàng. Các bạn nó vẫn ngủ ngoan. Chỉ trông chõ của Danh ná và Chon Chon đạo nhơn. Chắc hai thằng này kiêm giường ngủ trong nhà, nhường hai bộ ván kè ngcài hè cho bọn Dzũng Đakao. Định ngồi nhôm dậy đánh thức các bạn nhưng Dzũng Đakao chợt nhớ mình đang nghỉ hè. À, nghỉ hè ta có quyền lười biếng chút xíu. Ta ngủ nán chốc lát. Dzũng Đakao bèn khép mắt. Mắt nó đóng mà tai nó mở. Tai nó mở nghe máy thu thanh... thiên nhiên. Chim hót hay tuyệt.

Mỗi chàng một bài. Mỗi nàng một giọng. Ở trong trạng thái nửa ngủ nửa thức mà nghe muôn loài chim hót chào bình minh thì đúng là sòng giữa truyện thần tiên với những nhân vật cổ tích tuyệt vời. Dzũng Đakao đang sòng những phút tuyệt vời đó. Thành phô không cho Dzũng Đakao cảnh tượng huyền ảo này. Thành phô là ồn ào, bụi khói. Nhà quê, ôi hai tiếng nhà quê, Dzũng Đakao muôn ôm chặt, cắn một cái thật đau mới «đã» tình yêu mèn. Dzũng Đakao nằm lắng nghe nhạc chim. Nó tưởng mình nó nửa ngủ nửa thức. Biết đâu, Bốn lùa, Hưng mập, Chương còm cũng đang thả tâm hồn vào nhạc chim.

Rồi còn có một giọng đơn ca. Đó là cậu chích chòe tài hoa. Cậu hát bài hát cuối cùng. Véo von quá. Truyền cảm quá. Chẳng đợi thính giả hoan hô, cậu chích chòe tài hoa vỗ cánh tạm biệt. Chào các bạn, ngày đã rạng, nắng đã lên, tôi phải đi làm việc. Dzũng Đakao mở mắt. Ánh nắng nhảy múa trên lá cây. Những giọt sương trong vắt, lung linh chỉ chực rơi dù có gió còn ngái ngủ. Bốn lùa phá

tan buổi sáng êm á bằng câu nói «xúc miệng»:

— Hôm nay tao mới biết thè nào là buổi sáng ở nhà quê. Tao muôn làm một bài thơ.

Hưng mập ngồi nhồm dậy :

— Tui chim hót mê ly thật. Đừng bao giờ bắt chim nữa, Danh ná ạ !

Hưng mập dụi mắt :

— Mà Danh ná, nó đâu, hả ?

Dzũng Đakao trườn mình :

— Ồn ào quá.

Chương còm vươn vai :

— Tui mình dậy trễ cả tiếng đồng hồ.

Nó ngó quanh :

— Ô, Danh ná và Chơn Chơn đạo nhơn linh đâu rồi ày.

Hưng mập đạp nhẹ Thảo xa lộ :

— Dậy đi mày.

Thảo xa lộ lè nhè :

— Ngủ chưa đã.

Chương còm nói :

— Đã quá rồi còn gì. Mày biết Danh ná ngủ chõ nào không ?

Thảo xa lộ đã ngồi dậy, ngáp một cái dài từ Long Xuyên tới Châu Đốc:

— Chắc nó vô rúc nách má nó.

Bồn lừa búng ngón tay :

— Nó đang tập bắn ở vườn sau. Hì hì, nó truyền bí kíp cho đồ đệ Chơn Chơn đạo nhơn.

Hưng mập phá bình, gọi lớn :

— Danh ná ! Mày ở đâu, Bèn Hải hay Cà Mau ?

— Tao đây nè...

Cả bọn nhìn ra ngõ. Danh ná, trắn xì chiếc quần xà lỏn sũng nước, đôi chân dính đầy bùn. Nó cầm cái giò chĩu một cánh tay. Danh ná cười toe :

— Hên hêt sức, tụi bây ơi ! Tôm con nào con ày thiệt bụi.

Hưng mập nhảy khỏi ván :

— Mày đi mò tôm à ?

Danh ná lắc đầu :

— Không, tao kéo bò.

Bồn lừa ngạc nhiên :

— Kéo bò dưới nước, hả ?

— Ủa,

— Rồi con bò đâu ?

— Làm gì có con bò !

Thảo xa lộ giải thích :

— Những cành tre xum xuê liệng xuồng sông đó, tụi mày. Đắp chà đó. Bọn tôm nó ham tụ tập ở đây vì sợ ló ngó cá lớn nuốt sông. Minh kéo những cành tre mục lên bờ, các bạn tôm tưởng bờ bám chắc theo lên. Minh lượm bồ giò. Vậy là kéo bò.

Các ông nhóc Sài Gòn cười khỏa lấp sự mắc cở. Danh ná nói :

— Tao biếu Chơn Chơn đạo nhơn đi mua bún rồi. Má tao hồi sớm đã làm giùm tô nước mắm. Chúng mình ăn bún tôm nướng điềm tâm.

Dzũng Đakao chạy tới gần Danh ná, vỗ vai bạn :

— Mày tốt quá, Danh ná.

Danh ná cười :

— Tao muôn tụi bây vui. Anh em mà, Dzũng Đakao. Tao quen việc này rồi, chả cực chút xíu nào hết trơn. Ba tao pha cà phê sữa châm trong bình thủy

đẩy nhóc. Đầu lè bộ mè. Chắc cà đao
cùng « ngon » chứ bộ.

Nó giục bạn :

— Đánh răng, rửa mặt đi. Tao sửa
soạn giàn hỏa thiêu !

Trong khi các bạn đánh răng, rửa
mặt, Danh ná vô bếp lôi ra giữa sân cái
hỏa lò và « đồ nghề » nướng tôm. Nó
nhóm bếp, quạt than. Thảo xa lộ giúp
nó dọn tó, đũa. Chơn Chơn đạo nhơn
đã đem bún về. Danh ná rửa chân
tay qua loa rồi mời các bạn nhập cuộc.
Nó đặt cái vỉ sắt lên hỏa lò. Những chú
tôm được đồ ra rồ, giãy loạn xà ngầu.
Hưng mập xung phong hóa kiếp chú tôm
đầu tiên. Nó tóm chú tôm càng dài nhất,
ném lên giàn hỏa thiêu. Chú tôm đòi
quyền sống bằng cách phóng mạnh xuống
đất. Hưng mập nhặt lên, đùa :

— Ai bảo mày làm tôm ! Kiếp sau
xin làm cá mập đi, nhớ nhé !

Hưng mập lại ném chú tôm lên cái
vỉ sắt. Nó dùng chiếc đũa đè chú chàng.
Hết giãy. Chú cong mình lại. Chú nằm
co coắp. Đúng là « cút sê con tôm ».

Dzũng Đakao, Chương còng bắt chước
Hưng mập. Mùi vỏ tôm cháy, lúc đầu
khen khét, sau thơm phức bắt thèm rõ
rõ. Danh ná ngó Bồn lừa :

— Nướng tôm đi chứ ?

Bồn lừa thầm não :

— Tao không nỡ ăn « ông ngoại » tao.
Danh ná tròn mắt :

— Mày bị phong ngứa à ?

Bồn lừa lắc đầu ú rũ :

— Ông ngoại tao tên là Lê văn Tôm !

Bỗng nó tươi tỉnh :

— Tao quên. Ông ngoại tao tên là
Lê văn Tép. Mà tép có thù tôm không ?

Hưng mập trả lời giùm Danh ná :

— Tôm nó nuốt tép.

Bồn lừa nghiền răng ken két :

— Ái ái, nhờ Danh ná, hôm nay cháu
của tép rửa hận tôm.

Nó túm ba con tôm, nướng một lượt.
Các bạn nó cười vui. Danh ná chỉ dẫn
các bạn nướng tôm và cho biết khi nào
tôm chín. Chơn Chơn đạo nhơn đã bỏ
dưa leo thái nhỏ, rau thơm và bún vào

tô. Mỗi ông nhóc tự lột vỏ tôm của mình nướng, xé nhỏ bấy lên tô bún. Những cái đầu đầy gạch của tôm quyền rũ lá thường. Mẫu đồ này họa sĩ không thể các pha nổi. Các ông nhóc chan nước mắm và ăn ngon lành. Danh ná nhìn bạn ăn thì sung sướng lắm. Nó hỏi Dzũng Đakao :

- Được không, mày ?
- Tuyệt cú mèo. Tao sẽ nhớ suốt đời tao bữa ăn điểm tâm này.

Danh ná lại hỏi :

- Mày thích ăn lươn um không ?

Dzũng Đakao đáp :

- Mày cho gì tao cũng ăn.

Danh ná ngó Chương còm :

— Vậy chiều, thằng Chương còm qua xin ông cò Tư Beo hai con lươn bự. Tao biết làm lươn, tao biết nhiều thứ...

Dzũng Đakao nói :

— Mày cứ hết chõ chẽ. Thầy tao dạy rằng tự mình mình làm được việc này việc nọ thì khỏi nhờ và ai. Và đó là tinh thần tự lập. Thầy tao bảo có tự lập mới tự cường và tự chủ...

Hưng mập ngứa miệng :

- Và tự do.

Dzũng Đakao tinh bơ, nói tiếp và chỉ muôn Danh ná nghe :

— Thầy tao bảo một dân tộc có tinh thần tự lập thì dân tộc ấy giàu mạnh tự mình làm chủ mình khỏi bị ai chèn ép, bắt nạt.

Danh ná hỏi :

— Thầy mày có biểu chúng mình nên làm gì không ?

Dzũng Đakao nói :

— Có. Thầy tao bảo chúng mình nên chăm học, biết nhục khi thua kém người nước ngoài, biết bảo vệ danh dự của tổ quốc và lúc nào cũng hanh diện làm người Việt Nam.

Chơn Chơn đao nhọn phá ngang :

— Các anh «xoi» nữa không, em đẹp nghe ?

Tất cả đều lắc đầu. Chơn Chơn đao nhọn thu gọn chiên trường. Danh ná kiêm ly rót cà phê. Dzũng Đakao cầm ly cà phê rủ Danh ná ra vườn sau. Hưng mập, Chương còm, Bốn lừa nháy

nhau ngồi lại để hai nhà thiện xạ tự do tâm sự. Hai đứa ngồi trên hai cái gòc cây đã cưa phẳng. Dzũng Đakao nhấp từng ngụm nhỏ cà phê.

— Danh ná ạ !

— Gi ?

— Hưng mập và Bồn lừa tèu lâm.

— Tao khoái tèu. Tèu mới « dzui ».

— Chưong còng ít tèu hơn.

— Ủa.

— Mày khoái tèu, tao cũng khoái tèu. Nhưng mà có nhiều chuyện không nên tèu. Như chuyện thấy tao dạy chúng tao. Nếu tao thura với thấy tao về mày, thấy tao sẽ bảo Danh ná phi thường, Danh ná là tâm gương sáng... Thấy tao sẽ hanh diện vì chúng tao được chơi với mày.

Danh ná cảm động, chớp mắt lia lịa :

— Cám ơn Dzũng Đakao.

Dzũng Đakao muôn khóc :

— Danh ná ơi !

— Hả ?

— Tại sao lại nói cảm ơn tao ?

— Vì mày đã làm tao sung sướng.

Vì mày đã làm cho tao biết thè nào là tình bạn. Và, Dzũng Đakao ạ, mày làm cho tao hanh diện là người Việt Nam.

Bây giờ thì Dzũng Đakao khóc. Gầu rứng khóc, kè chiên thẳng giặc Ôkê khóc. Chưa từng thấy Dzũng Đakao khóc.

— Tại sao mày khóc, Dzũng Đakao ?

— Vì mày làm tao sung sướng. Vì mày chờ tao nhiều thứ và tao đã không có gì để cho lại mày.

— Mày đã cho tao một thứ ở sân vận động hôm nọ. Ngoài mày, chắc chắn, không ai cho tao đâu.

Và Danh ná cũng khóc. Hai ông nhóc này thật lăng nhách. Khi không lôi nhau ra đây khóc. Dzũng Đakao uồng cạn ly cà phê sữa, rút khăn thầm mắt :

— Quê mày đẹp quá, Danh ná ạ !

Danh ná đưa cánh tay quệt ngang mắt :

— Nhờ chúng mày xuồng đó.

— Về Sài Gòn tao sẽ nhớ Chắc cà đao.

— Còn tao, tao nhớ chúng mày.

Danh ná đứng dậy :

— Nhưng mùa hè còn dài.

Dzũng Đakao nói :

— Tao muôn mùa hè dài mãi mãi.
Có tiếng kèn ác-mô-ni-ca của Chương
còm và tiếng hát của Bôn lùa. Danh ná
nhìn Dzũng Đakao :

— Võ nghe tựi nó, mày !

Hai ông nhóc trở về sân. Chương
còm đang đánh « tông » cho Bôn lùa
nghêu ngao :

Cho em xin còn một xe đạp

Xe xinh xinh để em đi học

Từng vòng từng vòng xe

là vòng đời nhỏ bé

đạp bằng bàn chân gót đỏ hoe

Cho em leo từng con dốc dài

Cho em xuôi về con dốc này

Rồi một ngày mai đây

từng kỷ niệm êm ái

chở về đầy trên chiếc xe này

Xin cho em nhiều thêm chuyến xe êm đềm

Xin cho em nhiều thêm chuyến xe êm đềm

Danh ná vỗ tay. Chơn Chơn đạo
nhơn xuýt xoa :

— Bài ca ngộ ghê. Của ai đó ?

Chương còm vẩy kèn :

— Của bác Phạm Duy. Bác Phạm Duy làm riêng cho bọn anh một trăm bài ca tuổi Ngọc và bảo bọn anh đi tới đâu dạy hát những bài của bác ấy tới đó. Em muôn học một bài chăng ?

Chơn Chơn đạo nhơn gật đầu. Chương còm bèn thổi bài *Tuổi mộng mơ* năm lần để Chơn Chơn đạo nhơn thuộc nhạc điệu. Sau đó, Chương còm dạy từng câu. Và chốc lát, Chơn Chơn đạo nhơn và Danh ná đã cùng Bôn lùa, Hưng mập hát theo tiếng kèn của Chương còm.

Em ước mơ gì

Tuổi mười ba, tuổi mười bốn ?

Em ước mơ mang hồn em mang hồn thi sĩ

Theo gió mưa em đi

Hát xây mộng cho người

Trên cánh thơ tuyệt vời

Hát yên vui cõi đời

Chim đã « ca ánh ỏi trên cành cây
tầm nắng » và chim bay đi làm việc giúp
người. Bây giờ, những đứa trẻ thay chim,
ca ánh ỏi một xóm quê, một vùng trời
quê hương. Sương đã khô. Tiếng hát bây
giờ là sương. Mỗi lời ca là một giọt

sương đọng trên lá. Sương làm tươi lá, làm tinh lá. Sương làm lá xanh vô tận, xanh vĩnh viễn. Như tuổi thơ làm quê hương xanh vĩnh viễn. Nắng không nỡ bắt khô sương. Nắng độ lượng với tuổi thơ nên nắng đủ ấm hồn niên thiều, đủ hồng môi con gái, đủ đỏ má con trai. Nắng ngừng lại, chẳng thiết lên cao. Nắng rủ gió đứng nghe những đứa trẻ ước mơ hát yên vui cõi đời.

Chương còm say mê chơi kèn. Danh ná, Chơn Chơn đạo nhơn, Hưng mập, Bốn lừa rồi Thảo xa lộ, Dzũng Đakao say mê hát. Bắt chọt, Chương còm thấy tiếng hát rung rinh cả những tầu lá dừa. Nó ngỡ ngàng. Trẻ con Chắc cà đao kéo tới ngõ nhà Danh ná đồng nghẹt. Trẻ con Chắc cà đao học hát. Và hát theo. Hình như tất cả trẻ con Chắc cà đao đang hát theo tiếng kèn của Chương còm, hát những bài ca tuổi ngọc của Phạm Duy. Hình như tất cả trẻ con Long Xuyên đang hát.

*Trời hồng hồng sáng trong trong
Ngàn phượng rung nắng ngoài song
Cành mềm mềm gió ru êm*

*Lọc mầu mây bích đẹp qua mầu duyên
Đàn nhịp nhàng hát vang vang
Nhạc về đưa đón hè sang...*

Những câu trong bản nhạc *Hè về* của nhạc sĩ Hùng Lân đã tả đúng cảnh quê nhà Danh ná. Dzũng Đakao nhìn bấy em bé miệng mở rộng, mắt điêu tiệt đèn vô cực, cao giọng hát, nó tưởng đang xem khúc phim mừng ngày Giáng Sinh có đám đồng tử hát bài *Đêm thánh vô cùng*. Hát và gửi hết hồn mình vào bài hát. Hát và tin tưởng lời hát sẽ diễn ra những điều mình mong muốn. Mùa hạ, mùa hạ tuyệt vời, mùa hè rực rỡ. Dzũng Đakao lại toan cắn một miếng mùa hạ. Khung cảnh quê mình hiền hòa quá đỗi, nên thơ quá đỗi. Bấy trẻ em hát nhạc Phạm Duy, làm nhạc Phạm Duy thành sương đọng trên lá. Hãy bắt nhót bắt cứ ai phá tan cảnh mộng này. Hãy bỏ tù đứa nào bắn súng, phóng hỏa tiễn khiên cảnh thanh bình này tan vỡ và bấy em bé quê nháo nhác, thát lạc, khóc mèu, tội nghiệp.

Dzũng Đakao cảm hứng đạt dào. Nó bảo Chương còm :

— Chơi bài *Bình ca* của bác Phạm Duy, mày ơi !

Chương còm thổi *Bình ca*, thổi làn hơi tin tưởng vào một quê hương nhiều năm nhạc nhẫn. Dzũng Đakao hát. Giọng nó thật ghê, tuyệt ghê. Nó đang là Phạm Duy Quang. Bài nhạc dễ hát. Lời nhạc dễ thuộc. Dzũng Đakao hát bỗn lẩn là bấy em bé đã hát theo :

*Này em con chim lười
Nhiều năm chim đau phổi
Buổi sáng vắng tiếng chim cười vui
Này em con chim gầy
Chiều nay chim đứng dậy
Và nó hát lú lo thật dài
Cũng vì hòa bình đã về đây*

*Này em con trâu què
Nhiều năm trâu vất vả
Cùng với bác xã nơi đồng quê
Này em con trâu già
Năm chơi trâu nhai cỏ
Nhìn những chiếc máy đang cày bừa
Trâu đứng buồn vì máy cày nghe*

... *Này em đã tới giờ*

Mẹ đưa em đi chợ

Từ sáng mai đến trưa còn lừa

Rồi khi đưa nhau về

Gặp anh híp pi trẻ

Mặc áo rách đứng bên nhà thờ

Trông đẹp tựa hình Chúa hiền mọ...

« Cũng vì hòa bình đã về đây » nên ta nhìn cái gì cũng đẹp, cũng nhiều ý nghĩa, từ những họng súng đang rình phá hoại hòa bình, những họng súng mỗi ngày mỗi bị két án nặng nề. Bấy em bé hát không biết chán, hát không thay mệt. Hát hoài. Hát *từ sáng mai đến trưa còn lừa*. Dzũng Đakao hứng chí « bịa » một đoạn lời :

Rồi khi đưa nhau về

Gặp ai em cũng kè

Cỏ úa đã ngát thơm mùi hương

Quê mình giờ chỉ có tình thương...

Bấy em bé đang ngợi ca tình thương đó. Ca ngợi trọn sáng nay. Ca ngợi trọn đời này. Không ai nghĩ tới bắn giết, dù

là bắn giết những con chim sẻ bằng đạn đất sét. Dzũng Đakao, Danh ná và và các bạn muôn để cho chim sẻ sống nghe tiếng hát thiêng tha của con người.

09/14/2014
sadec1

CHƯƠNG MƯỜI HAI

BÊN MƠ Ở NGAY CÔNG VIÊN
 Nguyễn Du. Ngày thường, đây chỉ là nơi buộc xuống của những người bên kia cồn sang chợ mua bán. Nhưng hôm nay thì khác, thì là bên mơ đích thị. Bởi vì hôm nay có bốn chiếc xuống của bốn công chúa buộc sẵn đợi chờ bốn hoàng tử sang cồn. Bốn công chúa ngồi trên ghề đá công viên. Trời urom nắng. *Trời ướm nắng cho mây hồng.* Giồng nước bao la. Sóng không lớn. Sóng còn niêm thiều. Hãy tít tắp biển xa những cụ sóng bạc đầu khụ khụ quái ác. Ta yêu sóng niêm thiều, những cậu sóng đùa bốn hồn nhiên trên

mặt sông và ch้าง làm ai lo phiền. Bôn công chúa thay phiên nhau ngoài lại. Không nàng nào nói với nàng nào song trái tim mỗi nàng đều nói khẽ: « Sao muộn vậy? Liệu trễ hẹn ch้าง? » Công chúa Thủy vỗ vai công chúa Lan:

— Bồ qua kiêm họ đi.

Công chúa Lan nguýt dài:

— Xí, sao bồ không qua?

Công chúa Liên vuốt mó tóc mai:

— Không ai chịu qua tôi sẽ qua.

Công chúa Duyên mỉm cười:

— Bồ Liên nhất.

Công chúa và hoàng tử đều đẹp hết trơn. Thường thường, khi nhân gian chết giặc hoặc ngã lăn đùng ra vì sắc đẹp của công chúa và hoàng tử thì các công chúa và hoàng tử bị ngộ nhận kỹ lăm, bị khoác cái vỏ xâu xí và bị đeo « hụ » danh. Thí dụ: công chúa lợ lem, công chúa da lừa, công chúa thot, công chúa một mắt. Thí dụ: hoàng tử ăn gian, hoàng tử cà lăm, hoàng tử lé, hoàng tử cà chớn. Các công chúa và các hoàng tử làm ta say mê bị lệ thuộc vào các bà

mẹ đỡ đầu. Đó là các bà tiên. Đừng tưởng các bà tiên không độc ác nhé! Có bà nhỏ mọn thày mồ. Người ta quên mời dự tiệc sinh nhật, bèn phát lời nguyền bắt con người ta ngủ trong rừng hoài húy. Ông tiên chắc tốt hơn bà tiên. Ông tiên chỉ khoái uống rượu, đánh cờ nên lười biếng hóa phép. Bôn công chúa Long Xuyên không có tiên bà đỡ đầu mà chỉ có Chương còm đặt cho những cái tên ngộ nghĩnh. Như công chúa Liên là công chúa khênh răng, công chúa Duyên là công chúa tóc râu ngô (Tóc em đã úa nắng hè đó), công chúa Thủy là công chúa mắt bi ve. Còn công chúa Lan, chính hoàng tử phi lũ đã suy tôn nàng là công chúa bánh ú mĩ miều.

Công chúa mắt bi ve giục công chúa khênh răng:

— Bồ Liên qua kiêm họ đi chớ.

Công chúa khênh răng bĩu môi:

— Rõn. Người ta nói chơi, chứ bộ.

Công chúa bánh ú lườm:

— Vậy mà làm bánh.

Công chúa tóc râu ngô giàn hòa:

— Thôi mờ, cãi nhau chi. Tôi để
nghị mình chơi bàn tay trắng bàn tay đen
rồi tuyên sòng coi ai bị qua bên kiêm họ.

Bà công chúa đồng ý liền. Họ đứng
hết dậy. Họ tạo thành hình vuông T L
D L. Họ chau mặt vô nhau. Họ vươn
tay dài. Và họ đồng thanh : *Tay trắng tay
đen chè đậu đen nấu đường cát trắng*. Bàn
công chúa cùng ngửa bàn tay. Bàn tay
trắng hết :

— Huế.

Lại *tay trắng tay đen chè đậu đen nấu
đường cát trắng*. Lần này bồn bàn tay
cùng sắp. Đen ráo trọi :

— Huế.

Lần thứ ba, hai bàn tay sắp, hai bàn
tay ngửa :

— Huế.

Lần thứ tư, ba bàn tay ngửa, một
bàn tay sắp. Công chúa khẽnh răng được
mời ra, khỏi bị tham dự cuộc tuyên
sòng. Lần thứ năm, công chúa tóc râu
ngô nhảy cồn. Hai công chúa mắt bi ve
và bánh ú tuyên sòng tức là oán tù tì
ra cái gì ra cái này. Tuyên sòng !

— Búa.

— Cũng búa !

— Huế.

Tuyên sòng.

— Kéo.

— Cũng kéo !

— Huế.

Tuyên sòng.

— Bao.

— Cũng bao.

— È, ăn gian.

— Ai thèm ăn gian ?

— Búa rồi lại xòe thành bao.

Hai công chúa ngoài cuộc đói làm
trọng tài. Tuyên sòng nữa. Các công chúa
luôn luôn rắc ròi. Tuyên sòng.

— Đinh.

— Kéo.

— Huế nhé !

— Sức mày. Đinh đóng thủng kéo.

— Lạ nhỉ, kéo không cắt đứt đinh à ?

Công chúa răng khẽnh tuyên bồ :

— Huế.

Công chúa tóc râu ngô phản đối :

- Không có huề. Đinh thảng kéo.
- Kéo cắt đinh.
- Đinh đóng thủng kéo.

Hai công chúa trọng tài cãi nhau. Rồi giận nhau. Rồi im lặng. Cuộc tuyển sòng chỉ định kè « qua bến » bị bãi bỏ. Bốn công chúa ngồi riêng rẽ trên bốn chiếc ghè. Con gái hết sức ! Con gái ưa giận hờn quá xá. Trong khi các công chúa im lặng lườm nguýt nhau thì các hoàng tử sửa soạn lên đường. Hoàng tử phi lũ bảo hoàng tử tăm tre :

— Tám mạng ngồi chung một cái xuồng tao e xuồng chìm mắt.

Hoàng tử bán bong bóng cười hóm hỉnh :

— Vậy nên làm cái tính trừ. Tám trừ... phi lũ còn bảy. Mày ở nhà. Hay mày « quá giang » như trâu. Mày đóng phim Phi lũ quá giang ! Nhưng mày ở nhà thì nên cắt... bánh ú ở nhà luôn. Bảy trừ bánh ú còn sáu.

Bốn lừa dán được miệng băng keo ngang miệng Hưng mập lầy làm thích thú

lầm. Hưng mập nghĩ cách gỡ băng keo ra. Nó gật gù :

— Tao ở nhà, hay đây. Tao sẽ qua chợ mua giùm mày món quà. Mày biết quà gì chưa ? Một chai thuốc nhuộm tóc râu ngô thành tóc huyền.

Bốn lừa khuyên khích bạn :

— Nên mua thêm chai thuốc biến bánh ú ra bánh tét nữa.

Dzũng Đakao sợ Hưng mập sẽ nói về đôi mắt bi ve của Thủy và cái răng khẽnh của Liên nên vội vàng lén mặt... đại ca :

— Hai thảng không ý tứ chút nào, nói văng mạng « họ » tưởng chè giêu « họ », « họ » hết quý mình, « họ » bảo mình thô lỗ...

Chương còm nói :

— Yên chí, « họ » sẽ chở bụi mình băng ghe máy.

Hưng mập khoái chièc ghe máy mà Chương còm vừa hứa hẹn. Nó cảm hứng hái liễn một đoạn lời ca của Phạm Duy :

Xin cho em còn một ghe đẹp
Ghe xinh xinh để em qua cồn...

Hoàng tử phì lũ dặn bạn :

— Nhớ chụp tao dăm bẩy « bô » đứng trên mũi ghe nhé, Chương còm.

Bồn lừa hỏi :

— Đứng cạnh bánh ú, hả ?

Hưng mập tinh bơ :

— Đứng cạnh tóc râu ngô !

Bồn lừa cứng họng. Dzũng Đakao quay đi chõ khác mỉm cười. Bên vị hoàng tử phẳng phẳng bước. Ra tối đường, hoàng tử phì lũ mới « o » một tiếng rát... thùng nước lèo lật đổ. Chương còm hỏi bạn :

— Chuyện gì nữa đây ?

Hưng mập « phanh » chân. Vẽ bôi rồi hiện đầy trên khuôn mặt phì nhiêu da thịt của nó :

— Qua cồn làm chi nhảy ?

— Mày ham qua mà.

— Ô, nhưng qua làm chi ?

— Qua cho biết.

— Biết làm chi ?

Bồn lừa gật gù :

— Tao không muốn qua cồn. Chúng

mình dừng qua cồn, mắt công lăm. Kiêm Danh ná bù khú vui hơn.

Hưng mập giơ tay :

— Tao tình nguyện ở nhà.

Bồn lừa giơ tay theo :

— Tao luôn.

Dzũng Đakao xua tay :

— Đâu được. Mình hẹn với « họ » rồi.

Hưng mập nói :

— Cho « họ » ăn thịt thỏ cà ry !

Chương còm vỗ vai Dzũng Đakao :

— Thì để hai đứa ở nhà. Tao với mày qua cồn. Bên đó vui ba chê. Đầu các thứ trái cây ngon ngọt. Mày chưa biết chứ bên cồn là thiên đường Walt Disney, Dzũng ạ ! Có cá sấu. A, tụi mình tia cá sấu. Tụi mình làm Tarzan. Mày sẽ biết thè nào gọi là nước mắt cá sấu. Bên cồn có tám ngàn bẩy trăm thứ chim. Rắc một nắm gạo, chim nó xà xuồng đậu trên vai mình. Tụi mình sẽ cưỡi bò, quật roi vào mông nó cho nó lồng lên...

Chương còm bịa chuyện khiếp quá. Khiên Bồn lừa, Hưng mập quên mất cái

nỗi « làm sao ày ». Hưng mập vào tròng trước :

— Bên cồn tuyệt cú mèo.

Chương còm thêm :

— Hôm nay đại hội gà tre toàn cồn.
Coi gà tre đá nhau sướng hơn coi Lý
Tiêu Long đá võ sĩ Mỹ.

Bồn lừa gãi gáy :

— Vậy dại gì tao ở nhà nhỉ ? Tao
xung phong đi.

Hưng mập vung tay đâm không khí :

— Ông vờ chút xíu chứ ông đâu có
nghề nấu thịt thỏ.

Bồn vị hoàng tử lại phăng phăng
bước. Bồn vị qua cây cầu xâu xí bắc
ngang hồ. Bồn vị đã nhìn thấy bồn mái
tóc — bồn suối tóc chứ — của bồn công
chúa. Dù cầu chênh vênh và mục nát,
hứa hẹn sự rơi tôm xuồng nước, hoàng
tử phi lũ vẫn xỏ ngọt hoàng tử bán
bong bóng :

— Có ba mái tóc đen thôi, thành
thử, nỗi bật mái tóc râu ngô.

Hoàng tử bán bong bóng xuất chiêu :

— Nè, một chiếc ghè lún. Bánh ú
tám mươi bảy ký lô rưỡi.

Dzũng Đakao năn nỉ :

— Tao lạy hai thằng đó.

Và nó đưa bàn tay đặt lên miệng :

— Im lặng nhé ! Hôm nọ « họ » tặng
hoa minh, nay minh tặng lá. Hoa lá ý
nghĩ chưa ? Tao tia lệ bồn phát, lá trên
đầu « họ » rơi lá tả. « Họ » sẽ quay lại...

Dzũng Đakao bỏ bồn viên đạn vào
miệng. Nó rút súng cao su cầm tay. Vừa
qua khỏi cầu, Dzũng Đakao biểu diễn tài
nghệ liền. Bồn công chúa, tự nhiên, nghe
cái rẹt và thây lá rơi. Các nàng bèn lâ
lùng và chầm dứt chiền tranh lườm
nguýt khói cẩn kỵ hiệp định. Và bồn
nàng quay lại đúng như Dzũng Đakao
đoán. Các công chúa mừng quỳnh. Các
công chúa đứng lên. Các công chúa mỉm
cười. Các công chúa tiến ra. Nhưng
các công chúa bị các bà tiên điểm huyệt
bắt thỉnh linh. Hết cười. Hết nhúc nhích.
Bây giờ má đỏ, tai nóng và mắt chớp lia.

Hoàng tử phi lũ hiên ngang khoanh
tay trước ngực. (Chắc vừa được ông tiên

cho viên thuốc liều.) Hoàng tử nhăn nhăn
nhở : nhở :

— Chào cô bánh ú !

Cô Lan cúi đầu, tay vân vê mép áo
bà ba :

— Chào anh phì lũ !

Dzũng Đakao và Chương còm chưa
hết ngạc nhiên thì Bồn lừa đã noi gương
Hưng mập, cười toe toét :

— Chào cô tóc râu ngô !

Cô Duyên đáp lẽ :

— Chào anh ba lém !

Hưng mập nói :

— Cô tóc râu ngô đừng buồn, ngày
mai anh ba lém sẽ tặng cô ve thuốc
nhuộm tóc.

Bồn lừa ngó cô Lan :

— Dà dà, đúng vậy. Tôi tặng luôn
cô bánh ú ve thuốc hết ú. Có cả thuốc
nhở mắt cho mắt bót tròn như bi ve.
Còn như răng khẽnh thì nên tới tiệm
trồng răng bịt răng. Họ thay cái răng
vàng là nhất.

Các công chúa cười vui vẻ. Cô Liên
nói :

— Anh ba lém ưa giễu ghê nơi.

Hưng mập hắt đầu :

— Có cái ghe máy bụi, phải không
mày cô ?

Cô Thùy đáp :

— Chỉ có bờn cái xuồng nhỏ.

Hưng mập xoa tay :

— Tuyệt tuyệt. Cô bánh ú chờ tôi
chăng ?

Cô Lan e thẹn :

— Dạ.

Hưng mập vuốt tóc :

— Vậy chờ tôi lẹ qua cồn tham dự
đại hội gà tre.

Hưng mập xăm xăm bước. Lan theo
và chỉ chỗ xuồng xuồng. Bồn lừa phục
Hưng mập. Dzũng Đakao và Chương còm
cũng phục Hưng mập. Thằng này quả
là... bạo dạn. Nhờ nó mà cuộc gặp gỡ
hết ngượng ngùng, hết là tượng đá nhìn
tượng đá. Bồn lừa bảo Duyên :

— Cho tôi qua cồn hỏi thăm sức
khỏe cá sấu, cô tóc râu ngô !

Cô Liên hỏi Chương còm :

— Tôi chờ anh nhé, anh tăm tre ?

Chương còng nghiêng mình :

— Rất hân hạnh, cô răng khểnh !

Cô Thủy nhìn Dzũng Đakao. Đôi mắt cô không chớp. Cô nói nhẹ như gió lướt trên mặt hồ :

— « Em » chờ anh Dzũng.

Dzũng Đakao đứng thon. Gầu rừng chuyển cái súng cao su từ tay này sang tay nọ. Thủy căn mồi. Và cô hỏi Dzũng Đakao, giọng hơi hơi buồn :

— Anh Dzũng không thích mắt bi ve ?

Dzũng Đakao ù tai. Nó nghe chẳng rõ. Nó đáp bừa :

— Tôi thích bắn bi ve lăm. Bi thủy tinh í mà...

Ba chiếc xuồng đã rời bến đậu. Dzũng Đakao và Thủy vẫn đứng trên bờ. Dzũng Đakao ngắm chiếc áo bà ba của Thủy. Chiếc áo bà ba màu mỡ gà thật xinh, thật quê hương miền Nam. Phải ở đây, ở Long Xuyên, chiếc áo bà ba mới có linh hồn. Lần đầu tiên, Dzũng Đakao thấy áo bà ba tuyệt đẹp. Áo dài Raglan vắt đi. Những kiều áo dài thời trang ở

Sài Gòn vắt đi. Thủy không hiểu Dzũng Đakao đang đi tìm linh hồn con rồng trên tằm áo bà ba của cô. Cô tưởng Dzũng Đakao có ý chê áo bà ba.

— Anh Dzũng không ưa áo bà ba ?

Dzũng Đakao vội nói :

— Áo bà ba đẹp chứ.

Hưng mập chụm hai bàn tay vỏ miệng làm loa gọi ơi ơi :

— Dzũng Đakao ! Mày biểu diễn súng cao su à ?

Dzũng Đakao cuồng quýt :

— Họ đã bơi xa.

Thủy nói :

— Mình theo họ chó ?

Dzũng Đakao nhét súng cao su vỏ túi quần :

— Ồ, mình theo họ.

Cô Thủy chèo xuồng thật nhanh bắt kịp xuồng của bạn. Bốn chiếc xuồng thẳng hàng, gồi trên những con sóng niên thiều mà lướt. Khúc sông này rộng. Nếu trời nổi gió, sóng niên thiều sẽ biến thành sóng ông già khu khị. Hôm nay gió nhẹ

nên sóng hiền. Chương còm chụp ảnh
liên miên. Hưng mập này ý chèo xuống
đua. Nó hỏi nhò Lan :

— Nay, cô bánh ú, liệu cô chèo « ăn »
được các bạn cô không ?

Cô Lan gật đầu. Hưng mập bô bô :

— Chúng ta đua xuống nhé ! Phì lũ
và bánh ú chèp các bạn đó.

Nó giục Lan :

— Vượt đọ đi, bánh ú !

Hưng mập cao giọng hát :

*Đồng một lòng chúng ta cố chèo
Và nhịp nhàng tay đưa tay lái
Mà hát vang lên cho lòng hăng hái...*

Lan khen :

— Anh phì lũ hát tốt quá.

Hưng mập phia :

— Tôi hát chung với con nhóc Thái
Hiền ở ban *The Dreamers* đó. Tôi là Tony
mập, anh của Tony Hiều.

Xuống của Bồn lửa qua mặt xuống
của Hưng mập. Bồn lửa cười chè nhạo :

— Bánh ú liêng phì lũ đi kèo về
bét đó.

Hưng mập thách :

— Rồi mà sê phục tài bánh ú.

Nó hét :

— Trò tài đi, bánh ú !

Lan ra sức chèo. Tự ái... bánh ú
nổi lên ầm ầm. Cô chèo vun vút. Và
xuống của cô vượt xuống của Bồn lửa.
Tiếc thay, khúc sông không dài thêm để
bánh ú của phì lũ bỏ Bồn lửa thật xa.
Xuống của cô cập bèn trước nhất. Hưng
mập khoái chí. Và vì quá khoái chí, nó
tạt nước ướt áo Lan. Nó nhảy lên bờ.

Hưng mập, bất thắn, cầm tay Lan :

— Cô tài ghê.

Lan gõ tay Hưng mập ra, lầy khăn
thầm nước dính đầy mặt :

— Anh không gọi Lan là cô bánh ú ?

Hưng mập cười :

— Tôi quên, cô bánh ú à ! Cám ơn
cô bánh ú đã về nhất. Lát nữa thằng ba
lém mí ly cô tóc râu ngô biết tay tôi.

Nhưng ba lém Bồn lửa tức hoàng tử
bán bong bóng khôn lỏi. Nó bảo tóc râu
ngô của nó ngừng tay chèo, đợi cập bèn
cùng lượt với xuống của răng khẽnh và

mắt bi ve. Khi bước lên bờ, Bồn lừa phủ đầu:

— Ông nhường mày đó, phì lũ ạ!

Tất cả buộc xuống và «đổ bộ» lên cồn. Không phải là cù lao đâu nhé!

Cù lao là cù lao Ông Chưởng, cù lao Gieng cơ. Hưng mập chẳng muôn ăn thua với Bồn lừa về chuyện đua xuống nữa. Nó chọt thây một sự lạ khi đặt chân lên cồn. Hưng mập đang phiêu lưu. Dzũng Đakao, Chưởng còm, Bồn lừa cũng đang phiêu lưu. Tâm hồn chúng trải rộng ra như những dải lụa đào. Thường thì những con nắng lướt êm trên những dải lụa đào. Hôm nay, những con nắng đọng lại. Và bồn hoàng tử băng khuâng. Bồn vị hoàng tử băng khuâng ở đất Long Xuyên. Các công chúa đã dẫn các hoàng tử sang miền đất băng khuâng. Và ở đó sẽ có người viết cổ tích.

CHƯƠNG MƯỜI BA

THẨM THOÁT, BỌN DZŨNG ĐAKAO
 đã nghỉ hè ở Long Xuyên được hơn một tháng. Chúng đã vô núi Sập băng chiếc xe lôi máy của ông Mậu. Chúng đã qua Long Kiên, Hòa Hảo, Tân Huế băng chiếc xuồng máy đuôi tôm của ông Út Vinh. Chúng đã lướt trên khắp sông lạch vùng Chắc cà đảo, đã in bao nhiêu dấu chân lên đường mòn thôn xóm. Cùng với Danh rá, Thảo xa lộ, Chợn Chợn đao nhọn, chúng đã tham dự và mời tham dự nhiều cuộc chơi rực rỡ của niên thiếu. Một trong những cuộc chơi rực rỡ nhất là chuyện bơi xuống sang cồn.

Dzũng Đakao đã biết chèo xuồng. Hưng mập đã biết chèo xuồng. Bòn lừa đã biết chèo xuồng. Chương còm đã biết chèo xuồng. Xuồng gồi sóng. Sóng làm xuồng nhấp nhô. Sóng làm bòn hoàng tử say sóng. Con say lâng lâng, êm nhẹ như xuồng từ từ trôi lên sông ngập ánh trăng. Con say, tối hôm nay, còn quyên luyễn bòn hoàng tử và bắt bòn hoàng tử đêm đêm phải mơ màng.* Ông chao, những giấc mơ thơm ngát mùi hoa lan, hoa nhài, hoa bưởi, hoa lý, hoa cau. Bòn hoàng tử sẽ lớn dần nhờ những giấc mơ thơm đó, những giấc mơ tạo thành kỷ niệm một đời người, những giấc mơ chỉ dệt nên ở quê hương mình.

Bây giờ, Dzũng Đakao, Bòn lừa, Chương còm, Hưng mập đang ngồi trên ghề giữa sân trường Khuyên Học. Hoa phượng đương lác đác rơi. Còn lâu mới tới mùa thu nhưng bầu trời mây hôm nay có vẻ buồn bã. Mây xám thường đuổi

(*) Những giấc mơ ngoài và hiện này sẽ được diễn tả trong cuốn *Làng người thiêng*, đặc giả đáo coi để biết bốn chuyện tình nên thơ nhất, buồn cười nhất của Dzũng Đakao, Hưng mập, Bòn lừa, Chương còm.

mây trắng đi. Mây xám nhắc nhở sắp đến mùa mưa. Ba tháng hè luôn luôn bị đứt quãng bởi những trận mưa đầu mùa tần nhẫn. Mùa hè mà mưa thì chán quá. Chẳng lẽ chơi cái trò con nít trốn trցong tắm giữa trời mưa? Dzũng Đakao và các bạn cảm thấy ngày tam biệt Long Xuyên gần kẽ. Tự nhiên, bòn đứa đều buồn. Chúng trởng vừa vào miềng vườn nhiều trái cây ngọt mà chưa được hưởng trái nào. Đã ôm chặt kỷ niệm một vòng tay, chúng cứ nghĩ vòng tay còn ôm thêm mười lần kỷ niệm. Kỷ niệm đáng để ta tham lam. Vì đèn một tuổi nào đó, cuộc đời sẽ hóa thành anh nhà giàu biến lận, bắt ta chia tay xin kỷ niệm như người hành khất xin của bồ thí.

— È, tụi bây không đi chơi, hả?

Ông Tư Theo cầm cái chổi chà đứng ở hành lang hồi vọng ra. Bòn đứa cùng quay lại. Một vài gian lớp đã được mở tung cửa sổ. Ông Tư Theo bước xuống sân:

— Coi bộ chén Long Xuyên rồi à?

Hưng mập nhanh nhau :

— Đâu có, dượng Tư.

Hưng mập, Bốn lừa, Dzũng Đakao
kêu ông Tư Theo bằng dượng như
Chương còng vậy. Ông Tư Theo nói :

— Tụi bây ở đây đỡ lăm hé !

Bốn lừa lẽ phép :

— Chúng cháu sợ đã làm phiền
dượng.

Ông Tư Theo xua tay :

— Đâu mà có. Nhờ tụi bây, bọn quỷ
hết phá dượng. Mà không biết sao bọn
quỷ đạo này hết phá phách ? Chắc bọn
nó thày tụi bây ngoan ngoãn.

Bọn quỷ là lục ca Xà Lòn. Lục ca
đã gây phiền phức cho nhiều người. Lỗi
đâu phải do lục ca. Lỗi do người ta đã
chỉ biết xua đuổi, mắng chửi lục ca và
không hề cho lục ca biết tâm lòng của
người ta. Nay thì giặc Xà Lòn đã tan
rã. Và chúng sẽ nên người. Chương
còng nói :

— Chúng nó tu rồi, dượng ạ !

Ông Tư Theo bìu môi :

— Hừ, tin chi ba cái thắng đá cá
lăn dứa đó !

Chương còng cười :

— Dượng cá gì không ? Tụi nó giờ
bánh lăm. Ông bác sĩ thương tụi nó lăm,
ông cấp học bồng cho tụi nó học trường
Khuyên Học.

Ông Tư Theo tròn mắt :

— Vậy hả ? Vậy thì tụi nó ngon lành
ác. Tao sợ tụi bây về, tụi nó lại đỡ
chứng.

Dzũng Đakao nói :

— Tụi nó không đỡ chứng đâu,
dượng ơi ! Nếu tụi nó đỡ chứng, đã có
Danh ná lo giúp dượng. Dượng cứ yên
tâm dẫn tụi cháu đi coi đá gà.

Ông Tư Theo lắc đầu :

— Hết hè rồi. Tuần tới khai trường,
dượng mặc bận quét dọn lớp học.

Hết hè rồi ! Ba tiếng ngắn ngủi và vô
nghĩa đồi với ông Tư Theo nhưng nó
buồn làm sao đồi với bọn Dzũng Đakao.
Chưa hết hè, chưa thể hết mùa hè rộn
rã ở Long Xuyên. Chỉ hết hè đồi với
học trò trường tư. Ông Tư Theo trở lên

lớp, tiếp tục quét dọn. Vừa khi ấy, Chơn Chơn đạo nhơn hốt hót hải chạy tới báo tin quan trọng :

— Tên các anh dán đầy tường phô, thân cây.

Hưng mập vừa râu rի đó, lại tươi ngay :

— Họ truy nã anh em Tứ Bần, há ? Chơn Chơn đạo nhơn ngờ ngác :

— Tứ Bần nào ?

Hưng mập cười :

— Anh em nhà Đan tông í mà...

Chơn Chơn đạo nhơn chả hiểu gì. Nó đâu có đọc truyện Lucky Luke. Nó nói :

— Học trò thị xã tổ chức cuộc biểu diễn bắn ná và đá bóng ở sân vận động, bán giày vồ cửa đàng hoàng, các anh ạ !

Dzũng Đakao vò đầu :

— Lại con nhà Thảo xa lộ đầu têu.

Chơn Chơn đạo nhơn tiếp :

— Áp phích biểu bán giày lầy tiền giúp cô nhi viện.

Bồn lừa gã :

— Tui mình ra phô coi.

Năm đứa dời sân trường Khuyến Học. Bọn Dzũng Đakao thấy ngay một tấm bích chương viết tay mà hồ dán còn ướt nhẹp. Nội dung như vầy :

*Bạn hãy tới sân vận động thị xã chiều
một đề thường thức một phim tuyệt diệu
trên màn ảnh vô địch thế giới với các
tài tử quốc tế thượng hảo hạng :*

**DZŨNG ĐAKAO • DANH NÁ •
CHƯƠNG CÒM • BỒN LÙA •
HƯNG MẬP**

Tiền vào cửa tùy hỉ để giúp cô nhi viện.

Hưng mập bô bô :

— Mình đã làm hoàng tử phi lũ, mình sắp làm tài tử thùng nước lèo, tài tử heo mập !

Bồn lừa đá nhẹ Dzũng Đakao :

— Kìa, bên hồ tắm Long Xuyên cũng có dán bích chương.

Năm ông nhãi nhào sang hồ tắm.

Đây là cái « pít xin » đẹp nhất miền Tây. Có lẽ, đẹp nhất Việt nam, không kể « pít xin » thơ mộng của vua Bảo Đại ở Ban mê thuột, nơi Dzũng Đakao đã biểu diễn « bông nhồng » với Y Pàm, Y Kút và anh em Thượng.

Nhóc con Long Xuyên đang bu quanh cái bích chương vừa mới dán. Thường lệ, bắt cứ một loại bích chương nào, dù in đẹp cách mày, vẫn bị quý ông nhóc lột xé không thương tiếc sau khi đã đọc xong. Đây là lần thứ nhất, một tấm bích chương giầy vàng viết chữ mầu đèn đơn giản được quý ông nhóc bảo vệ triệt để. Một thằng dí ngón tay vô tên Dzũng Đakao bèn bị một thằng khác kéo giật tay lại, sừng cồ :

- Mày tính lột ra, hả ?
- Đâu có.
- Vậy làm gì ?
- Tao khoái Dzũng Đakao.
- Mực chưa khô, mày sờ vào, tên Dzũng Đakao nhè nhẹt thì sao ?

Nhóc con không biết bọn Dzũng Đa-

kao đứng sau lưng mình và đương chú ý tầm bích chương lạ đời :

Đừng tắm « pít xin » sáng nay, sáng mai, sáng mốt...

Hãy đ𝐞 dành tiền trước làm việc nghĩa sau mua vui với :

DANH NÁ • DZÜNG ĐAKAO •
CHƯƠNG CÒM • HUNG MẬP •
BỒN LÙA

Tại sân vận động thị xã chiểu mốt dưới sự chủ tọa của bác sĩ chủ giải Guigoz.

Nhóc con bàn tán sôi nổi :

— Đúng quá, không nên tắm « pít xin » sáng nay.

— Cho nó è đi.

— Nghỉ tắm coi Dzũng Đakao, Danh ná bắn súng cao su là tuyệt vời.

— Hoan hô Dzũng Đakao.

— Dzũng Đakao, Danh ná hèt sảy.

Dzũng Đakao kéo các bạn lặng lẽ rút êm. Nó sợ nhóc con bắt gặp, sẽ công kêu chúng nó, gây ồn ào và có thể làm

hổ tăm Long Xuyên vắng hoe. Bồn hoàng tử cùng Chơn Chơn đạo nhơn thả qua công viên Nguyễn Du. Hôm nay Chương còm đẽ ý kỹ hơn. Và nó thày công viên quá tiêu điêu. Nhiều ghè đá sắp đồ. Những cây trụ lớn làm giàn hoa cũng sắp đồ. Sắp đồ luôn hàng lan can. Chơn Chơn đạo nhơn bảo tầu vận tải xô vào bờ gây đồ vỡ. Và chẳng ai lo tu sửa cái công viên thơ mộng của thị xã thơ mộng này. Dzũng Đakao, Bồn lừa, Hưng mập thì vẫn cứ khen nhặng là công viên Nguyễn Du sạch, mát. Dĩ nhiên là đẹp nữa. Vì nơi đây, chúng đã bước xuống xuống, băng sông, qua một miền đất nhiều băng khuâng, xao xuyến. Ngôi chung trên cái cột trụ đồ dài, Dzũng Đakao hỏi Chương còm :

— Mày nghĩ sao vụ chiêu mòn?

Chương còm đáp :

— Chả nghĩ sao cả. Con nhà Thảo xa lộ nghĩ giùm mình hết rồi.

Hưng mập nói :

— Thảo xa lộ khoái gây ngạc nhiên. Theo tao, cứ bắt kiền lừa bỏ vào ron

thằng Chơn Chơn đạo nhơn là biết liền tù tì cái vụ chiêu mòn.

Chơn Chơn đạo nhơn chồi phăng :

— Em hông biết gì hết trọi.

Bồn lừa biếu diễn màn lừa :

— Nó không biết gì thật đó, Hưng mập à! Vậy Chơn Chơn đạo nhơn biết Thảo xa lộ đang ở đâu chứ?

Chơn Chơn đạo nhơn lắc đầu :

— Em hông biết luôn.

Bồn lừa thở dài :

— Tiếc quá. Lát nữa tụi anh về Sàigon, giày xe đò mua rồi.

Chơn Chơn đạo nhơn cuồng quýt :

— « Dzia » thiệt à?

Bồn lừa vỗ vai ông nhãi :

— Thiệt.

Chơn Chơn đạo nhơn vùng bỏ chạy.

Bồn lừa xoa tay thích thú :

— Con nhà Thảo xa lộ sắp dẫn xác tới. Minh cho nó « ngạc nhiên » tí ti. A lê hập, sang cõi chơi.

Bồn ông nhão xuống xuống máy đuôi tôm. Chủ xuống là một nhãi con chừng

mười hai tuổi. Nó quần giây giật máy. Máy nổ. Nó hắt dầu hỏi tròng không :

— Sang cồn, hả ?

Dzũng Đakao cười :

— Sang được không ?

Thằng nhãi tự tin :

— Đi đâu chẳng được. Sang cồn dễ ợt. Sang hai chục, về hai chục một người.

Hưng mập đùa :

— Mắc dù vậy ?

Thằng nhãi nói :

— Xăng giờ sáu chục một lít lận.

Bốn lừa hỏi :

— Chạy vô Chắc cà đao được không ?

Thằng nhãi tròn mắt :

— Vô được nhưng xa thầy mồ. Phải mua thêm xăng « xơ cua ». Vô đó mà chi ? Sang cồn vô nhà tôi bẻ mận ăn đã đòi.

Thằng nhãi cho cái đuôi tôm chìm xuống nước và hẳn nhiên quay mũi xuống hướng về phía cồn. Nó dựa móng vào máy, chân phải co lên gác vô đầu gối chân trái, nhàn tản như người đứng dựa lưng vào cột đèn hút thuốc lá. Bọn

Dzũng Đakao phục nó lắm. Bằng tuổi nó, nhãi con Sài Gòn không biết làm gì giúp đỡ gia đình ngoài cái tài kẽ tên tài tử phim quyền cước vanh vách và bàn tẩn nhân vật truyện tranh. Thằng nhãi thật cù. Nó là thuyền trưởng. Nó chịu trách nhiệm với hành khách quá giang. Xuồng ra giữa dòng. Gặp ghe lớn chạy tạo nên những đợt sóng lớn. Thằng nhãi hầm máy. Xuồng của nó chậm dần và gồi lên sóng. Hết sóng lớn nó lại « xả ga » cho xuồng lướt phẳng phẳng. Dzũng Đakao nhìn thằng nhãi với lòng cảm mến. Nó thân mật gọi chuyện :

— Em tên chi ?

— Quói.

— Quói, em sò dzách !

Thằng nhãi toét miệng cười :

— Nhảm gì, nhiều thằng nhỏ hơn em còn ngon lành hơn em.

Dzũng Đakao cười theo Quói :

— Có đi học không, Quói ?

— Em học buổi chiều. Mà chiều một cúp cua. Học hè cúp cua một bữa chả sao.

— Cúp cua làm chi ?

— Đì coi Dzũng Đakao, Danh ná,
Hưng mập, Bốn lừa, Chương còm mắn
xiệc. Tụi bạn em đồn rùm beng, anh à !

— Đồn rùm gì ?

— Thị Danh ná, Dzũng Đakao bắn
chết chim đang bay trên trời bằng súng
cao su.

Hưng mập ngứa miệng :

— Còn Hưng mập ?

Nhái Quói phăng phăng nói :

— Hưng mập nằm ngửa cho xe máy
cán ngang bụng. Bốn lừa thì trồng cây
chuối đá banh và Chương còm chơi âm
nhạc bằng... bắp. Chương còm gặm bắp
luộc ra bài hát !

Dzũng Đakao không thể đoán sai
được. Con nhà Thảo xa lộ « âm mưu »
vụ này. Nó toan đuổi những đám mây
chỉ để dọa mùa hè đây mà. Thảo xa lộ
nội tiệp nguồn vui. Nó muôn rương hành
lý của bọn Dzũng Đakao, ngày về, phải
hết chỗ riết kỷ niệm Long Xuyên.
Chính « thê phẩm » là Thảo xa lộ. Nó
bấy vẽ chương trình. Nó bàn bạc với
đám bạn học trò của nó. Nó hỏi ý kiễn

bác sĩ chủ giải Guigoz. Nó ham gây bất
ngờ nên đã « quên » bọn Dzũng Đakao.
Và nó sẽ lãnh bài học về sự « quên » dễ
thương đó. Thảo xa lộ sẽ cuồng cà kề.
Bọn Dzũng Đakao về Sài Gòn thật thì nó
sẽ bị lôi ra giữa sân vận động, sẽ bị cù
léc tai bời và bị nhổ hết tóc. Ai bảo nó
xí gạt khán giả !

Xuống đã cập bờ. Dzũng Đakao trả
Quói hai trăm bạc. Nó nói :

— Bạn đi tám chục, bạn về tám
chục. Chỗ dư các anh tặng em để mót
mua giày vô coi Danh ná bắn ná.

Nhái Quói cảm ơn rồi rít và hỏi :

— Em neo xuống đợi các anh ?

Dzũng Đakao xua tay :

— Khỏi neo. Hết có khách quá giang,
em cứ chờ khách.

Bọn Dzũng Đakao đã bước lên cồn.
Chúng nó không đi đâu xa mà tấp vô
cửa tiệm bán hòm đựng lùi ra sông. Ở
đây trồng tung và chúng nó có thể nhìn
rõ cảnh vật bên công viên Nguyễn Du.
Hai ông nhóc đang chạy vào công viên.
Chơn Chơn đao nhơn và Thảo xa lộ

đầy. Chơn Chơn đạo nhơn vung tay dẫn giải. Thảo xa lộ vò đầu, giậm chân. Bồn lừa phì cười :

— Con ông cụ dính bãy.

Tám con mắt theo rỗi từng cử chỉ của Thảo xa lộ. Hắn nó vừa buồn vừa giận vừa lo sợ. Nó giậm chân, vò đầu một lúc rồi cầm cổ chạy. Chắc nó chạy ra bèn xe đò. Dzũng Đakao ái ngại :

— Tôi nghiệp Thảo xa lộ.

Hưng mập nói :

— Rồi nó sẽ sướng rên. Mà thôi, đừng đùa lâu quá.

Dzũng Đakao búng ngón tay :

— Về kiêm nó bàn cuộc vui chiểu mốt. Giúp cô nhi viện là bồn phận của chúng ta.

Bồn ông nhóc rời tiệm bán hòm. Nhãi Quái vẫn neo xuống chờ đợi.

09/14/2014
sadec1

CHƯƠNG CUỐI

SÂN VẬN ĐỘNG THỊ XÃ ĐÔNG gặp mười lần hôm tranh giải Guigoz. Khán giả húi cua và kịp tóc chen nhau, xô đẩy nhau chọn chỗ tốt để nhìn rõ mặt thần tượng Danh ná và các bạn Sài-gòn của nó. Danh ná nổi tiếng hơn mặt trời nên mặt trời lần vào mây và chiếu nay thiều nắng. Cần gì nắng của mặt trời. Đã có một thứ nắng rực rỡ thấp sáng hồn đào niên thiều. Đó là Danh ná. Chỉ là Danh ná, Dzũng Đakao, Chương còm, Bồn lừa, Hưng mập. Bác sĩ chủ giải Guigoz lăng xăng trước cái mi-cô yêu cầu khán giả giữ trật tự. Khán dài

trung ương dành cho các em ở cô nhi viện Ái Nhi. Các em là khán giả danh dự. Mày dì phước dẫn các em tới đây. Chiều nay, chiều của những đứa bé bị bọn già ăn cắp hết mật ngọt hồn nhiên sẽ được những đứa bé khác đèn bù xứng đáng. Người lớn tặng trẻ con tình thương. Trẻ con tặng trẻ con niềm vui. Ngôi dưới gầm khán đài với các bạn, Dzũng Đakao thường tượng nụ cười của các em mồ côi sắp nở trên những đôi môi khô héo từ lâu, nó thay chiều nay thật ý nghĩa. « Người ta sẽ không ân hận gì cả nếu đã làm được một việc ý nghĩa dâng hiền cuộc đời ». Câu này thấy Dzũng Đakao thường nhắc nhở. « Mà làm cho người khác quên đau khổ là công việc ý nghĩa nhất ». Dzũng Đakao, Danh ná, Chương còm, Bồn lừa, Hưng mập sắp làm một việc ý nghĩa nhất mà thấy nó hăng trông cây ở chúng nó.

Dzũng Đakao vỗ vai Danh ná :

— Mày sung sướng chứ ?

Danh ná chớp mắt :

— Sung sướng lắm.

Dzũng Đakao hỏi Bồn lừa :

— Có quên món « đồ nghề » nào không ?

Bồn lừa lắc đầu :

— Đêm đủ rồi. Tao cảm động quá.

Hưng mập nhỏ nhẹ :

— Tim tao đập lia.

Trên đầu năm ông nhóc, năm vị hoàng tử mơ mộng, bác sĩ chủ giải Guigoz đang nói về ý nghĩa cuộc vui chiều nay. Bác sĩ cảm ơn khán giả nhóc con đã nồng nhiệt tham dự. Nhờ vậy, cô nhi viện Ái Nhi sẽ có thêm niềm an ủi chia đều cho những đứa bé hẩm hiu. Sự tham dự của nhóc con và sự giúp vui của Danh ná, Dzũng Đakao và các bạn, bác sĩ nhàn mạnh, là tăm mèn đập ấm trẻ con mồ côi những đêm lạnh, là ánh sáng chiều rọi vào u tối.

— « Các em là mặt trời. Cuộc đời cần nắng của các em. Các em dạy chúng tôi, dạy người lớn bài học thương yêu quý giá nhất. Mặt trời đang đốt cháy buồn tủi ở sân vận động thị xã Long Xuyên, tôi ước ao mặt trời sẽ đốt cháy

mọi buồn tủi ở khắp quê hương Việt Nam. Tôi hãnh diện vì các em. Bởi chính các em sẽ làm lại quê hương chúng ta. Hãy có tâm hồn, mãi mãi có tâm hồn. Hãy nồng nhiệt, mãi mãi nồng nhiệt. Quê hương chúng ta chỉ vươn lên nói nhò những tâm hồn nồng nhiệt»...

Dzũng Đakao úa nước mắt. Bác sĩ chủ giải nói những lời giồng những lời của thầy nó. Và những lời đó luôn luôn khiền Dzũng Đakao xúc động. Thảo xa lộ thích gây bất ngờ. Sự bất ngờ nào của Thảo xa lộ cũng thiêt tha. Long Xuyên đã cho Dzũng Đakao nhiều kỷ niệm. Kỷ niệm nhớ trọn đời nó, chắc chắn, là buổi chiều hôm nay, buổi chiều nó đã làm được một việc ý nghĩa. Dzũng Đakao đưa tay quệt ngang mắt, trong khi, nhóc con vỗ tay hoan hô bác sĩ chủ giải Guigoz, Lão Ngoan Đồng của tuổi thơ Long Xuyên. Bác sĩ chủ giải Guigoz — bây giờ gọi là Lão Ngoan Đồng — giới thiệu các em ở cô nhi viện Ái Nhi. Nhóc con chào mừng các em bằng những tràng pháo tay ròn rã. Sau đó, khỏi sự lễ chào cờ. Sân cờ đương náo nhiệt bỗng

im phẳng phắc. Rồi quốc ca trỗi lên. Hàng ngàn giọng hát đồng đều. Trẻ con thuộc quốc ca hơn người lớn. Trẻ con yêu nước hơn người lớn. Quốc ca hát bởi trẻ con mới bộc khói linh thiêng và linh hồn tổ quốc mới hiện về trên lá cờ tung bay trong gió.

Lẽ chào cờ châm dứt, Lão Ngoan Đồng mời khán giả ngồi. Nhưng khán giả không chịu ngồi, dù là khán giả ở khán dài. Tất cả đứng và cõ rướn cho cao hơn để nhìn rõ Danh ná, Dzũng Đakao, Chương còm, Hưng mập, Bốn lùa. Lão Ngoan Đồng âu yêm :

— Danh ná, Dzũng Đakao, Chương còm, Bốn lùa, Hưng mập đâu?

Từ dưới gầm khán dài, năm ông nhóc lần lượt chui ra. Danh ná và Dzũng Đakao quàng súng cao su vào cổ. Hưng mập bê một bó tre dài. Bốn lùa cầm cái chai không biết đựng gì. Chương còm đeo cái «xắc» nhỏ của Ký Thương ngân hàng. Vài ông nhóc trông thây chúng trước nhất bèn vỗ tay cổ vũ. Thè là vang động pháo tay, dù đứng xa chưa nhìn rõ. Năm vị hoàng tử lì lùng, khó khăn rẽ

đáy đồng vào sân. Chạy một mạch ra giữa sân. Xếp hàng một. Chắp tay, cúi rạp mình chào bồn phía. Bảo tồ hân hoan nỗi dậy. Thủy triều mừng rõ trào dâng. Như những tay hát xiệc nhà nghề, như những tài tử gạo cội trên sàn quay, nắm vị hoàng tử nhập cuộc ngay. Thần dân đang suy tôn họ, đang trông đợi họ ban phát hạnh phúc. Có liền. Một hoàng tử không thể hứa cuội. Hưng mập cầm mười cây tre dài chừng một thước xuồng sân cổ, cây nọ cách cây kia độ một cánh tay. Chương còm mở «xắc» ghim lên đầu mỗi cây tre nhô một trái mận đồ ối. Hai danh tài Dzũng Đakao và Danh ná lùi xa mục tiêu ngót năm mươi thước. Bảo tồ đã ngưng. Thủy triều đã rút. Ngàn ngàn con mắt điều tiết đèn vô cực theo rời từng cử chỉ của hai nhà vô địch liên lục địa về môn bắn súng cao su.

Danh ná tháo súng khỏi cổ. Tay trái cầm cái gạc ối, tay phải vân vê viên đạn đất nung. Hai sợi giây cao su buồng thông, lủng lơ trông đẹp vô cùng. Nó nháy mắt ra hiệu. Dzũng Đakao咪咪 cười. Đạn đã nạp. Bắt thần, Danh ná té

nhào, lăn bồn vòng và vùng dậy tia nhanh hơn chớp. Một trái mận tan xác biến mất. Khán giả chưa kịp ngạc nhiên, Danh ná đã xoay người, cúi xuống, luôn súng dưới một chân kiêng tia phát thứ hai. Rồi phát thứ ba. Và Dzũng Đakao... khai hỏa. Đây là mày kiêu bắn mở màn chưa có gì đặc sắc. Mày kiêu này, hai danh tài đã «giao duyên» ở vườn sau nhà Danh ná. Tuy thè, khán giả lầy làm hài lòng lắm. Khán giả cổ vũ, suy tôn tận tình. Khán giả không thể ngờ nước Việt Nam lại sản sinh ra hai quái kiệt. Lục ca Xà Lòn nhảy cồn, gào thét:

— Dzũng Đakao, Danh ná, bọn tôi đây nè...

Nhái Quái chum tay vô miệng hét inh:

— Em chờ xuống cho các anh bừa hôm đó, nghen.

Dzũng Đakao nhìn lên khán đài. Mày dì phuộc vỗ tay không ngọt. Các em cô nhi reo hò, cười như nắc nẻ thường ngoạn tài diệu của Hưng mập. Chắc chắn là chưa bao giờ các em vui vẻ như bây giờ. Một chú diều hâu, ác quỷ của gà con, từ đâu xà tới, lượn trên đầu khán

giả. Dzũng Đakao chợt nhớ lời « đòn rùm » mà nhóc Quói kề hôm nọ. Nó bảo Danh ná :

— Kẻ thù của gà con !

Danh ná hỏi :

— Đâu, đâu ?

Dzũng Đakao giục bạn :

— Hạ nó đi, nó đang chè nhạo bọn mình, nó lượn trên đầu mình.

Danh ná ngược nhìn. Nó kéo súng nhả đạn. Véo. Viên đạn thắn sâu của Danh ná bắt con diều hâu cúp cánh. Dzũng Đakao bối thêm viên nữa. Và, phạch, pặc, viu... Những viên đạn giữ con diều hâu trên không. Khán giả ngẩn mặt ngó kè thù của gà con hứng đạn. Lông diều hâu bay rơi tả. Khi Danh ná và Dzũng Đakao ngừng bắn, con diều hâu khôn kiếp rời cái bịch xuống đất. Khán giả muôn diễn lên. Lão Ngoan Đống cao hứng thả một chùm bong bóng. Chờ bong bóng bay cao, Danh ná và Dzũng Đakao bắn nổ llop bôp.

Bồn lửa ra hiệu. Chương còm thấy cái « xác » cho bạn. Nó xoay đâu được

đôi găng da, đeo vào tay. Chương còm chạy về hướng đạn đi. Bốn lừa lôi mười trái-bóng-bông-gòn nhỏ bằng trái bóng ping-pong, mở nút chai ét xăng, rưới vô bóng. Nó cắm mười trái-bóng-bông-gòn lên đầu mười cây tre. Hưng mập quẹt diêm mỗi lừa. Danh ná tia. Đạn trúng trái bóng lửa, đầy nó bay thẳng. Chương còm đón săn, tóm trái bóng ngon lành. Đã dặn dò nhau, Dzũng Đakao tia trái bóng lửa thứ nhì. Chương còm bắt gọn. Rồi Danh ná, Dzũng Đakao tia tới tấp, Chương còm bắt cả hai tay. Nó bay, nó nhảy, không để trái bóng lửa nào thoát. Chương còm làm xiệc. Màn bắn bóng lửa này mà biểu diễn ban đêm thì tuyệt cú mèo. Khán giả tưởng mình đang coi chiêu bóng. Có thể, khán giả tưởng mình đang nằm mơ.

Hưng mập tung một trái bóng tẩm xăng lên trời cùng lúc với Bốn lừa tung một trái bóng đã châm lửa. Danh ná nhảm trái bóng đã châm lửa mà tia. Nó tính rất khéo. Viên đạn của nó đầy trái bóng đã châm lửa đựng trái bóng chưa châm lửa. Trên cao, hai trái bóng lửa rót

xuồng. Danh ná chơi « bi da » ! Danh ná bắn súng cao su thắn sâu quỷ khđc. Bón lừa và Hưng mập biếu diễn tiệp pha tung bóng chưa cháy và bóng đã cháy. Dzũng Đakao tia hụt. Dzũng Đakao cò tinh tia hụt. Nó chìa tay bắt tay Danh ná biếu lộ sự phục tài. Nó ôm Danh ná, nhắc bông Danh ná. Khán giả hoan hô Danh ná rân trời. Và Danh ná lại khóc sướt mướt.

Bây giờ, năm vị hoàng tử đứng gần nhau. Cuộc vui chưa dứt. Cuộc vui còn hứa hẹn nhiều say mê. Gần chõ năm vị hoàng tử đứng, giọng ai nồng nàn :

— Anh Dzũng, em đây, tụi em đây này...

Năm vị hoàng tử cùng quay lại. Thảo xa lộ, Chơn Chơn đạo nhơn, Thủy, Lan, Liên, Duyên, Nga đang vẫy tay. Năm vị hoàng tử chớp mắt. Trong một cái chớp mắt, năm vị hoàng tử nhìn rõ chân dung mùa hè. Mùa hè rực rỡ. Mùa hè tuyệt vời. Mùa hè ở Long Xuyên. Mùa hè ở sân cỏ này. Mùa hè ở nụ cười hóm hỉnh của Thảo xa lộ. Mùa hè ở đôi mắt ngây thơ của Chơn Chơn đạo nhơn.

Mùa hè ở bàn tay vẫy của Thủy, Lan, Duyên, Nga, Liên. Mùa hè vừa gọn một vòng tay ôm niên thiêu. Hình như, Dzũng Đakao dang tay ôm mùa hè. Hình như, Hưng mập dang tay ôm mùa hè. Cả Chương còm, Bón lừa, Danh ná nữa. Thác vui đương đồ xuồng suối đòng. Một lời nói riêng chắc không ai nghe rõ. Nhưng năm vị hoàng tử đều thiêt tha gọi nhõ :

— Hạ ơi !

Và có tiếng vọng vỗ vè, mơn trớn :

— Oi...

Tiếng ơi ngọt ngào. Tiếng ơi của mùa hè quê hương. Tiếng ơi của một đời thương nhớ.

Long Xuyên, hè 1973

DUYÊN ANH

để nhớ Long Xuyên,
những mùa hè nắng đẹp 19__'s
sadec1

HẠ OI

truyện dài của Duyên Anh VŨ
MÔNG-LONG, mẫu bìa của Đinh
Tiến Luyện, TUỔI NGỌC xuất bản,
in tại nhà in Nguyễn Đinh Vượng
38 Phạm Ngũ Lão Sài Gòn II. Ngoài
những bản thường còn in thêm 50
bản đặc biệt dành riêng cho tác giả.